BENOIT BECKER

ÖLÜM ŞATOSU

KORKU ROMANI Çeviren: Afif Yesari

ÖLÜM ŞATOSU

BENOIT BECKER

(Jean-Claude Carriere)

Çeviren: AFİF YESARİ

Düzenleyen: ***Zamangezgini***

Epub: ***balci60***

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

~ÇIĞLIKLAR~

Thorwald dehşet içinde etrafı dinledi: Neydi bu ses?... "O"nun sesi miydi yine?...Yoksa şatonun koridorlarında bir inilti gibi yankılanan rüzgârın sesi mi?... Hayır!... "O'ydu... "O"nun sesiydi!...

Bu ses, hafif bir iniltiyle başlıyor, sonra, işkence edilen birinin yalvarışları, hıçkırıkları halinde, uzun koridorları, kapalı kapıları aşıyor ve korkunç çığlıklarla, Thorwald'a ulaşıyordu!...

Thorwald, yatağında doğruldu, elleriyle kulaklarını örttü, fakat bu, gecenin karanlıklarından taşan korkunç çığlıkları, beyninin en kuytu köşelerinde duymasına engel olamadı...

Yeter!... Diye mırıldandı, kendi kendine; Sus!... Az sonra da, çığlık çığlığa haykırmaya başladı:

- Sus!... Sus!...

Soluyarak yatağına uzandı. Vücudunu ter kaplamıştı. Bunun, bir rüya olmasını, canı gönülden diledi... Fakat, hayır!... Bu, bir rüya değildi...

Hemen hemen her gece, uykusunun ortasında "O'nun çığlıklarını duyuyor, denize düşen bir adamın kurtulmak için tutunacak yer ararcasına çırpınışı gibi, uykuyla yaptığı kısa bir mücadeleden sonra uyanıyor, aynı anda, o müthiş kâbus, başlıyordu...

Thorwald, boş bakışlarını, şuursuz bir halde etrafında gezdirdi: Karyolasının başucundaki masanın üzerinde duran yağ kandilinin sarı, yuvarlak alevi, bir kedinin gözü gibi parlıyor, ıslık ıslığa esen rüzgâr, kapı

aralıklarından, pencere kenarlarından odaya sızdıkça bu sarı alev, titriyor, kımıldıyor, geniş odanın duvarlarında yer değiştiren gölgeler, korkunç şekilleriyle, görünüp kaybolan hayaletleri hatırlatıyordu.

Dışarıda, kış rüzgârının savurduğu dalgalar, şatonun üzerinde kurulduğu kayalıklara çarpıyor, fakat ne ıslık ıslık esen rüzgârın sesi, ne de kayalara vuran dalgaların uğultusu, Thorwald'ın, o müthiş çığlıkları duymasına engel olamıyordu...

Thorwald, sıkı sıkı örttüğü yorganın altında, kımıldamadan duruyor, bir an önce uykuya dalabilmek için Tanrı'ya dua ediyor, fakat asla uyuyamayacağını da, biliyordu...

- Merhamet!... Merhamet!...

Çığlık çığlığa, merhamet dileyen, Thorwald değildi!... "O"nun sesiydi bu!...

Çığlıklar, dayanılmaz bir hâl alınca, Thorwald, yorganı üzerinden atarak fırladı, hızla kapıya doğrulduğu sırada, dehşet içinde, olduğu yerde kalakaldı: Beyaz bir şey, üzerine doğru geliyordu!...

Öylesine dehşete düşmüştü ki, bunun, aynaya akseden kendi hayali olduğunu, neden sonra fark etti; beyaz yatak kıyafeti ve sapsarı yüzüyle, kendisi!...

Çıplak ayaklarıyla, taş döşeme üzerinde ıslak izler bırakarak, aynaya yaklaştı, uzun zamandır bu işi yapmamış gibi, yüzünü incelemeye koyuldu; şimdi daha da derinleşmiş olan çizgiler, bu yüze, sert, güçlü bir anlam veriyor, fakat gözleri, bu ifadeyi silip yok edercesine yorgun, yılgın, bezgin bakıyordu.

Thorwald, donuk bakışlarıyla, aynanın aksettirdiği yüzünü incelerken, acı acı düşündü: Daha, kırkına gelmemişti... Ama olduğundan on yaş fazla görünüyordu. En az... Yazın sonundan beri, saçları süratle ağarmış, yanaklarından çenesine doğru inen çizgiler derinleşmiş, gözlerinin kenarları kırış kırış olmuştu ve gözleri, canlılığını kaybetmiş donuklaşmıştı adeta...

Çevresini, bir daha, dikkatle dinledi...

Etrafı sessizlik kaplamıştı!... Çığlık sesleri kesilmişti!...

Ama Thorwald, bu sessizliğin uzun sürmeyeceğini biliyor ve bu yüzden, yatağına dönmeye cesaret edemiyordu... Ağır, ağır pencereye doğru yürüdü, gecenin sert rüzgârı onu biraz olsun ferahlatabilirdi belki!... Elini ileri doğru uzattı, ve... Aynı anda "O"nun müthiş çığlıkları, şatonun koridorlarını doldurdu.

- Merhamet!... Merhamet!...

Thorwald, dehşet içinde geriye döndü, bir an, kararsız, kapıya baktı, aynı anda, uykusuzluğun, yorgunluğun, perişan ettiği zihninde, korkunç hayaller belirdi; kapı açılıyor, cehennemin karanlıklarından kopup gelen lanetlenmiş ruhlar, korkunç yaratıklar, hortlaklar, canını almak için içeri doluyorlardı.

Thorwald, yan hasta, yorgun zihninde şekillenen bu korkunç hayalleri görmemek, onlarla karşılaşmamak için, ürpererek yatağına koştu, yorganı başına çekti, kulaklarını tıkadı...

- Merhamet!... Merhamet!... Thorwald!.... Thorwald Esgten!... Acı bana!... Thorwald, büzüldüğü yatakta, ürpertiler içinde, hareketsiz, bekledi... Boşuna bir bekleyişti bu!...

Ardı arkası kesilmeyecekti çığlıkların!...

Kulaklarını tıkamak da, başını yastıklara gömmek de boşunaydı. Thorwald, hepsini, herşeyi denemişti!... Boşunaydı!... Biliyordu!... Ve, yapılacak bir tek şey kalıyordu geriye : Çığlık seslerinin çağrısına gitmek...

- Kes artık!...Diye homurdandı Thorwald : Yeter!... Sus...

Ve, tekrar, örtüleri üzerinden fırlatarak doğruldu az önceki korkunun yerini, müthiş bir öfke almıştı şimdi!... Ama, bu, çok kısa sürdü, doğrulup kalkmasıyla, çevresini dört bir yandan kuşatıveren, nemli ve adeta yapışkan karanlığın ortasında, kendini, yine yapayalnız ve güçsüz hissetti...

Paniğe kapılmış bir halde giyinmeye başladı; pantolonunu çabucak giydi, koyun postundan geniş ceketini omuzlarına atarak, kapıya yöneldi...

Koridora çıktığı zaman, müthiş bir acıyla, dayanılmaz bir ıstırapla titreyen çığlık sesleri, şatonun her köşesinden yankılanıyordu...

Thorwald, kulaklarını tırmalayan çığlıkları bir müddet dinledikten sonra, geri döndü, yağ kandilini aldı, odadan çıktı, koridoru yürümeye başladı...

Koridor, sonu gelmeyecekmiş hissini verecek kadar uzundu... Aşağı yukarı her beş metrede, bir kapı vardı...

Thorwald, koridorda ilerledikçe, çığlık sesleri daha da yakınlaşıyor, dayanılmaz bir hâl alıyordu; tıpkı boğazlanan bir canlınınki gibi...

Thorwald, yedinci kapının önüne gelince durdu, sonra, gürültü çıkarmadan itti...

Bu odada da bir yağ kandili yanıyor, ve, ölü, sarı ışığı bembeyaz örtüleriyle, büyük yatağı aydınlatıyordu... Odanın öbür köşeleri, ve, Thorwald'ın odasındaki gibi, kubbeli, yüksek tavan, koyu karanlıktaydı... Denizin uğultusu, buradan daha kuvvetli duyuluyordu; azgın dalgalar, sarp kayalıklar boyunca yükselip, şatonun duvarlarına vurdukça, siyah taş duvarlar titriyor sanılırdı.

Geniş yatakta, bir kadın yatıyordu, yağ kandilinin aydınlattığı yüzü soluktu, otuz yaşlarında olmalıydı, yüzü de, vücudu da, öylesine kıpırtısızdı ki, ilk bakışta mumdan yapılmış bir heykel hissini veriyordu, siyah saçları, enli bir kordelayla alnının gerisine itilmişti... Ve inanılmayacak kadar hareketsizdi; nefes almıyor denebilecek kadar...

Thorwald, kımıldamaksızın, kapının eşiğinde duruyordu, şakaklarında, ter taneleri belirmişti:

- Beni mi çağırdın?... Diye, alçak sesle, sordu... Yataktaki kadın, sessiz, soluksuz, kıpırtısızdı. Thorwald, geniş bir nefes aldı, tekrarladı:

- Sigrid, beni mi çağırdın?...

Kadının müthiş çığlığı, Thorwald'ı yerinden sıçrattı, parmaklarının arasından fırlayan kandil, yere düşerek parçalandı.

- Sigrid!...

Thorwald, paniğe kapılmıştı, korkudan titriyordu. Sigrid'e yaklaşmak, eliyle ağzını örtmek, tüylerini diken diken eden çığlıklarına engel olmak

istiyor, fakat, hiçbirşey yapamadan, olduğu yerde duruyordu... Ve, Sigrid, adeta uluyordu...

Evet, bu sefer, işkence edilen bir köpeğin ulumasından farksızdı çığlıkları!...

Thorwald Egsten, büyük bir gayret sarf ederek, koridora çıktı, kapıyı örttü, yumrukları sıkılı olarak, öylece kalakaldı...

Odasına dönmek istiyordu ama, ışık yoktu... Çevresini saran karanlıktan korkuyordu...

Ne kadar da korkak olmuştu!...

Oysa, bu şato da, korkulacak hiçbir şey yoktu...

Sinirlerini bozan, rüzgârın sesiydi belki de!.. Dinmek bilmeyen rüzgârın sesi... Sonra, denizin uğultusu, ve... Sigrid...

Çığlıklar kesilmiş geçici bir sessizlik her yanı sarmıştı... Thorwald, onun her susuşunda, ölmüş olmasını temenni ediyordu...

Thorwald, tekrar Sigrid'in odasına girdi, karısına baktı; dudakları kıpırdamıyordu... Uyuyor muydu?.. Bir hırsız gibi, sessiz sedasız ilerledi, karyolanın başucundaki masanın üzerinde duran yağ kandilini aldı, hızla odadan çıktı...

Koridorda garip gölgeler, o yürüdükçe, hareket ederek, yanı sıra ilerlediler... Saat, kaçtı acaba?...

İki!... Tanrım!... Sabaha, daha kaç saat vardı!...

Ve, "O", yeniden başlayacaktı!...

Thorwald, onun yeniden başlayacağını biliyordu!...

Koridorun sonuna gelince, şatonun alt katına uzanan merdiveni indi, geniş holde, kısa bir süre oyalandı.

Şatonun giriş kapısı, holün sonundaydı. Ama, ne bu giriş kapısı, ne de duvarlardaki bronz levhalar ve meşale sehpalar, yüzyıllardan beri kullanılmıyordu.

Thorwald, uzun bir koridoru daha geçerek, mutfağa girdi. Her taraftan süzülen kış rüzgârı, ayaklarını donduruyordu... Mutfak, alabildiğine genişti. Kocaman şöminesi ve eşyaları, eski zamandan kalmaydı. Thorwald, duvara gömülü, Finlandiya stilindeki büyük dolaba yaklaştı, üst kapağını açtı ve bir şişe akwavit* çıkardı, sert içkiyi bardağa doldurdu, ağır ağır yudumladı...

Masanın üzerine bıraktığı yağ kandilinin alevi, duvara gölgeler düşürüyordu...

Thorwald, yukarıdaki bütün kapıları, dikkatle kapamasına rağmen, sırtını bir ölüm soğukluğuyla ürperten o korkunç çığlığı, bir daha duydu!... Vahşi bir şekilde öldürülen birinin çığlıklarından da beterdi bu ses!...

Thorwald, alkolün verdiği şuursuz cesaretle, bu defa, paniğe kapılmadan yukarı çıktı, karısının odasına girer girmez:

- Sus!... Diye homurdandı; Sus artık!... Sana, "gelecek" dedim!...

Sigrid, söylenenleri duymuyor, veya duymak istemiyor gibi, çığlık çığlığa haykırmaya devam ediyordu...

- Sana, gelecek diyorum!... Sus!.. Tanrı aşkı için, sus!... Ve, Sigrid'in çığlıkları, bitmek bilmiyordu...

Thorwald, elinde kandil, peşi sıra korkunç gölgeler sürüyerek, uzun koridorlar boyunca hızla ilerledi...

Gün ışıdığı zaman, Thorwald, hâlâ mutfaktaydı... Sigrid'in çığlıklarını duymamak için, soluğu mutfakta almış, ağzına kadar akwavit doldurduğu bardağı, peşpeşe yuvarlamış, sonunda, kollarını ileri doğru uzatarak, yüzüstü kapandığı tahta masanın üzerinde sızıp kalmıştı.

Ve, dışarıda, fırtına hâlâ devam ediyordu. Gökyüzü, rüzgârın, Baltık Denizinden sürüp getirdiği yağmur yüklü, kurşun renkli bulutlarla kaplıydı.

Thorwald, bahçe kapısının çıngırak sesiyle uyandı, güçlükle gözlerini açtı ve ilk, işi, etrafı dinlemek oldu: Çıngırak sesinden, denizin uğultusundan, rüzgârın iniltisinden başka ses, duyulmuyordu...

Hayır!.. "O", susmuştu artık!...

Merdivenin başında durdu, yukarıya kulak verdi; yukarısı sessizdi...

"Belki de ... Ölmüştür!... " Diye düşündü: "Bir gün, ölmesi lâzım... Böylesi, çok daha iyi olur!... " Uyku da yürürcesine ilerledi, gelenin kim olduğunu anlamak için, ağır, gıcırdayarak açılan kapıyı itti, mermer merdivenin üst basamağında durdu, denizden esen temiz havayı, içine sindire sindire kokladı... Gelen, Gumborg'du...

Thorwald, terliklerini bulup ayağına giymek için odasına doğru koştu, sonra tekrar aşağı indi, bahçeyi geçti, parmaklığın önüne geldi:

- Günaydın Gumborg...

- Günaydın Thorwald Egsten... Size, atınızı ve arabayı getirdim...

Thorwald, bahçe kapısını, mezarcının ve arabanın rahatça geçebileceği kadar açtı... Denizden esen sert rüzgâr estikçe ürperiyor, titriyordu...

- Berbat bir hava!... Dedi, adam; Burada, havalar hep böyledir!...

Atı, öylesine gürültülü kişniyordu ki, Thorwald, neredeyse kulaklarını tıkayacaktı...

- Onları içeri al...Dedi Egsten; Ben henüz hazır değilim...

Gumborg, atı ve arabayı içeri çektikten sonra, Thorwald'ın ardı sıra yürüdü...

Gumborg, Amalstad'ın mezarcısıydı, kısa boylu bir adamdı, dışa doğru kavisli bacakları çöp gibi ince, kolları ise, tamamen aksine, gayet uzun, kuvvetli, iri ve adaleliydi... Kaşlarına kadar bütün yüzünü kaplayan kıllardan, bir maymununki gibi, ileri doğru çıkık çenesinden ötürü, Amalstad'da ona; Şempanze Gumborg derlerdi...

Thorwald'ın peşi sıra giden Gumborg, mutfağa girdi, Thorwald, ona bir kadeh içki ikram etti. Gumborg, içkisini yudumlar yudumlamaz boğazına yapışan gıcığı güç belâ savuşturup, kadehini boşalttıktan sonra:

- Saat kaçta Amalien Garında bulunmanız gerekiyor?...Diye sordu:

- İki saatten önce değil. Diye cevapladı Thorwald, Fakat, daha evvel Amalien'de, görülecek bazı işlerim var... Thorwald, bıkkın, bezgin bir sesle konuşuyordu... Az sonra da, şöminedeki alevlere dalıp gitti... Gumborg, onu bir süre süzdükten sonra, sordu:

- İşler yolunda mı?...

Egsten cevap vermeyince, üsteledi:

- Evet?... İşler yolunda mı?... Thorwald, donuk donuk baktı:

- Eh!... Yolunda diyelim!... Niye sordun?...

Mezarcı, onu dikkatle süzdü, öksürdü, bardağının dibindeki son bir kaç damlayı yudumladıktan sonra:

- Çok yorgun görünüyorsunuz!... Dedi.

Thorwald, söylenileni anlamamış gibi, bir an bomboş gözlerle baktı:

- Doğru... Çok yorgunum!...

- Bir süreden beri de, saçlarınız iyice ağardı!...

- Evet... Haftalar var ki, uyku uyuyamıyorum...

Gumborg, boş bardağı parmaklarının arasında çevirdi, yan gözle Thorwald'a baktı:

- Sağlığı nasıl?...

- Hep aynı... Hiçbir değişiklik, yok...

- Durumu biraz olsun düzelir belki, öbürü...

- Tahmin ederim ! Diye, Thorwald, Gumborg'un sözünü kesti: Hiç değilse, bana, yardımcı olur... "O" da, kendini, şimdiki kadar yalnız hissetmez!...

Rüzgâr, şöminede uğuldadı...

Thorwald, kahveyi hazırlarken, Gumborg, sordu:

- Amalstad'daki kızlar, artık, şatoda çalışmak istemiyorlar, değil mi?

- Hayır...

- Fırıncının dul karısı Karine'e söylediniz mi?... Bir erkek gibi cesurdur... Öyle, kolay kolay telaşa kapılmaz!...

- Söyledim...

- Ne dedi?...

- O da gelmek istemiyor şatoya!...

Kısa bir sessizlik oldu... Thorwald'la Gumborg, kısa, kaçamak bakışlarla birbirlerini süzdüler, ikisi de, bu bahsi kısa kesmek istiyor gibiydi. Mezarcı, ağır ağır yerinden doğrulurken, Thorwald, sordu:

- Gidiyor musun?..

- Evet... Yapılacak bazı işler var...

- Bir defin işi mi?...

- Değil... Bir mezar hazırlanacak da...

Thorwald, defin işinden başka birşey, kendisini ilgilendirmiyormuş gibi, kayıtsızlıkla omuzlarını silktikten sonra, kapıya doğruldu, açtı, Gumborg'un geçmesi için yol verdi, adam, kapıdan çıkar çıkmaz, aniden beliren, iri, sık tüylü, bir kedinin ayağına bastı... Kedi, acı bir miyavlamayla, Thorwald'a doğru atıldı, Thorwald, bu dikkatsizliğinden ötürü özür dileyen mezarcıyı öfkeyle süzerken, kediyi kollarının arasına aldı ve onu garip bir şefkat, aşın bir yakınlık, adeta derin bir dostlukla okşarken, mırıldandı:

- Amigo... İyi uyudun mu?.. Hiç değilse, sen, iyi uyudun mu, Amigo?...

Gumborg, kedisiyle, bir insanmış gibi dertleşen Thorwald'ı hayretle süzerken, üst üste gelen felâketler karşısında, çaresiz kalan zavallı adamın, yavaş yavaş aklını kaybetmeye başladığını düşündü...

Amalstad'daki kızların, hatta, kuru gürültüye pabuç bırakmayacak kadar pek yürekli bir kadın olan Karine'in gelmekten çekindiği bu şato da cerayan eden olayların söylentileri bile, insanın kanını dondurmaya yetiyordu...

Bir kaç dakika sonra, bahçe kapısından çıkıp, Amalstad'a giden çakıllı yolda yürüdüğü sırada, mezarcı, şatonun alt kat pencerelerinden birinin açıldığını duydu, dönüp, baktı: Thorwald, penceresinin önünde duruyor, kollarının arasında tuttuğu kediyi okşuyordu...

Yaklaşık bir saat, kadar sonra da, Gumborg, bir çukur hazırlamak üzere girdiği mezarlıkta, Amalien'e doğru süratle yol alan arabanın, tekerlek ve nal seslerini duydu...

- Ne kadar zaman sonra, Amalien'de oluruz?... Trenin kontrolörü, saatine bir göz attı, nazik bir gülüşle:

- Yirmi dakikaya kadar Madam...Diye cevap verdi: Saat tam iki 'de...

Kompartımandaki kadın yolcu, başını hafifçe eğerek teşekkür etti... Bu hareketi sırasında gülümsemişti belki de... Ama, yüzünü örten koyu tül, gizlemişti bunu... Güzel olup, olmadığını da anlamak mümkün değildi, çünkü, Christianborg'dan beri devam eden yolculuğu sırasında, bir kere bile, yüzündeki tül peçeyi kaldırmamıştı. Ama, yine de, dış görünüşünden ve her halinden, kibar bir kadın olduğu anlaşılıyordu; öbür yolculardan farklıydı, sırtında, güzel bir kürk manto vardı ve birinci mevkide seyahat ediyordu...

Kontrolör, kompartımandan çıkınca, kadın, pencereye yaslandı ve bütün yolculuğu boyunca yaptığı gibi, dışarıyı seyretmeye başladı.

Christianborg'dan beri, kompartımanda yalnızdı... Kimse girmemişti içeri... Sadece, bir ara, kılığından çiftçi olduğu anlaşılan biri, gelip tam karşısına oturmuş, fakat, bileti birinci mevkiye ait olmadığı için, peşi sıra kompartımana giren kontrolör, adamı hemen dışarı çıkarmıştı...

Saatine baktı:

Gar'da, onu bekleyecek miydi acaba?... Onu karşılamaya gelecek miydi?...

Evet!... Gelecekti şüphesiz!... Gelmesi, karşılaması gerekiyordu, çünkü, tek başına, Amalstad'a, şatoya gitmesine imkân yoktu... Eniştesi nasıl bir adamdı acaba?... Merak ediyordu...

Sigrid, bir mektubunda, ondan uzun uzadıya bahsetmişti... Gerçi, bu mektubun yazılışının üzerinden uzun bir zaman geçmemişti ama, yine de o günden bu yana, Thorwald Egsten, hayli değişmiş olmalıydı, zavallı...

Kalktı, kompartımanın penceresini yarıya kadar indirdi, sabırsızlık içinde başını uzattı, bakışlarıyla, Amalien garının ünlü çan kulesini araştırdı, fakat koyu tül peçesini rastgele savuran uğultulu rüzgârın, denizden sürükleyip getirdiği, kasvetli, koyu sislerden başka, bir şey göremedi...

İKİNCİ BÖLÜM

~CLARA~

- Buraya, küçük bir at arabasıyla geldim...Diye devam etti; Amalstad'a kadar, yol, iki saat sürer... Öyle sanıyorum ki, hava kararmadan evvel orada olamayız... Yola çıkmadan önce, bir şeyler yemek istersiniz sanırım...

Thorwald'ın, hafif adeta fısıltılı çıkan sesinde, yorgun, acı, bezgin bir ifade seziliyordu... Onu, Peçeli kadın tanımıştı...

Thorwald'ın, resmini bile görmediği bu kadını, kabataslak bir tarifle, hele, tanışmalarından bu yana, yüzünden kaldırmadığı bu koyu peçenin altında, onu tanımasına imkân yoktu. Kadın, sessizce yanına yaklaşıp, koluna dokunmuş, mırıldanmıştı:

- Siz, Thorwald'sınız, değil mi?...

- Evet!...

Bakışlarıyla etrafı araştıran Thorwald, Peçeli kadının aniden karşısına çıkıvermesiyle irkilmişti. Kadın :

- Günaydın enişte, ben Clara'yım dedi. Beraberce gardan çıktılar...

Clara, Thorwald'ın sorularını cevaplandırdı: Evet, biraz acıkmıştı; saatlerce devam eden yolculuğu sırasında birşey yememişti.

Amalien garı yakınlarındaki pastahaneye girdiler. Zaten buranın dışında bir şeyler yiyecek, başka bir yer yoktu. Thorwald, pasta ve içecek söyledi. Bulundukları köşe tenhaydı... Dışarısı da öyle: Hava çok soğuktu, dondurucu rüzgâr, her yanı kasıp kavuruyordu. Clara:

- Bu şartlar altında tanışmış olmamızı garip bulmuyor musunuz?... Diye, hafif bir sesle sordu: Kocasının yüzünü görebilmem, onu nihayet tanıyabilmem için, ablamın hastalanması gerekmiş!... Siz, Sigrid'le evleneli, aşağı yukarı bir yıl oldu değil mi?...

- Durumunu sormuyorsunuz!... Diye, konuştu Thorwald; sesinde, hafif kızgınlığa benzer bir ifade vardı...

Clara susuyor, Thorwald, onun, peçesinin altından kendisini süzdüğünü hissediyor, yüzünü bir örümcek ağı gibi kaplayan tülü, hâlâ niçin çıkarmadığını düşünüyordu... Kısa bir sessizlikten sonra, Clara:

- Beni çağırdığınıza göre durumunun iyi olmadığını sanıyorum... Dedi. Thorwald, donuk bir sesle:

- Evet!... Diye konuştu: Fena... Çok fena hem de!...

Bunu, acımaktan çok, gizleyemediği, yırtıcı bir tavır ile söylemişti... Daha da devam edecekti ama, pasta ve kahvelerini getiren garsonu görerek, sustu. Garson uzaklaştıktan sonra, Clara, pasta tabağını hafifçe, Thorwald'ın önüne doğru itti:

- Siz, almıyor musunuz?...

Thorwald, tülün altından onun yine kendisini süzdüğünü hissetti:

- Ben, yemek yedim...

Thorwald'ın sesi, öyle kuru ve katıydı ki, Clara, hafif bir serzenişle, işi şakaya vurmak istedi:

- Doğrusu, çok haşinsiniz Thorwald!... Thorwald, ellerini masaya yasladı, şakasız:

- Dinleyin... Dedi: İyi dinleyin beni!... Herşeyi başlangıçta açıkça konuşmamız, münasebetlerimizin derecesini şimdiden tayin etmemiz gerek!... Gelişinizin ben de memnunluk uyandırmadığını düşünebilirsiniz... Bu, sizin bileceğiniz şey!... Sizi ben çağırdım, çünkü, yalnız bir yere ayrılamıyorum artık!... Çünkü, Sigrid, haftalardan beri çığlık çığlığa adınızı haykırıyor!... Hastalandığından bu yana, Amalstad'daki kadınlardan hiçbiri

gelip şatoda çalışmak istemiyor!... Korkuyorlar!... Bunlar basit, korkak insanlar... Delilik ve cinnet krizlerine benzer haller, onları ürkütüyor!...

- Fakat!... Sigrid, deli değildir!...

- Delilik nerede başlar, nerede biter?... Bunu kestirmek güçtür!... Sigrid'deki bu garip, anlaşılmaz haller, bir takım sabit fikirlerle başladı, kısa bir süre sonra, sayıklamalar, hezeyanlar halini aldı, ve, sonunda... Felç geldi... Doktor Gufsen, bunun zihin bozukluğundan ileri geldiğini söylüyor... Bu belki delilik değil!... Sigrid'in, normal olduğu zamanlar da var... Ama, benim bunu bilmem, neye yarar Clara? Amalstad'dakiler, korkuyor!. Hatta... Bazan ben bile L. Onlar gibi, efsanelere inanan basit bir insan olmadığım halde, ben bile korkuyorum!... Bilhassa geceleri!... "O", başlayınca...

- Nasıl?... Anlayamadım... Thorwald, sertçe;

- İsterseniz başka şeyler konuşalım! Dedi;

- Peki ama, neden?...

- Bu konuyu değiştirmeyi tercih ederim!...

- Fakat, bu, benim için ilgi çekici bir konu ve...

- İlgi çekici, öyle mi?... Diye, acı bir gülüşle, Thorwald, Clara'nın sözünü kesti: Bu konuyu, çok mu ilgi çekici buluyorsunuz?

- Nihayet, ablamla ilgili, ve...

- Asıl konumuza dönelim... Ne diyordum?

Thorwald'ın sesinde öyle kesin bir ifade vardı ki, genç kadın, ısrar etmenin fayda vermeyeceğini anlıyordu. Thorwald, sinirli hareketlerle yaktığı sigarasından derin bir nefes çekti, kısa bir susuştan sonra:

- Gelişinizden pek memnunluk duymadığımı söylemiştim... Diye devam etti: Kalabalıktan hiç hoşlanmam... Yaşayışıma başkalarının karışmasını istemem... Fakat, Sigrid için, gelmeniz lazımdı... Sizi bu sebeple çağırmak zorunda kaldım... Şatoda, gerektiği kadar kalabilirsiniz. Ama, misafirliğiniz sırasında benden büyük bir yakınlık, aşırı bir dostluk beklemeyin... Siz

şimdi burada oturun, rahatınıza bakın, ben biraz çıkacağım; tütün almayı unutmuşum, ayrıca akşam yemeği için bir şeyler de almam lâzım...

Thorwald, sokağa çıktı... Öfkeli, kızgın olduğu, her halinden kolayca anlaşılıyordu: Clara'nın gelişi, onda, eskiye dayanan bazı üzücü hatıraların canlanmasına, küllenmiş bir acının, yeniden uyanmasına sebep olmuştu: Sigrid'le evlendiği zaman, onun ailesiyle hiçbir bağlantı kurmayacağına dair yemin etmişti. Sigrid'in ailesinden şu ana kadar, tanıdığı tek insan kardeşiydi... Ve, bu bir tek kişinin varlığı, hiç de önemli değildi, fazla yük olmazdı... Nasılsa kısa bir süre için gelmişti.

Ne var ki, Thorwald'ın yemini ve bu katı davranışı, kendisini avuçları arasına alan ve şimdi, deliliğin eşiğinde bulunan Sigrid'den, bir çeşit intikam almak içindi!...

Evet!... Çıldırmıştı ol...

Lanetlenmişti belki de!...

Thorwald, on yıl önce, İsviçre'de, bir otomobil kazasında, dikkatsizliği yüzünden ölümüne sebep olduğu ilk karısının anısının üzerine, bir daha evlenmemeye yemin etmişti... Thorwald, ilk karısını çok severdi...

Onun ölümünden sonra, herşeyi unutabilmek için, başıboş, gayesiz, bütün Avrupa'yı gezip dolaştı... Ama, nereye giderse gitsin, karısının unutmak istediği yüzü, her an karşısındaydı!... Acıları, büyüyen bir gölge gibi, çoğala çoğa-la ardı sıra geliyordu!...

Gün geldi ki, kara düşünceler ve "Ölüm" beyninin en karanlık köşelerine kadar uzandılar. "Ölüm'ün, onu, kaybettiği karısına ulaştıracağı inancıyla, dünyadan elini çekti. Karısının Lucerne'deki mezarının başından ayrılmaz oldu, üç yıl kadar sonra da, hatıralarının sessizliğinde yaşama gayesini güden, kesin bir kararla, gelip Amalstad Şatosuna kapandı...

Ve, Sigrid, herşeyi değiştirdi...

Thorwald, Christianborg Gazetesi'ne bir ilân vermişti: Şatodaki işleri yönetecek ve kendisine yardımcı olacak bir kâhya kadın arıyordu. Ve, yaşlı dulların, dünyadan elini eteğini çekmiş ihtiyar kadınların geleceğini umarken, Sigrid'i bulmuştu karşısında...

Sigrid, yirmi yaşındaydı...

Sigrid, uzun sarı saçları, biçimli vücuduyla, taptaze ve güzeldi...

Thorwald, bir yıl arzularıyla mücadele etti... Sigrid'in beraberliğiyle geçen bu bir yıl içinde, uzun seneler uyuyup kalmış olan cinsî isteklerinin uyanmasını engellemeye, arzularına karşı koymaya çalıştı, ve bir gece... Sigrid, onunla birlikte oldu!...

Beraber geçirdikleri ilk geceden sonra, Sigrid, onun bir daha kendisine yaklaşmasına izin, vermedi, şatoda kalmasını, beraberliklerinin devam etmesini istiyorsa, nikâh yapması gerektiğini ısrarla ileri sürdü, Thorwald, çaresizlik içinde, bu isteğe boyun eğdi; evlendiler...

Thorwald, birbirine zıt duygularla bocalıyordu: Ölümüne sebep olduğu karısının hatırasına ihanet ettiğini düşünüyor, Sigrid'in istekli, sıcak okşayışlarıyla haz duyarken, içinde gizliden gizliye beliren kin duygusu, şehvetle beraber gelişiyordu... Sigrid'in kardeşiyle samimi olmak istememesinin, ona karşı katı davranmasının sebebi, karısının hatırasına, ikinci bir defa saygısızlık etmiş olmamak içindi...

Ve, Sigrid, çıldırmıştı işte!...

Peki ama neden? Niçin?

Düşüncelerini, duygularını açıklamamıştı ki ona!...

Ruhunun karanlıklarında kımıldayan bu duygulan nasıl bilebilirdi Sigrid?... Hissetmiş miydi yoksa!... Hissetmişti de, o yüzden mi, sabit fikirlerle, sayıklamalarla başlayan cinnet krizleri yatağa mıhlamıştı onu?... Acaba bunun için mi, hareketsiz yatarken: "Merhamet, Thorwald, Egsten!... " Diye, çığlık çığlığa haykırıyordu? Istıraplarına, kendisinin sebep olduğunu anlatmak için mi? Bunu, duyurmak için mi?...

Thorwald, pastahaneye girdi.

Clara, hareketsiz onu bekliyordu.

Pastasını bitirmiş, tülü tekrar yüzüne indirmişti...

- Gidelim mi?...

Clara, hafif bir baş işaretiyle, "olur," dedi.

Yaşlı bir dul, veya bir mezarlıktan yapayalnız dönen, kimsesiz, öksüz bir çocuk hali vardı Clara'da!... Thorwald, bir an, belli belirsiz bir merhamet duydu: Amalstad şatosunda, hayatı, hiç de neşe içinde geçmeyecekti!... Ama, elinden ne gelirdi ki? Ne yapabilirdi?... Hiç!...

İşaret ettiği garson yaklaşırken, Clara kalktı, Thorwald hesabı öderken, ağır ağır kapıya doğruldu ve tek kelime konuşmadan, sessiz sedasız, arabaya bindi. Az sonra, Amalien, gerilerde kaldı...

At, tırısa kalkmıştı. Dik kayalıklar üzerindeki sahil yolunu takip ettiler... Baltık Denizi karşılarında belirmişti. Kürk mantosuna sıkı sıkı sarılan Clara, bir eliyle yüzündeki tülü tutuyor, rüzgârda havalanmasını engelliyordu... Ve, hiç konuşmuyordu...

Uzaklarda, Amalstad Şatosunun, kurşun renkli göğe uzanan kuleleri görününce, Thorwald'ın, başlangıçtan beri dikkatini çeken, hafif adeta mırıltılı sesiyle:

- Köydeki kadınların, hizmet için şatoya gelmemelerine aklım ermiyor!... Dedi; Bedelini ödedikten sonra, istenilen her şey elde edilir...

- Ne demek istiyorsunuz?

- Siz çok zenginsiniz, değil mi Thorwald? Onlara, istedikleri ücreti verebilirsiniz...

- İstediklerinden de fazlasını verdim!... Yine de kimse gelmek istemedi!... Thorwald, bir an sustuktan sonra, şüpheci bir edâ ile sordu:

- Çok zengin olduğumu size kim söyledi?... Sigrid mi?

- Elbette... Evlendiğiniz zaman, mektubunda bu bölgenin en zengini olduğunuzu yazmıştı...

- Evet... Sigrid, belki de bunun için evlendi benimle!... Evet?... Ne dersiniz? Clara hafifçe ürperdi, sonra:

- Sizi seviyordu... Diye, titreyen bir sesle, devam etti: Bundan eminim. Onu bu hastalığa sürükleyen de, yeteri kadar sevilmemiş olmasıdır belki!...

- Onun sevgisini karşılıksız bıraktığımı, size kim söyledi?...

- Acaba, onun bütün arzularını yerine getirdiniz mi?... Kocası zengin olan her kadın, çok şeye sahip olmak ister... Normaldir bu!... Eh, siz şimdi, onun bütün isteklerini yerine getirdiğinizi söylemeye cesaret edebilir misiniz?

Thorwald, hafiften mahcup bir sesle:

- Durun bakalım!... Dedi; Çabucak hüküm vermeyin öyle!... Pek de cömert sayılmadığını, doğrudur!... Sıkıntılı, zorlamalı bir gülüşle, devam etti:

- Ben... Bazı konularda... Mesela ahlâk konusunda, muhafazakârım... Ayrıca israfı da, pek sevmem... Bu konularda, titizimdir... Anlıyorsunuz, değil mi?

Birden, sustu...

Tekrar söze başladığı zaman, sesi titriyordu:

- Sigrid'in, lüks yaşama isteğini yerine getirmediğim için hastalandığını iddia etmezsiniz sanırım!...

- Bunun, sebeplerinden biri olmasından çekiniyorsunuz, değil mi? Bütün katı insanlar gibi, siz de vicdan azabı duyuyorsunuz!... Sorumlu oluşunuz, sizi korkutuyor!... Fakat, hayır... Asıl sebepler, sadece bunlar da değil bence!...

Thorwald, Clara'nın sözünü keserek:

- Dinleyin... Sigrid'in memnun olması için, onun arzuladığı şekilde, yani, hoşuna gidecek şekilde demek istiyorum; bir vasiyetname hazırladım... Evet... Bütün servetimi ona bırakacağım... Hepsi, ona kalacak... Bu vasiyetnameyi hazırlayalı bir ay kadar oldu... Hatta, bilinçli bir anında, ona da gösterdim... Niçin gülüyorsunuz Clara?

Clara'nın güldüğünü, omuzlarının sarsılmasından anlıyordu... Birden öfkeye kapıldı, kadının bileğini tuttu, sarstı:

- Söyleyin!... Niçin gülüyorsunuz?..

- Öyle bir durumda ki, servetinizi ona bırakmakla hiçbir şey kaybetmiş olmuyorsunuz, Thorwald...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

~KÂBUS~

Hırçın, sert akşam rüzgârı, panjurları sarsıyor, geceye doğru daha da yükselen denizin dinmek bilmeyen uğultusu, karanlıklardan taşarak, kıyıdan çok ötelere ulaşıyordu. Dik kayalıklar üzerindeki Amalstad Şatosu, azgın dalgaların her vuruşuyla sarsılıyor gibiydi. Şatonun sadece iki penceresinde ışık vardı; birinci katta ve zemin katında.

Thorwald Egsten, mutfaktaydı, kedisi Amigo'yu büyük bir şefkatle okşayıp seviyor, adeta dertleşiyordu onunla

Thorwald, koridorda, Clara'nın yaklaşan ayak seslerini duyarak kalktı. Şatoya geleli bir saat olmuştu. Clara, gelir gelmez, yukarı, ablasının yanına çıkmıştı... Clara'nın yukarıda bulunduğu sırada da, Thorwald mutfakta akşam yemeğini hazırlamış ve bu arada bir kaç bardak akwavit yuvarlamıştı... Masanın üzerindeki petrol lâmbası, sarı, titrek bir ışıkla, Thorwald'ın yüzünü aydınlatıyordu.

Thorwald kapıya doğruldu, açtı; Clara'nın tuttuğu üç mumlu şamdanın ışığı gözlerini kamaştırmıştı, gözlerini kıstı:

- Sizi, tanıdı mı?

- Tabiî...

- Nasıl tabiî?... Pek âlâ tanımayabilirdi de... Bazı günler, onun ne hale geldiğini görecek ve bana hak vereceksiniz...

- Ama, beni tanıdı.

- Mükemmel... Diye mırıldandı Thorwald;

- Belki de, iyi bir işarettir bu...

- Öyle olmasını temenni edelim.

Kısa bir sessizlikten sonra, Thorwald, sordu:

- Size, neler anlattı?

- Oh!... Fazla birşey anlatmadı...

- Memnun oldu mu sizi gördüğüne?

- Evet...

Clara, elinde tuttuğu şamdanı masanın üzerine bıraktı, yüzündeki tülü açtı. Thorwald bakışlarını onun yüzüne dikti, gözleri irileşti, ürperdi: Clara siyah elbisesiyle, ciddi, vakur, tam karşısında duruyor, söze başlamasını bekler gibi, ona bakıyordu...

- Tanrım!... Diye mırıldandı Thorwald: Birbirinize bu derece benzediğinizi bilmiyordum!...

İnanılmaz bir şeydi bu!... Sanki, Sigrid'di karşısındaki!... Herşeyi ile Sigrid!... Sigrid'in bir eşi!... Ama şimdiki, sararmış suratı, çukura kaçmış gözleri ve bomboş bakışlarıyla, bir hayaletten farksız olan Sigrid değil elbet!... Önceleri, evliliklerinin ilk günlerindeki Sigrid'in benzeri!...

Thorwald, yutkundu:

- Hayır!... Gerçekten bilmiyordum!... Diye tekrarladı...

- İkiz olduğumuzu bilmiyor muydunuz?..

- Evet, fakat...

Thorwald, omuzlarını kaldırdı, hafif, boğuk bir sesle, güldü:

- Evet, biliyordum ama, bir şeyi bilmek ayrı, görmek, ayrı!...

Thorwald'ın, Amalien'den aldığı ekmek, sosis ve peynir'den ibaret akşam yemeklerini, sessiz sedasız yediler. Yemekten sonra, Clara, hiçbir şey söylemeden, Sigrid için hazırladığı yemek tepsisiyle kapıya doğrulduğu sırada Thorwald:

- Yiyeceğini, ona vermek lazım, diye konuştu: Yani, yedirmek, lâzım, demek istiyorum... Çünkü, ellerini kullanamıyor... Hemen hemen, hiç tutmuyor elleri!...

- Biliyorum...

Thorwald, elinde şamdanla, koridorun karanlıklarında uzaklaşan Clara'yı bakışlarıyla takip etti: Güzeldi!... Evet, güzeldi!...

Hiç tahmin etmemişti bunu!... Sigrid'e bu kadar çok benzeyebileceğini düşünmemişti!... Bir zamanlar, onda büyük istekler uyandıran Sigrid'in güzelliğini nasıl unuttuysa, onların ikiz olduklarını da unutmuştu...

Bir zamanlar, Sigrid'de güzeldi, taptazeydi, arzuluydu, ihtiras doluydu

Bir zamanlar, Sigrid'le nasıl kucaklaştıklarını, seviştiklerini düşündü...

Sevişmek!... Unutmaya başladığı bir kelimeydi bu!... Bir kadını,, kollarının arasında sıkmayalı, sevişmeyeli, kaç hafta geçmişti kimbilir?... Kaç ay geçmişti?...

Düşüncelerinden uzaklaşmak ister gibi, sert bir hareketle doğruldu, mutfaktan çıktı, uzun koridoru, giriş holünü geçti, bir koridor daha yürüdü ve, kanepelerle, koltuklarla dolu bir salona girdi.

Salonun bir köşesinde kocaman, kuyruklu bir piyano duruyordu. Eski günlerde, Sigrid, bu piyano da, Chopin, Mozart veya Sibelius'dan parçalar çalardı...

Thorwald, elindeki petrol lâmbasını havaya kaldırarak ilerledi, ve anahtarını üzerinden ayırmadığı küçük bir odanın kapısını açarak, içeri girdi, lâmbanın, titrek, sarı ışığı, odanın içini ve bir mihrabın önündeki, kalın, siyah çerçeveli, büyük bir fotoğrafı aydınlattı...

İlk karısı Elisabeth'in fotoğrafıydı bu... Elisabeth gölgelerin arasından, ona bakıyor gibiydi...

Thorwald, resmin önünde diz çöktü ve duaya başladı Alnını, birbirine kenetlediği ellerine yaslamış dünya ile ilgisini kesercesine, düşüncelerinin karanlığına dalıp gitmişti ki, bacaklarına yumuşak bir şeyin sürünmesiyle, dehşet içinde sıçrayıp doğruldu:

Kedisi, Amigo, ayaklarının dibinde durmuş yüzüne bakıyordu.

Thorwald, ayağını yere vurarak:

- Git!... Diye söylendi: Defol!... Burada kimseyi istemiyorum!...

Alışık olmadığı bu sertliğe şaşırmış gibi, hızla uzaklaşan kediyi bakışlarıyla izleyen Thorwald, birden irkildi: Odanın açık olan kapısının önünde, bir çift ayak görmüştü!... Korkulu, boğuk bir sesle, mırıldandı:

- Kim o?... Kim var orada?...

Her zaman ki gibi, öylesine sinirliydi ki, bir anda öncekinden de beter bir korkuya kapılarak geriye sıçradı. Bu, Clara idi. Beyaz bir gecelik giymişti. Amalstad Şatosuna, her mevsim, daima bir yol bulup süzülen rüzgâr, geceliğini hafif hafif dalgalandırıyordu...

- Özür dilerim... Dedi: Sizi rahatsız edeceğimi ummamıştım... İyi geceler demek için gelmiştim... Döndü, uzaklaşmadan evvel:

- Sigrid'in bitişiğindeki odayı kendime hazırladım... Diye tamamladı: Siz, hiç rahatsız olmayın... Şatoyu şimdiden tanıyor gibiyim...

Thorwald o gece hiç rahat edemedi... Ötekilerden de berbat bir gece idi bu; uyuyamadı bir türlü... Kâbuslarla bölünen uykusu sırasında, arada bir dalar gibi oluyordu ama, aynı anda, etrafını sarıveren sislerin arasında, beyaz gölgeleri, isimlendiremediği yüzleri, bitip tükenmek bilmeyen karanlık koridorlar boyunca, ümitsizlik içinde kovalamaya başlıyordu...

Nihayet, uykusuzluktan bitkin bir halde, gecenin yarısına doğru, tam uyuyacağı sırada, yine Sigrid'in çığlıklarıyla sıçradı... Kâbus değildi bu!... Kâbus'dan da beterdi... Clara, ondan önce gitmişti Sigrid'in odasına... Thorwald, onu orada buldu.

Ve, Sigrid'in hali, her zamankinden feciydi: İnliyor, kıvranıyor, onları tanımıyor, Clara elindeki ıslak bezi alnına yaklaştırdıkça korkunç çığlıklarla karşı koymaya çalışıyordu...

Bu seferki kriz öyle şiddetliydi ki, kendini yerden yere vurmak istercesine çırpınan Sigrid'i, felçli olmasına rağmen zaptetmekte adeta güçlük çektiler...

Sigrid'i zaptetmeye çalıştığı sırada, Thorwald, Clara'nın, önü açılan geceliğinin arasından gözüken diri ve dik göğüslerini görüyor, bu beyaz ve dolgun göğüsler, en ufak bir harekette bile, dışarı fırlayacakmış gibi titreyip, onu tahrik ediyordu...

Sigrid, ancak bir saat sonra sakinleşebildi. İkisi de, sessizce odadan çıktılar...

Şatonun koridorlarında dolaşan rüzgâr değdikçe, Clara'nın geceliği, vücuduna yapışıyor ve içine bir şey giymediği için, bütün vücut hatları, en gizli noktalarına kadar meydana çıkıyordu....

- Thorwald, duygularını belli etmemeye çalışarak, üşümüyor musunuz?... Diye sordu.

Clara, "hayır..." Mânâsında hafif bir işaretle cevapladı, yorgun ve bitkin olduğunu gizlemeye çalıştığı belliydi...

- Odanızda yeteri kadar yorgan ve battaniye var, değil mi?...

Clara, Thorwald'ın bu sorusuna cevap vermedi; gözlerinde yaşlar birikmişti...

- Niçin ağlıyorsunuz?... Clara:

- Onu bu halde görmek, beni çok üzdü...Diye hıçkırdı. Müthiş bir şey bu!... Thorwald, ölü bir sesle:

- Haklısınız...Diye mırıldandı.

- Onu, başka bir doktora göstermediniz mi?... Bana bahsettiğiniz, Amalstad'daki yaşlı doktordan başka bir doktora?...

- Bunu faydasız buldum Doktor Gufsen, tedavisine imkân olmadığını kesin olarak söylemişti... Bu durum karşısında, yapılacak tek bir şey vardı; Sigrid'i tecrit etmek; bir hastahanenin hücresine kapatmak... Fakat...

-Evet?...

- Fakat, Sigrid'in buna çok üzüleceğini düşündüm, ve, vazgeçtim. Clara, cevap vermedi...

-Amalstad'daki doktor, onun iyileşmesine imkân olmadığını, belkemiğindeki iltihabın...yani, hastalığının, onu, yatakta kalmaya mahkûm edeceğini söylemişti... Demişti ki...

Thorwald, ne söylediğinin farkında değilmiş gibiydi. Kelimeleri, bağlantısız, birbiri peşine sıralıyordu. Tam karşısında duran Clara'nın vücudundan dağılan koku, başını döndürüyordu. Clara, hemen hemen hırçın bir sesle:

- İyi geceler!... Dedi ve odasına doğruldu, ağır bir yürüyüşle koridorda uzaklaştı...

Thorwald, Clara'nın odasına girip, kapısını kapadığını duyunca, peşinden gitmek, onunla tekrar konuşmak gibi, garip bir isteğe kapıldı... Ama, neye yarardı bu?...

Thorwald, odasına girdi, karyolasına oturdu ve rüyadaymış gibi, etrafına bakındı, bir an dalıp gitti, sonra, kalktı ve odada dolaşmaya başladı, neden sonra pencereye gitti camı, açtı, alev alev yanan yüzünü rüzgâra verdi... Elleri de, ateş gibiydi, gecenin soğuk, sert rüzgârı, ılık bir su gibi, yüzünü, ellerini yaladı....

Clara'nın odasındaki ışık, sönmüştü...

Beş gün daha geçti...

Clara'nın gelişi, Sigrid'in üzerinde umulan tesiri uyandırmamış gibiydi; geceleri gelen krizler daha da şiddetlenmişti ve kendine geldiği zamanlar, Clara'ya adeta bir köleymiş gibi davranmaya başlamıştı.

Clara, şato'nun bütün işleriyle meşgul oluyordu, bu yüzden, yorgun, bitkindi ve Thorwald, Sigrid'in çığlıklarına koştuğu bir gece, Clara'yı koridorda, hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu ve böyle bir hareket yapmak istemediği halde, onu kollarının arasına aldı, sık, uzun saçlarını okşadı... Clara'nın genç, diri göğüslerinin sıcaklığını, yaşlandıkça, daha fazla hissetmeye başladı. Bu tatlı sıcaklık, elbiselerinden, derisine nüfuz ediyordu adeta... Böylece, Clara'yı odasına kadar götürdü:

- Benden nefret ediyor!... Diye hıçkırıyordu Clara: Benden, her zaman nefret ederdi!... Beni şatoya çağıran mektubunuzu aldığım vakit, az daha,

gelmekten vazgeçecektim!... Sigrid, bana tahakküm etmekten, beni hırpalamaktan, öteden beri zevk alırdı... Bu yüzden, çocukluğum bir cehennem azabı içinde geçti...

- Peki ama, niçin?... Diye, Thorwald, şaşırmış bir halde, sordu:

- Öyle sanıyorum ki, annemin ve babamın, beni, kendisinden çok sevdiklerini zannettiği içindir... Diye, Clara, durgun, bir tonla konuştu: Çünkü, ikiz olmamıza rağmen ben, ondan daha güzel... Daha göz alıcıydım... O, bu yüzden, benden her zaman intikam almak, bunun acısını çıkarmak istedi... Benden bahsettiği zamanlar, bunu hissetmediniz mi hiç?...

Thorwald,, hatırlamaya çalışarak:

- Belki... Dedi; daha doğrusu, sizden pek sık bahsetmezdi...

- Ama, bahsettiği zaman, sesinde, şefkatten, sevgiden eser yoktu, değil mi?...

- Hayır!... Yanılıyorsunuz!...Dedi, Thorwald: Hem, sizin gelmenizi o istedi... Ama, bunda kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum...

- Oh!... Bilmiyorum!... Hiçbir şey düşünemiyorum!... Diye içini çekti Clara; fakat, her şeye rağmen, bana nasıl kötü muamele ettiğini, siz de görüyorsunuz...

Thorwald, kolu ile onun omuzunu sarmıştı... Böylesine yakın olmayı aklından bile geçirmediği Clara'nın yanında, kendini zayıf, mağlûp hissediyordu... Clara, hareketsizdi... Bir an, tek vücut gibi hareketsiz kaldılar, sonra... Dudakları, birden birleşiverdi...

Birbirlerinden sert bir hareketle ayrıldıkları vakit, buna, ilk önce kimin teşebbüs ettiğini ikisi de bilemiyor, kestiremiyordu... Clara, utançtan kızarmış bir halde, hızla odasına koştu... Ve, korkunç, sıkıntılı günler, birbirini takip etti...

Thorwald, Clara'ya yaklaşmaya cesaret edemiyor, Clara'da bundan çekiniyordu. Beraber olmaktan, birbirlerine yaklaşmaktan korkuyorlardı...

Ve, Sigrid, bunu hissetmiş gibi, tahammül edilmez bir hâl alıyor, eskisinden çok daha şiddetli geçirdiği krizlerden sonra, kısa düzelme

saatlerini şikâyetle, hatta, Clara'ya sövüp saymakla geçiriyordu.

Bir sabah Thorwald, kırılan tabak, bardak gürültüleri duyarak, merdivenin başına gelince Clara'nın, ölü gibi sapsarı bir yüzle, Sigrid'in odasından çıktığını gördü; bütün vücudu titriyordu ve alnında, bıçak yarasına benzer bir yara, ince bir çizgi halinde kanıyordu; Sigrid, çay fincanını, tabağıyla beraber, suratına fırlatmıştı Clara'nın...

Clara, dehşet içinde koşarak, Thorwald'ın kollarına atıldı, birbirlerine sımsıkı sarılmış bir halde, dakikalarca hareketsiz kaldılar... Bu zaman zarfında, birbirlerine karşı duydukları şiddetli arzuyu boş yere gizlemeye çalışıyorlardı:

- Ondan nefret ediyorum!... Diye hıçkırdı Clara, Thorwald'ın omuzuna yaslanırken; oh!... Thorwald... Ondan nasıl nefret ettiğimi bilemezsin!...

- Ne de olsa, hasta!... Diye mırıldandı, Thorwald: Bazı hareketlerini bağışlamak gerek!...

- Hasta, öyle mi?... Göründüğü kadar hasta olduğuna emin misin?... Buraya geldiğim gün, parmağını bile kımıldatamıyordu... Ama, bazı anlarda eskisi gibi güçlü olduğunu sanıyorum!...

- Doktor da söylemişti; bazı zamanlar, hastalığı şiddetini kaybediyor, ve... Thorwald, devam edemedi.

Clara, ona biraz daha sokulmuştu, dudakları, bir kere daha, birbirini bulmak üzereydi... Bir müddet, bakışlarıyla birbirlerini yercesine, göz göze durdular... Thorwald, büyük bir güç sarf ederek geri çekilirken, boğuk bir sesle mırıldandı:

- Hayır... Bunu yapmamalıyız Clara!...

Clara'nın karanlık bakışları, bir an aydınlanır gibi olmuştu:

- Hayır, bunu yapmamalıyız!... Diye tekrarladı; sesinde, her şeye meydan okuyan bir ton vardı...

- Clara... Gerçekte, ben...

- Çünkü, senin hâlâ vicdanın rahat değil!... Diye Clara, ıslıklı bir sesle, Thorwald'ın sözünü kesti; fakat, zavallı dostum, eğer, buseydin!

- Neyi bilseydim?... Diye sordu Thorwald...

Fakat, sorusu cevapsız kaldı... Clara, hızla ondan uzaklaştı, koşarak merdivenleri inmeye başladı... Hıçkırıklarla sarsılıyordu hâlâ... Süratle kapıdan çıktı ve bahçede rastgele koşmaya başladı, Thorwald, vakit geçirmeden onu takip etti ve dik kayalıkların bitiminde Clara'ya yetişti... Sabahın alaca karanlığında, denizden esen sert, dondurucu rüzgâr, kelimeleri, dudaklarından koparıp, boşluğa savuruyordu sanki... Thorwald:

- Ne demek istedin Clara?... Diye tekrarladı...

Sesinde, öyle kararlı bir ifade vardı ki, Clara, bu sefer, konuşmak zorunda kaldı:

- O, seni hiç sevmemişti!... Dedi.

Thorwald'ın gözleri irileşti, Clara'nın elini yakaladı, avuçları arasında sikti:

- Devam et!...

- Chrisitanborg gazetesinde, senin verdiğin ilânı okuduğu gün, beraber oturduğumuz fakir odaya geldi ve bana "Sanıyorum ki, bir şey buldum Clara!..." Dedi...

- Eh, evet!... İyi bir iş bulmuştu... Hayatını güçlükle kazanıyordu, ve, sen... Sen de, bir büroda sekreterlik yapıyordun, değil mi? İkiniz de fakirdiniz ve paraya ihtiyacınız vardı...

- Sigrid, bunu demek istememişti!...

- Ne demek istemişti?...

- Onun, büyük bir hayali vardı ve bu, bir iş bulmak değildi...

- Neydi peki?...

- Kendisiyle evlenecek zengin bir adam bulmak... Gazeteye verdiğin ilânı okuyunca, bunun, "iyi bir fırsat" olabileceğini düşündü... Sigrid, senin yaşlı bir adam olduğunu sanıyor, çabuk öleceğini umuyordu... İhtiyar olmadığını görünce, hayâl kırıklığına uğradı... Seni, ilk görüşünden sonra bana yazdığı mektubu, hâlâ saklıyorum... Mektupta kullandığı cümleler, şu

an bile hatırımda; "Dul kalmayı ümit etmekle, ne kadar yersiz bir düşünceye kapıldığımı anlıyorum!... " Diyordu...

Thorwald'ın, soluğu kesilmişti sanki:

- Ya, sonra?... Diye, güçlükle konuştu; beni, daha iyi tanıyınca... Onunla evlenince... Sevmeye başladı değil mi?...

- Buna inanmak için, senin gibi, tecrübesiz, saf bir insan olmak lazım Thorwald... Sigrid'in kalbinde, paradan başka hiçbir şey, zerre kadar yer olamaz...

- Demek, bütün bunlar, onun ustaca oynadığı bir oyundan, bir komediden başka bir şey değildi, öyle mi? Clara, cevap vermedi... Uğuldayarak esen sert rüzgârın, kendisini boşluğa savurmasından korkuyormuş gibi, kenarına oturduğu kayaya tutunmuştu...

- Bu bir komedi!... Öyle mi?...

Clara, acılı bir ifadeyle, "Evet!... " Der gibi, başını salladı...

- Yemin eder misin?...

- Neye yarar?...

Clara, başını avuçlarının arasına aldı, kısa, kesik hıçkırıklarla sarsılmaya başladı... Thorwald, karanlık, boğuk bir sesle sordu:

- Niçin ağlıyorsun?...

Clara, başını kaldırdı, Thorwald'a baktı yanakları, gözyaşlarıyla ıslanmıştı, hıçkırdı:

- Sana bunları anlatmamalıydım... Oh!... Bütün bunlar, o kadar adi, öyle çirkin şeyler ki ben... Thorwald:

- Sakin ol!... Diye mırıldandı: Senin bu iş de, hiçbir suçun yok...

Kalktılar... Birbirlerine sarılarak yürüdükleri yol boyunca, ikisi de tek kelime konuşmadı. Thorwald'ın yüzü, sert ve duygusuzdu.

O gece, Thorwald, Clara'nın odasına girdi; vicdan azabı çekmesini gerektirecek en ufak bir sebep yoktu artık... Fakat, Clara, kendini ona vermedi.

Öpüp, okşamasına müsaade ediyor, fakat, daha ileri gitmesine izin vermiyordu. Onu takip eden gecelerde de, hiç bir değişiklik olmadı. Thorwald, çıldıracaktı neredeyse... Bitip, tükenmek bilmeyen, dayanılmaz acılar, sıkıntılarla dolu günler, geceler, haftalar boyunca gerilen sinirleri, bu, içinden çıkılmaz durum karşısında, kopacak hale gelmişti: Bir yanda, kendisini hiç sevmemiş olan maceracı Sigrid, diğer yanda, beraberliğiyle onu avutan, okşayışlarının her çeşidine cömertçe müsaade eden, fakat, kendini vermeyen Clara...

Yedinci gece, Thorwald, büyük bir öfke içinde:

- Fakat neden?... Diye sordu; niçin benim olmak istemiyorsun?... Clara, yaş dolu gözlerle, tatlılıkla:

- Hayır Thorwald... Dedi: Ölüm döşeğinde, olan anneme, kocamdan başka hiçbir erkeğe ait olmayacağıma, dair söz verdim...

Thorwald, Clara'nın yanından ayrıldıktan sonra, Sigrid'in odasına girdi. Sabahın ikisiydi. Şatoda bir mezar sessizliği vardı. Dışarıda, fırtına dinmişti. Sigrid, uyuyordu. Müthiş bir kin, yüreğini yakarken, Thorwald, düşündü: "Niçin ölmüyor?..."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

~GERİ GELECEĞİM!...~

Aradan üç gün ve üç gece daha geçti...

Thorwald, Sigrid'e yaklaşmak bile istemiyordu.

İki geceden beri, Clara'yı odasında ziyaret etmemişti.

Doğudan esen sert rüzgârlar, şöminelerde uğulduyor, ateşi söndürüyor, her tarafı duman kaplıyordu. Amalstad'daki doktor tekrar gelmiş, Sigrid'i gözden geçirdikten sonra, Thorwald'a:

- Biliyor musunuz... Demişti; Hastanın bu durumu, altı ay, hatta bir yıl sürebilir... Onu, boşamanızın daha uygun olacağını düşünüyorum...

Thorwald, buna taraftar olmadığını söyledi: Akıl hastası bir kadını boşamanın mümkün olmayacağını düşündüğü içindi bu... Sigrid'den uzak kalmak istemediği için değil...

Yaşlı doktor, aynı zamanda, arada bir, Sigrid'in açık havada gezdirilmesi gerektiğini de söylemişti... Thorwald, mezarcı Gumborg'un arabasıyla, Amalien'e gitti ve tekerlekli bir sandalye satın aldı.

Sabahları, yaşlı doktorun tavsiyesine uyarak, Sigrid'i sıkıca sarıp, sarmaladıktan sonra, kucaklayarak, aşağı indiriyor, tekerlekli koltuğuna oturtup park yolunda veya dik kayalıklı sahilde gezdiriyordu...

Bu arada, Sigrid'in krizleri, daha şiddetlenmişti; uzun sessizliklerini, kimi hedef tuttuğu belli olmayan hakaret dolu sözler, küfürler takip ediyordu.

Bir sabah, Thorwald, Sigrid'in odasına girdiği vakit, peşi sıra gelen kedisi, Amigo, Sigrid'in dizlerine sıçrayınca, Sigrid adeta insanüstü bir güç sarf ederek, ellerini uzattı, ve kediyi yakaladı. Thorwald, onun kediyi okşamak istediğini sanmıştı ama, parmaklarını hayvanın boğazına geçirince, asıl maksadını anladı: Amigo'yu boğmak istiyordu...

Neye uğradığını şaşıran Thorwald, acı acı bağıran hayvanı, ulur gibi sesler çıkararak boğmaya çalışan Sigrid'in ellerinden güçlükle kurtardı... Dehşete düşmüştü:

- Sigrid!... Ne yapıyorsun?...

Gözleri yerlerinden uğrayan Sigrid, korkunç çığlıklarla ileri atılmak istiyor, parmakları hırsla açılıp kapanıyordu... O esnada yemek hazırlamakla meşgul olan Clara, mutfaktan çıkarak yanlarına geldi:

- Ne oldu Thorwald?... Ne var?...

Clara, bacaklarının arasından geçip, can havliyle uzaklaşan kediye, şaşkın şaşkın, bakarken Thorwald:

- Onu... Boğmak istiyordu!... Dedi.

- Ne?...

- Sigrid, kediyi boğmak istedi!...

- Fakat... İmkânsız bu!... Sigrid!... Oh!...

- Dizlerine atladı!... Diye, Thorwald, bomboş gözlerle devam etti; Sigrid parmaklarını boğazına geçirdi boğacaktı!...

Sigrid'e bakmadan konuşuyordu...

Hiçbir yere bakmıyor, hiçbir şey görmüyor gibiydi... Bakışları bomboş ve manasızdı...

- Belki de onu, kucağına almak, okşamak istemiştir... Dedi. Clara, hafif bir sesle...

Thorwald, "Hayır..." mânâsında bir baş işaretiyle, Sigrid'in kediyi boğmak istediğini tekrarladı.

- Emin misiniz?... Gerçekten emin misiniz?...

Thorwald, durgun, "Evet... " Anlamında, kafasını salladı... Ve, ikisi de, aynı anda, bakışlarını Sigrid'e çevirdiler: Sigrid'in solgun yüzünde, tikler belirmişti... Onları görmüyor gibiydi. Sinsi bir kötülük okunan bakışlarında, dehşet uyandıran, memnun bir ifade vardı...

- Çıkın siz...Dedi, Clara : Ben, ona bir iğne yapacağım... Morfin iğnesi...

Yaşlı doktor; "Çok acı çekmeye başladığını hissettiğiniz zaman, ona morfin yapınız... " Demişti.

Thorwald, çıkmadı. Hareketsiz yatan karısının kalçasına giren iğneyi ve uykuya daldıktan sonra, bir ölününkine benzeyen sakin, soluk yüzünü, bir süre seyretti...

Sigrid, o gece çok şiddetli bir kriz geçirdi ve sabahın üçünde, ısrarla kendisini aşağı indirmelerini istedi.

Onu, salona götürdüler. İkisi de, onun ne istediğini, tam olarak bilmiyor, Clara'nın, çabucak örtüsünü kaldırıp hazırladığı büyük divanın üzerinde suratını asmış olarak oturan Sigrid'in yanı başında, hareketsiz duruyorlardı.

Salonda ateş yanmıyordu. Şöminenin üzerindeki termometre, ısının düştüğünü gösteriyordu. Sigrid'in, soğuktan yana şikâyetçi değilmiş gibi bir hali vardı.

Bir ara, onun, gözlerini kuyruklu piyanoya dikerek, ısrarla baktığını gördüler... Thorwald, kendisine sorgulu sorgulu bakan Clara'ya:

- Belki de, piyano çalmanızı istiyor... Diye mırıldandı:

Çünkü, piyanoya bakmaya başlamadan önce, gözleri sizdeydi...

- Fakat, ben, piyano çalmasını bilmem ki!... Thorwald da bilmiyordu.

- Belki de, kendisi çalmak istiyor... Dedi, Clara...

Thorwald, sıkkın bir iç çekişle Sigrid'i kucakladı, piyanoya kadar taşıdı, piyanonun koltuğuna oturttu ve düşmemesi için omuzlarından tuttu.

Sigrid, uzun bir zaman hareketsiz durduktan sonra, bir ölününkine benzeyen, sarı, zayıf ellerini ağır ağır havaya kaldırdı ve tuşların üzerine bıraktı...

Geniş salonda uzun uzun yankılanan, karmakarışık, kalın, boğuk sesler de, anlatılması güç, kötü; uğursuz; ölümlü, korkunç bir şey vardı...

- Şu, son zamanlara kadar, hâlâ piyano çalıyor muydu?... Diye Clara, alçak sesle sordu.

- Evet...

Bir an, sessiz kaldılar...

Sonra, Thorwald, uyuklamaya başlayan Sigrid'i kucakladı, üçü birden merdivene doğruldular... Merdiveni çıktıkları sırada da, Sigrid, hâlâ uyuklamaktaydı. Fakat, Thorwald, onu yatağına yatıracağı sırada, birdenbire uyandı ve ikisinin de, en ufak bir hareket yapmalarına vakit bırakmadan, Clara'nın eline dişlerini geçiriverdi!...

Clara, acı bir çığlıkla geriye sıçradı, sonra da, hıçkırıklarla sarsılarak koşa koşa odadan çıktı...

- Sigrid!... Diye homurdandı Thorwald: Sigrid!... Utanmıyor musun?...

Ve, peşi sıra, Clara'nın odasına koştu... Genç kız, yatağına kapanmış, hıçkırıyordu. Thorwald, sessizce ona yaklaştı, elini, Clara'nın ince geceliğinin altına sokarak, omuzlarını ihtirasla okşamaya başladı. Clara, Thorwald'ın elini hafifçe itti ve hıçkırıklarla sarsılarak, başını yastığa gömdü.

- Sevgilim!... Diye, titrek bir sesle mırıldandı. Thorwald: Aşkım!...

Ve, Clara'yı bir müddet garip bakışlarla süzdükten sonra, yavaşça odadan çıktı...

Thorwald, Sigrid'in odasına girdi... Kapıyı kapattı. Sigrid, derin bir uykuya dalmıştı. Karyolasının başucundaki küçük masanın üzerinde, tıpkı, Thorwald'ın gözlerindeki gibi, esrarlı, donuk bir ışıkla parıldayan morfin ampulleri ve enjektör vardı...

Thorwald masaya yaklaştı, birbiri peşine kırdığı beş ampulü, enjektöre çekti... Beş ampul... Amalstad'daki yaşlı doktor:

- Kesinlikle günde bir ampulden fazla yapmayınız... Demişti...

Thorwald, Sigrid'i örten yorganı hafifçe kaldırdı. Dışarıda, rüzgâr sakinleşmişti ve derin uykusunu uyuyan Sigrid'in soluklarından başka ses duyulmuyordu. Thorwald, şakaklarından ter sızdığını hissetti, titreyen ellerine baktığı sırada, kapının hafifçe gıcırdadığını duydu, hızla başını çevirdi; Clara, kapının eşiğinde duruyordu... Thorwald:

- Git!... Diye soludu...

Fakat, Clara, gitmedi... Çıplak ayaklarıyla yaklaştı, Thorwald, onun tırnaklarını, omuzunda hissetti; Clara, gözlerini enjektöre dikmişti...

- Ne yapmak istiyorsun?...

- Sana, git dedim!...

- Ne yapmak istiyorsun Thorwald?...

Göz göze duruyorlardı... Dudakları birbirine değecekti neredeyse... Ve, işte o an, Sigrid, kımıldadı... İkisi de, irkilerek ona döndüler; Sigrid, gözlerini açmıştı... Thorwald, etraflarını çevreleyen sessizlikte, kalp atışlarının bütün şatoda yankılandığını sandı...

- İğnem!...Dedi, Sigrid: Bana, iğne yapacaksın!...

Karanlık bakışları, Thorwald'ın gizlemeye vakit bulamadığı enjektöre dikilmişti:

- Sen?... İğneyi sen mi yapacaksın?... Diye devam etti: Neden? Bana, iğnemi her zaman Clara yapar!... Clara!... Sigrid'in çığlığı, öyle ani ve korkunçtu ki, Clara, gayri ihtiyari, geriye doğru sıçradı, masaya çarptı, gece kandili yere düşüp parçalandı, fitilin alevi, yerde bir an titredikten sonra, sündü ve her şey, derin bir karanlığa gömüldü...

Thorwald, karanlıkta, Clara'nın elini arayıp buldu, enjektörü, onun parmaklarının arasına sıkıştırırken, yüksek sesle:

- İğnesini sen yap... Diye konuştu: Madem iğneyi senin yapmanı istiyor, o halde, sen yap...

Bir an, koyu karanlığın ortasında, dudakları titreyerek, kafasının içindeki düşünceleri kovmaya çalışarak ürpertilerle içinde, öylece kalakaldı... Sigrid'in, ışık yakmalarını tekrarlayan sesi, ümitsiz bir yalvarış halinde

uzayıp gidiyordu... Thorwald, Clara'nın enjektörü tekrar kendisine aktardığını fark etti ve kulağına fısıldadığını duydu:

- Hayır!... Sen!... Sen yap sevgilim...

Thorwald, karyolanın yanına diz çöktü, eliyle, Sigrid'in kalçasını aradı; bütün bunlar, ona, korkunç bir rüyaymış gibi geliyor, az sonra, uyanıvereceğini sanıyor, fakat; aynı zamanda bunun bir kâbus olmadığını, ve, sonuna kadar gideceğini de, biliyordu...

Enjektör, parmakları arasında titriyordu.

Thorwald, iğneyi sert bir hareketle kalçasına daldırınca, Sigrid, hafif bir çığlık attı:

- Sensin, değil mi Clara?... İğneyi sen yaptın, değil mi?... Onun yapmasını istemiyorum... Ve birden sesinin tonu değişti:

- Oh!... Sendin ! Diye haykırdı. Sendin Thorwald!... Hayır!... Bana iğne yapmanı istemiyorum... Fazla morfin çektin enjektöre... Thorwald; eğer beni öldürürsen, geri geleceğim! geri geleceğim! geri geleceğim!...

Fakat, Thorwald, enjektörün pistonunu, hızla bastırmıştı bile... Sigrid'in çığlıkları kesildi.

Dışarıda, doğudan esen sert rüzgârın ıslıklı sesi ve kayalara çarpan azgın dalgaların uğultusu başlamıştı. Panjurlar, pencere pervazlarına gürültüyle vuruyor, odanın bir köşesinde Clara'nın beyaz gölgesi kıpırdamadan duruyordu.

Enjektör, Thorwald'ın parmakları arasından kayıp yere düştü, hafif bir şıngırtıyla kırıldı. İkisi de hareketsizdi.

Karyolanın yanında, adeta taş kesilen Thorwald, hiç bir yere bakamıyor, şimdi bir ölüyü de barındıran karanlıkta, bakışlarını dolaştırmaya bile cesaret edemiyor ve şu garip düşünceden kendini kurtaramıyordu: Acaba, bana bakıyor mu?...

Ve, kafasının içindeki bu garip soru, cevapsız kalıyordu; kendi sorusunu cevaplandırmaya da cesareti yoktu, örtülerinden, karanlığa, iğrenç; inatçı bir kokunun yayıldığı yatağa bakmaya da...

- Clara!...

Seslenmeden önce yutkunmuştu... Kendi sesinden ürkmüş gibi, korkuyla geriye döndü; sesinin, hemen arkasında duran ve karanlıkta gizlenen bir varlığı da harekete geçirecekmiş gibi bir duyguya kapılmıştı... Cevap alamayınca; "Clara" Diye seslendi tekrar!... -Evet?...

Clara'nın sesi odanın öbür ucundan, çok uzaklardan geliyor gibiydi.. . Thorwald, olduğu yerden kımıldayamıyordu:

Odayı bir an önce terketmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu ama, ayakları döşemeye yapışmıştı sanki...

- Orada mısın?...

- Evet.

- Clara... Ne dersin?... Acaba... Ve, sustu... "Öldü mü?... " Diyemedi.

Evet. Ölmüştü. Onu öldürmüştü ve işlediği cinayetten geriye kalan, yerdeki enjektörün parçaları ve şakaklarından sızan ter damlalarıydı...

Thorwald, birden, omuzuna bir elin dokunduğunu his-setti. Az daha, korkunç bir çığlık atacaktı, kendini güç tuttu: Clara'ydı bu tabiî... Ondan başka kim olabilirdi ki?...

İlk anda paniğe kapılmış, dehşet içinde gerilemişti ama, hemen kendine "hâkim oldu:

- Gel... Diye mırıldandı Clara: Gel...

Clara, Thorwald'ın koluna girerek yürümesine yardım etti, odadan çıktılar... Thorwald, Sigrid'in karyolasına sırtını dönmeye cesaret edememişti. Koridorda, panjurun şiddetle pencereye çarptığını duydular. Thorwald:

- Açılmış galiba... Dedi: Gidip, kapamak gerekiyor...

- Gidelim... Gel... Dedi, Clara...

- Panjuru kapamamız gerekiyor...

Clara, onu hafifçe çekerek kendisiyle gelmeye zorladı, Thorwald bu sefer ısrar etmedi...

Ve, bütün gece, karanlığın, öfkeli, kara bir el gibi tokatladığı panjurun gürültüsünü dinlediler...

BEŞİNCİ BÖLÜM

~KORKULU ANLAR~

Sigrid'in ölümünün üzerinden iki gün geçmişti:

Karalar giyinen Thorwald'la, Clara, tabutun hemen arkasında duruyorlardı. Rahip ve yardımcıları da tabutun önünde durmuş, dua etmekteydiler.

Doğu rüzgârı iki günden beri dinmiş, ardından sağanak bir yağmur başlamıştı... Gökyüzü, kapalı, basık, kasvetliydi. Sisler sahil boyunca uzanıyor, kayalara vuran dalgaların uğultusu; boğuk boğuk aksediyordu.

Tabutu, şatonun holündeki geniş masanın üzerine koydular...

Ölüm haberini duyup şatoya gelen ziyaretçilerin, başsağlığı dilekleri, vadiden gelen; çan sesleri duyuluncaya kadar devam etti...

Thorwald Egsten, ellerini sıktığı kimseleri görmüyor gibiydi; teselli için söylenen sözlere, rastgele teşekkür ediyordu.

Ve herkes, gözlerindeki kızarıklığın ağlamaktan ileri geldiğini sanıyordu. Oysa; asıl sebep, uykusuzluktu. Thorwald; uzun zamandır doğru dürüst uyku uyumamıştı... Amalstad'ın ileri gelenleri, önünde eğiliyor, alışılmış, basmakalıp sözlerle, teselli cümleleri mırıldanıyorlardı:

- Ah!... Ne büyük bir felâket Thorwald Egsten...

- Bu; sizin için gerçek bir facia, Thorwald... Veya:

- Şu anda cennettedir zavallı...

- Çok ıstırap çekti değil mi?...

- Tanrı; onu çağırmakla; sevdiğini ispat etti... Yahut:

- Cesur olmanız lazım; Egsten...

- Kendinizi kapıp koyvermeyin Thorwald...

Ve, Thorwald, bu basmakalıp sözleri dinlerken; zaman zaman, kahkahalarla gülmek, ya da; çığlık çığlığa haykırmak isteğini duyuyordu: Ey Ulu Tanrım!... Gerçeği bilselerdi!...

Thorwald, bazı anlar, tepeden tırnağa; bütün vücudunu donduran müthiş bir paniğe kapılıp; yorgun bezgin yüzüne, ateşten harflerle yazılı gerçeği, herkesin okuyacağını sandı.

Ve, nihayet, hepsi bitti.

Son ziyaretçi de gittikten sonra, Thorwald bir an öylece hareketsiz kaldı, sonra da, kendisini bekleyen mezarcı Gumborg'un yanına yaklaştı:

- Ben, her şeyle meşgul oldum Thorwald Egsten... Dedi, Gumborg: Belediye Başkanı, nakil iznini imzaladı. Cenazeyi, yarın öğleden sonra kaldırabilirsiniz...

- Teşekkür ederim Gumborg... Bütün bunlarla meşgul olduğunuz için, size teşekkür borçluyum... Yalnız ben değil, baldızım da... İkimiz de bu işlerle uğraşma gücünü bulamayacaktık...

- Gayet iyi anlıyorum... Zavallı kadının, uzun zamandan beri hastalıkla pençeleşmesine rağmen, bu yine de sizler için çok büyük bir darbe oldu...

- Son zamanlarda, hastalığı çok ilerlemişti... Dedi, Thorwald

Thorwald'ın yüzü solgundu ve sinirli anlarında musallat olan tik sebebiyle, durmadan, sağ omzunu oynatıyordu... Gumborg, ona cenazenin nakil izniyle ilgili kâğıtları verirken, gökyüzüne bakmaya cesaret edemiyormuş gibi, gözlerini evraktan ayıramadı...

- Evet... İşte böyle... Dedi, mezarcı: Eşiniz, Amalstad'da gömülmeyi istemedi demek?... Hâlbuki, buraları severdi...

- Ondan değil!... Diye kekeledi Thorwald: Fakat biliyorsunuz ki, bütün ailesi, Christianborg'da gömülü... Ben de, düşündüm ki... Orası, daha uygun

olacak.. Anlıyorsunuz ne demek istediğimi, değil mi?.. Yani, demek istiyorum ki... Oraya gömülmesini... Kız kardeşi istedi...

- Anlıyorum... Dedi, yaşlı adam: bu gibi hallerde, insanın içinden nasıl geliyorsa, öyle hareket etmeli Thorwald Egsten... İnsanın ruhu, ancak böyle sükûnet ve teselli bulur... Eh, Allahaısmarladık. Yarın öğleden sonra Amalien trenine kadar size refakat etmek üzere, yine geleceğim...

Thorwald, topallayarak uzaklaşan mezarcıyı, bir müddet bakışlarıyla takip ettikten sonra, içeri girdi, kapıyı dikkatle kapadı, dalgın dalgın rastgele yürüdü, birden tabutla burun buruna gelince, ürpertiler içinde oradan ayrılıp, mutfağa doğruldu; Clara'yı bulacağını umuyordu...

Fakat, Clara, mutfakta değildi...

Yalnız kalmanın verdiği dehşetle, Thorwald, yukarı kata koşmak, oradan bir an önce uzaklaşmak isteğiyle, hızla mutfaktan çıktı...

Ama, yukarı çıkabilmek için, tekrar tabutun önünden geçmesi gerekiyordu ve, buna cesareti yoktu:

- Clara!... Diye seslendi...

Thorwald'ın titrek sesi, şatonun koridorlarında yankılandı... Cevap yoktu...

- Clara!... Diye seslendi tekrar... Yine cevap yok...

Thorwald, geri dönüp mutfağa doğruldu, girdi, dip tarafa yürüdü, kendini meşgul etmek için, dolabı açtı, yiyecek bir şeyler aramaya koyuldu... Birden, duyduğu sesin dehşetiyle, olduğu yerde kalakaldı. Geri geleceğim, geri geleceğim, geri geleceğim... Kim söylemişti bunu?...

Thorwald, dehşetle geriye dönüp baktı: Mutfak kapısı kapalıydı. Kimseler yoktu etrafta... Haydi canım!... Budalaca bir şeydi bu!...

Bu sözleri, Sigrid söylemişti ölmeden önce... Ölen birinin sözleri, hele tehditkâr bir anlam taşıyorsa, böyle ulu orta insanı heyecanlandırırdı elbet!... Hay aksi şeytan!... Fakat, Clara neredeydi?..

Bu feci yalnızlık, bu ürkütücü sessizlik, yağmurun bitip tükenmek bilmeyen, sinir bozucu sesi, kanını donduruyordu.

- Clara!...

Thorwald, bu sefer, boğuk, adeta ulur gibi bir sesle haykırmıştı... Sesinden kendi de ürkerek, hızla hole kadar ilerledi...

- Ah!... Nihayet gelebildin... Neredeydin?... Clara, merdiveni ağır ağır iniyordu.

- Elbise değiştiriyordum... Dedi: Görüyorsun...

Ona, niçin "Sen..." Diye hitap ediyor, onunla niçin sen'li - ben'li konuşuyordu böyle!... Clara'nın konuşma tarzı, ona garip bir sıkıntı veriyor, rahatsız ediyordu... Tabut, orada, burunlarının dibindeydi... Cenaze, şatodan ayrılmamıştı henüz...

Tek söz etmeden mutfağa doğruldu, Clara onu takip etti...

Clara, ekmekle jambonunu yerken, Thorwald, ateşin önünde oturmuş, sigarasını sinirli sinirli tüttürüyordu:

- Fakat, neden?... Niçin?...Diye homurdandı Thorwald:

Ne diye şeytanın aklına uydun da, onun, Christianborg'daki aile mezarlığına gömülmesini istedin?... Şimdi, her şey bitmiş olacaktı!... Oysa, şatonun içindeki bu tabutla, bir gün daha beklemek lazım!...

- Haydi, haydi... Telaşlanma... Sakin ol! Dedi Clara: Bu işin halledilmesi, iki, bilemedin, en çok, üç saatten fazla sürmez!... Gumborg, tam zamanında gelecektir... Onun, Christianborg'a gömülmesinin çok daha iyi olacağını, sen

de biliyorsun... Hem, o, her zaman orada gömülmeyi isterdi Bu bakımdan, onun hesabına iyi bir iş yaptık gibime

geliyor!... Ne dersin?...

Clara'nın son sözlerinde, hafif bir küstahlık seziliyordu. Thorwald, cevap vermedi.

- Sonra... Diye, endişeli, yavaş sesle devam etti Clara:

Ben... Ben, onun buradan uzakta olmasını istiyorum... Sen, istemiyor musun?...

Thorwald, bir an, kımıldamaksızın öylece durduktan sonra. "Evet... " Mânâsında başını eğdi. Sigarası sönmüştü, yenisini yaktı, bunu uzun bir sessizlik takip etti...

- Clara!...

- Ne var?...

- Burada yalnız kalmak istemiyorum... Niçin seninle Christianborg'a gitmemi istemiyorsun?.. Normali bu değil mi?... Eşimin cenazesini, mezarına kadar takip etmeyişimi garip karşılamazlar mı?...

- Benimle gelmeni isterim elbet... Ama, seni düşündüğüm için söyledim bunu!... Bir süreden beri, öyle perişan bir haldesin ki... Tabuta gözlerin ilişince, adeta taş kesiliyorsun... Bakışların bile değişiyor... Morarıyorsun...

- Doğru... Doğru ama, ne yapmamı istiyorsun?... Clara:

- Bu konuyu değiştirmeni!... Diye, Thorwald'ın sözünü kesti... Kısa bir sessizlikten sonra da:

- Eğer, bu yolculuğa katılmayışının garip karşılanacağını sanıyorsan... Diye devam etti: O vakit, hastalanmayı göze almalısın... Senin, bütün bunlara dayanabileceğini, hiç sanmıyorum...

Thorwald, kararsız:

- Her şeyin bir an önce bitmesini istiyorum...Dedi.

- Sırası gelince, hepsi bitecek... Yaramaz, huysuz bir çocuk gibisin Thorwald!...

Thorwald, başını önüne eğdi ve sessiz sedasız kalakaldı... Clara, mutfakta, bir aşağı, bir yukarı geziniyor, fakat başını çevirip, ona bakmıyordu... Bir kaç dakika geçti...

- Clara!...

Clara tam karşısında durdu:

- Evet?...

- Geçen gece, hiç bir şey işitmedin mi?...

- Neyi?... Hangi gece?...

- Gumborg'un, onu, tabutuna koymak için geldiği günün gecesi!...

- Hayır. Hiç bir şey işitmedim...

- Bana, öyle geldi ki... Thorwald, sustu.

Gözleri, yarı açık kapıya dikiliydi... Clara, sinirli, endişeli, korkulu bir sesle:

- Konuş!... Dedi: Devam et...

- Bana öyle geldi ki... Odasında, bazı gürültüler duydum...

Kuşkulu, kararsız bakışları, Clara'nınkilerle karşılaştı. Clara, kayıtsızca omuzlarını silkti:

- Herhalde, kediydi. Belki birşey devirmiştir.

- Evet şüphesiz... Dedi, Thorwald: Şüphesiz!... Clara, boğuk boğuk güldü:

- Dinle Thorwald, bir daha böyle çocukluk yapma, tamam mı?

- Geri geleceğim... Demişti: Geri geleceğim... Clara, ellerini onun omuzlarına yaslarken:

- Sus!.. Diye, inler gibi konuştu: Yalvarırım sus Thorwald... Clara da yarı açık kapıya bakıyordu şimdi...

Son anda, Thorwald, iki "korku"dan birini tercih etmek; şatoda yalnız kalmakla, Sigrid'in tabutunu mezara kadar takip etmek arasında karar vermek zorunda kaldı ve kendi açısından, korkuların en hafifini seçti; Christianborg'a gidecekti...

Fakat, işler, umduğu gibi cereyan etmedi ve her şey, onun bu isteğini engelledi: Gumborg, arabasıyla şatoya geldiği zaman, Thorwald bir çeşit, sinir krizi geçiriyor, midesine giren kramplardan kurtulmak için kıvranıyordu. Sonunda, ister istemez, Clara'nın yalnız gitmesine razı oldu ve tabutu arabaya taşıyan mezarcıya yardım ettikten sonra, süratle odasına çıktı. Vücudunu ter kaplamıştı. Bununla beraber, ölünün şatodan uzaklaştırıldığını düşündükçe, ferahlıyordu. Uzaklaşan arabanın sesine

kulak kabarttı ve sessizlik, yeniden çevresini kuşatınca uyumak için, bir kaç hap aldı; sinirleri yatışınca midesindeki sancılar da hafiflemişti. Az sonra kendini biraz daha rahat hissetti. Eskiye ait hiç bir şeyi düşünmemek için, büyük bir güç sarf ediyordu. Uykuya dalacağı sırada, dünya ona bir anda renkli, sevimli göründü, Clara'nın, Christianborg'dan döneceği o tatlı dakikayı hayal etti; gelecekteki beraberliklerini şimdiden tasarlamıştı bile... Dedikodulara yol açmamak için, bir kaç hafta daha şatoda kalacaklar, sonra da, mutluluklarını yudum yudum tadabilmek için, büyük bir şehre gideceklerdi... Bunları düşünürken uyuyakalmıştı.

Ve, Thorwald, birden uyandı.

Ne zaman gece olmuştu?... Bu kadar çok mu uyumuştu?... Etraf, zifiri bir karanlığa gömülüydü.. Doğruldu, heyecandan titreyen elleriyle, lâmbayı yakmak için, kibrit aradı, bulamadı.

Kalktı, pencereye koştu, denizi göremedi. Her şey önüne kalın bir perde gibi gerilen yağmurun gerisinde kalmıştı...

El yordamıyla kapıya doğruldu, koridora çıktı. Kibriti nereye koyduğunu hatırlamaya çalışıyor, bütün şatoyu bu koyu karanlıkta dolaşmak düşüncesi ona dehşet veriyordu.

Daha fazla ilerlemeye cesaret edemeyerek, bir an, olduğu yerde kalakaldı; bütün vücudu ürperiyor, dayanılmaz, tarifsiz bir sıkıntı, çelikten bir pençe gibi boğazını sıkıyordu...

Aniden sıçradı...

Aşağıda, koridorun sonunda, bir şey kımıldamıştı... Evet... Buna emindi; geceliğe benzeyen beyaz bir şeyin; karanlıkta belirip-kaybolduğunu gördüğüne emindi...

Bütün gücüyle, soğukkanlı olmaya, kendini toparlamaya gayret etti: Yok canım!... Gülünç bir şeydi bu, insan, böylesine koyu bir karanlığa bakınca, gözlerinin önünden beyaz şekillerin geçtiğini görür gibi olurdu... Basit bir göz aldanmasıydı alt tarafı!...

İlerledi...

Terliklerinin, bu derin sessizlikte, böylesine berbat bir gürültü çıkaracağını hesaba katmamıştı hiç... Her adım atışında kar, üzerinde yürüyormuş gibi bir çatırtı yayılıyordu etrafa... Durdu.

Neredeydi kibritler?... Mutfakta... Evet, mutfakta.

Ve... Mutfağa gidebilmek için, merdivenleri inmek holü geçmek gerekiyordu

Merdiven başına gelince tabutun hâlâ orada, bırakıldığı yerde durduğu düşüncesine kapıldı, dehşet içinde, çekine çekine eğilip baktı, aşağısı da, derin, sessiz bir karanlığa gömülüydü...

Haydi canım!... Olacak şey miydi bu!... Görmüştü... Gumborg'un onu götürdüğünü gözleriyle görmüştü, arabaya taşırken, Gumborg'a yardım bile etmişti!... Tabutun, hâlâ orada bulunmasına imkân var mıydı?...

Ve, Thorwald, böyle düşünmesine rağmen, aşağı inmeye cesaret edemiyordu....

Belki de, uyku haplarının tesiriydi buna sebep... Üç tane almamalıydı... Zaten, ne zaman o uyku haplarını alsa, kafasının içi karmakarışık oluyor, bütün düşünceleri korkulu rüyadan farksız hale geliyor, her şeyden ürküyor, çekiniyordu böyle... Bunda, haftalardan beri devam eden sinir bozucu, olayların da tesiri vardı elbet.

Clara'yı düşünmek ona, tatlı bir heyecan veriyor, duyduğu korkunun hiç değilse yarıdan çoğunu silip yok, ediyordu.

Sonunda tüm cesaretini toplayıp aşağı indi.

Hol, bomboştu... Üzerine bastığı bir çiçeğin hışırtısı, onu yeniden ürpertti; tabuttan düşmüş olmalıydı bu çiçek... Ellerini öne doğru uzatarak, mutfağa doğruldu; ilerledi ve, kibritleri bulabildi nihayet... Lâmbayı yaktığı sırada da, az önceki o müthiş sıkıntıyı, yeniden, tüm şiddetiyle hissetti... Birden, aklına kedisi geldi.

- Amigo... Diye, seslendi. Kedi, mutfakta yoktu... Thorwald, sesini yükseltti:

- Amigo!...

Hay aksi şeytan... Ne olmuştu bu hayvana?...

Thorwald Egsten, lâmbayı aldı ve hole uzanan koridoru yürümeye başladı...

- Amigo!...

Sesi, kötü bir şekilde titriyordu...

Ağır adımlarla yukardaki kata çıktı... Hafif bir açlık hissediyordu ama, tek başına aşağıda kalmaya ve mutfakta sabahlamaya hiç de niyeti yoktu.

Odasına girer girmez kapısını kapattı ve yatağına doğru ilerledi, bir kaç saniye sonra da, alışılmış bir hareketle, farkında olmadan kapıyı kilitleyip kilitlemediğini düşündü...

Büyük bir değer ve önem taşımayan küçük, basit davranışlar vardır ki, zamanla bunları, insanın başına dert açabilir...

Thorwald, merakını yenmek için kapıya yaklaştı, fakat, parmaklan anahtara dokunduğu sırada, olduğu yerde donakaldı: Koridorda, gürültü vardı... Thorwald Egsten, dinledi:

- Geri geleceğim. Çeri geleceğim. Geri geleceğim. Thorwald, bu sözlerin, beyninin içinde yankılandığını biliyordu...

Hayaletlere, hortlaklara inanan yaşlı kadınlar gibi, boş yere heyecanlanacak mıydı?... Petrol lâmbasını sıkıca kavradı, sert bir hareketle kapıyı açtı ve koridora çıktı: Koridor, bomboş uzanıyordu... Koridor bomboştu ama, şatonun bir köşesinden birtakım gürültülerin geldiği de, bir gerçekti... Egsten, elini kalbinin üstüne dayadı, derin derin nefes aldı ve: "Kedi... " Diye düşündü; "Kedi olacak bu!... " Tekrar seslendi... Fakat, kediyi çağıran sesi, etrafta öylesine ürkütücü bir titreyişle yankılandı ki, Thorwald, bir daha seslenmeye cesaret edemedi. O gürültüyü hâlâ duyuyordu... Koridorun sonundaki odadan geliyordu bu gürültü... Sigrid'in odasından. Olduğu yerde, elindeki lâmbayı mümkün mertebe yukarı kaldıran Thorwald, dikkatle baktı; kapı, aralıktı. Kapıyı, kendisi mi aralık bırakmıştı acaba?... Yoksa, Clara mı?...

Karısının ölümünü takip eden saatlerde Thorwald devamlı olarak sağa sola koşup durmuştu. Fakat, cesedi, aşağı salona indirdikleri zaman, kapı

kapalıydı... Thorwald, emindi bundan. Kapının kilitlendiğini, adı gibi biliyordu.

Acaba yolculuk sırasında giymek için, bir manto, veya başka bir şey almak için, Clara mı girmişti odaya?... Aceleyle çıkarken de kapıyı kapamayı unutmuş olabilirdi. Bilmiyordu...

Terliklerinin gıcırtısı, koridorda yankılandı:

- Amigo!...

Kedi, ağır bir yürüyüşle, ölünün odasından çıkıyordu... Thorwald, sinirli bir kahkahadan sonra, ilerledi, ışıktan kamaşan gözlerini kısarak yaklaşan kediyi sol koluna aldı, Amigo tatlı tatlı mırıldanıyordu. Thorwald, aralık kapıyı diziyle itti ve içeri baktı, ilk anda, odaya girecekmiş gibi bir hareket yapmıştı ama, birden durakladı, odadaki gürültüyü "o sırada omuzuna tırmanmış mırıldayan" kedinin yapmadığını anlamıştı: Gürültü, devam ediyordu!...

Thorwald, bütün soğukkanlılığını topladı, araştırdı ve gürültünün neden ileri geldiğini anlayarak, ferahladı: Pencere kenarlarından, döşemeye uzanan bir çatlaktan sızan yağmur sularının çıkardığı seslerdi bunlar!... Damın ileri doğru çıkıntı yapan o kısmı, uzun zamandır onarılmamıştı.

Sükûnet bulan Thorwald:

- İnip, bir şeyler yiyelim, Amigo... Dedi, odadan çıktı, ve... Az önceki rahatlamanın yerini, birden sebebini bilemediği bir sıkıntının almasına, kendi de şaştı.

Mutfakta, dizlerinde Amigo, yemeğini yerken, az evvel Sigrid'in odasında iken, dikkatini çeken şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu:

Sigrid'in odasında birşey eksilmiş gibi bir his vardı içinde... Bunun ne olduğunu kestiremiyordu ama, Sigrid'in odasında, her zaman görmeye alıştığı bir "şey", şu anda, yerinde değildi!... Thorwald, emindi bundan!...

Nihayet, uzun bir tereddütten sonra karısının öldüğü odaya çıktı, kapının önünde durarak, içerisini incelemeye koyuldu: Eksilen şey, ne idi?... Ona öyle geliyordu ki, uzun süreden beri görmeye alıştığı birşey, artık, yerinde

değildi!... Bu boşluk, karyolanın yanındaki küçük masanın üzerinde duran ilâçların eksilmesinden mi ileri geliyordu acaba?...

Camlı, büyük kitaplık, her zamanki yerindeydi, doğu yönündeki duvarda, onsekizinci yüzyıldan kalma iki asilzade portresi asılıydı, bu yağlı boya tablolar da yer değiştirmemişti, odada bulunan öbür eşyalar da!... Her şey, yerli yerindeydi kısacası!...

Thorwald, bakışları şöminenin üzerinde durunca, yutkundu:

Eksilen "şey"in, ne olduğunu fark etmişti: Sigrid'in portresi!...

Sigrid'in, aylardan beri şöminenin üzerinde duran, dar, bambu ağacından çerçeveli portresi, yerinde yoktu!... Bambu ağacından yapılmış çerçeve, bomboş duruyordu, fakat, Sigrid'in resmi, artık çerçevenin içinde yoktu!... Acaba, Clara mı çıkarmıştı resmi oradan?...

Fakat, Clara, niçin çıkarmış olabilirdi resmi?... Vicdan azabından ötürü mü?... Sıkıldığı için mi?.. Kin duyduğundan mı?... Aydınlatmak lazımdı bunu... "Fakat.. , "O", bana söylemişti... " Diye düşündü:

"Geri geleceğini, söylemişti... "

Bir koluyla sımsıkı kavradığı Amigo ile beraber, koşar adımlarla odasına yöneldi, hızla içeri girdi, kapıyı kapadı, kilitledi...

ALTINCI BÖLÜM

~KAYBOLAN RESİM~

Clara, ertesi gün, akşama doğru Amalstad Şatosuna döndüğü zaman, Thorwald'ı, tansiyonu yükselmiş olarak buldu.

Clara, kiraladığı bir arabayla dönmüştü. Yağışlı hava, hızlı şekilde yol almalarını engellemiş, bu yüzden oldukça geç kalmıştı.

Clara, bahçe kapısının çıngırak sesine koşan Thorwald'ın, başının hizasına kaldırdığı gemici fenerinin sarı ışığında, solgun yüzünü ilk bakışta fark etti: Rüzgârın, alnında dağıttığı saçları yüzüne sefil bir şekil veriyor, yağmur damlaları, gözyaşları gibi, yanaklarından çenesine sızıyordu.

Alçak sesle birbirlerini selâmladıktan sonra, yağmuru iplik iplik aydınlatan fenerin ışığında, beraberce ilerlediler:

- Döndüğüne çok sevindim... Dedi. Thorwald, hole girdikleri zaman; işler, yolunda gitti mi?... Diye sordu. Clara, yağmurluğunu çıkarırken:

- Evet... Diye mırıldandı; Amalien'de, bazı zorluklarla karşılaştım ama...

- Ne gibi zorluklar?...

- Haber verilmesine rağmen, vagon gönderilmemişti... Şey için...

- Tabut için mi?...

- Evet... Ama, neticede her şey halledildi.

Beraberce, ağır ağır, mutfağa doğru ilerlediler. Amigo, mırıldanarak Clara'nın bacaklarına sürünüyordu... Clara:

- Christianborg mezarlığında... Diye söze başlarken, Thorwald, sert bir tavır ile, yarıda kesti:

- Yeter!... Bunları, bana daha sonra anlatırsın...

Kahve hazırlamak üzere, ateşe koyduğu kahve kabına bakmıyordu bile...

Yağmura rağmen, rüzgâr vardı ve ıslık çalarak esiyor, zaman zaman şömine de uğultular çıkararak yankılanıyordu. İki gece evvel, fırtınanın tesiriyle kırılan eski bir akasya ağacının dalları birbirine çarptıkça, korkunç gürültüsü kulaklarını tırmalıyordu. Thorwald ateşin üzerinden aldığı kahve kabıyla, Clara'nın oturduğu masaya yaklaştı, kabı, sert, sinirli bir hareketle masaya bıraktı, yağ sürdüğü ekmeği, isteksiz isteksiz çiğneyen Clara, onu bir an süzdükten sonra:

- Çok sinirlisin... Dedi: Niçin bu kadar sinirlisin?... Hiçbir tehlike olmadığını gayet iyi biliyorsun... Hem, Sigrid'in ölümü, herkes için, beklenen bir şeydi... Sonra, Amalstad'dan getirdiğim doktor defin iznini verdi ve bununla ilgili bütün işleri halletti... Hâlâ, niçin ve neden korkup, endişeleniyorsun?...

Thorwald, cevap vermedi.

Clara, sorgulu sorgulu, Thorwald'a bakıyordu.

Sigrid'in gömülmesiyle ilgili işlem mükemmel bir şekilde halledilmiş her şey, başlangıçtan beri yolunda gitmişti. Sigrid'in, geçirdiği bir kriz sonucu eceliyle öldüğüne dair belgeyi imzalayan, Amalstad'daki ihtiyar doktor Olafson, herkesin tanıdığı sarhoşun biriydi ve Clara, aradığı günün akşamına doğru onu bulduğu zaman da , sızmak üzereydi. Clara, hıçkırıklar arasında acı haberi verdiği doktor Olafson'dan, kendini toparlayabilmek için, bir kadeh içki rica etmiş, Olafson da, onunla bir kadeh yuvarlamaktan kendini alamamıştı. Bunu, ikinci, üçüncü, dördüncü kadehler takip etmiş, Clara, onu bir an evvel götürebilmek için son derece sert alkollü bir içki olan Akwavit'i, birbiri peşine içmek zorunda kalmıştı. Şatoya döndüğü zaman, Clara, iyice alkollüydü ama, doktorda, kendinde değildi. Thorwald, yıkılmış, bitkin bir halde, onları mutfakta beklemişti. Olafson, dolaşan dilinin yettiği kadar, basmakalıp teselli cümleleri sıralamış, peşi sıra üç bardak Akwavit daha yuvarlamış, Sigrid'i muayene etme lüzumunu bile

hissetmeden, bomboş gözlerle cesedi süzmekle yetinerek: "Beklenen bir şeydi bu, değil mi?..." Diye konuşmuştu: "Beklenen bir şeydi... "

Evet... İşin doğrusu buydu, her şey yolunda gitmişti.

Clara, kalkmış, Thorwald'a yaklaşıp, dirseğini kavramıştı:

- Öyle değil mi?... Diye, ısrarla sordu: Hiçbir tehlike yok.. Olafson'un, böylesine ayyaş bir herif olması, ne büyük bir şans, değil mi?...

Sustu, zoraki bir gülüşle ekledi:

- Sen bana söylemiştin ama, her şeyin bu kadar kolayca halledileceğini hiç ummamıştım doğrusu. Thorwald, hâlâ cevap vermiyordu.

Bakışları bomboş, manasızdı. Clara'nın sözleriyle ilgisi olmayan, şeyler düşünüyormuş gibiydi...

- Thorwald!...

- Ne?...

- Lütfen, kendine gel sevgilim!... Niçin dalgın dalgın duruyorsun böyle?... Kısa bir sessizlikten sonra, Thorwald, sordu:

- Sigrid'in resmi?...

- Nasıl Sigrid'in resmi?...

- Resmi, çerçeveden sen mi çıkardın?...

- Neredeki?... Hangi resim?...

- Odasında, şöminenin üzerinde, bambu ağacından bir çerçeve içindeki resmi!... Sigrid'in resmini!... Clara, şaşkın, bakıyordu.

- Haydi, cevap ver!...

- Ben, hiçbir şeye dokunmadım... Dedi.

Thorwald, sersemlemiş gibi kalktı, kendini, Clara'nın tam karşısındaki sandalyeye bıraktı, uykudaymış gibi, fincana kahve doldurdu:

- Onu, kim çıkarmış olabilir?... Diye konuştu: Hay Allah!... Kendimi hiç de iyi hissetmiyorum Clara... Belki, yalnız kalmamın tesiridir bu... Söyle...

Buraya, kim gelmiş ve Sigrid'in resmini kim almış olabilir?...

- Fakat sevgilim... Diye, sakin sakin konuştu Clara: Kimse gelmedi, bunu, sen de pek âlâ biliyorsun... Yalnız, Gumborg geldi, Amalstad halkının töreleri gereğince hazırlanacak olan tabutun meşeden kesilmiş parçalarını getirdi ve gözlerimin önünde monte etti, çaktı, çiviledi, odaya çıktığında, biz de yanındaydık hatırlasana... Herhangi bir kimsenin bu resmi alabileceğine nasıl ihtimâl veriyorsun?... Sonra, Gumborg, hiç de kötü bir adama benzemiyor bence... Sorarım sana; kimin, ne işine yarar bu resim?...

- Fakat, yine de, biri almış onu ! Diye, öfkeli bir sesle bağırdı, Thorwald...

Yumruğunu, şiddetle masaya indirdi, masanın üstünde-kiler yerinden oynarken, Clara, kendinden emin olarak:

- Dinle beni sevgilim...Diye konuştu: Sadece, tabutu taşıyan yardımcıları ve rahip girdi Sigrid'in odasına. Onlardan birinin, herhangi birinin, herhangi bir şeyi alabileceklerine ihtimâl verilemez... Hem... Biz, oradaydık!...

- O halde hatırlamaya çalış; sen, tabutun kapağını vidalarken, önce, ben gelmiş, resmin yerinde durduğunu görmüştüm. Daha sonra resmi sen kaldırmış olamaz mısın?...

- Bütün hatırladığım, kötü bir şekilde titremekte olduğundu ! Diye cevap verdi Clara; öylesine berbat bir haldeydin ki, seni hemen dışarı çıkarıp, bir kaç kadeh içki içmen için, mutfağa göndermek zorunda kaldım...

Clara, bunları, sert, hatta vahşi bir tavır ile söylemişti... Thorwald'ın sesinde ise, acı ve sıkıntılı bir ton vardı:

- Ona karşı, pek iyi davrandığımı iddia edemem ama, yine de anlayışlıydı... Clara, masadan kalkarken:

- Ondan nefret ettiğini sanıyordum...Dedi...

- Dirilere karşı duyulan nefretle, ölülere karşı duyulan nefret, ayrı ayrı şeylerdir, Clara!... Bir sessizlik çöktü.

- Fakat, bu resim!...Diye tekrarladı Thorwald: bu resim!...

Bunu takip eden iki saat içinde, köşe-bucak Sigrid'in resmini aradılar, fakat bulamadılar...

Yatmak üzere yukarı çıktıkları zaman geceyarısı olmuştu.

Basamakları ağır ağır çıktılar... Merdiven başına gelince Thorwald, birden durdu :

- Peki... Ya anahtar?... Diye sordu Thorwald...

Birbiri peşine takılan düşünceler, yine dönüp dolaşıp aynı yere gelmişti ve Clara, Thorwald'ın, kafasının içinden nelerin geçtiğini bilemediği için, onun neyi kastettiğini anlayamıyordu.

- Anahtar!...Diye, ısrarla tekrarladı: Onun odasının anahtarı?... Kapısını iyice kilitleyip, anahtarı üzerinden aldığıma emindim... Fakat, dün, kapıyı açık buldum!... Anahtar da üzerindeydi. Oysa, kapatıp kilitlemiştim, öyle değil mi?...

Clara, kaşlarını çatarak düşündü, alnı kırışmıştı taşıdığı petrol lâmbasının ışığında, kirpiklerini hafif hafif kırpıştırıyordu:

- Evet...Dedi; kapatmıştın... Gayet iyi hatırlıyorum... Anahtarı da, mutfaktaki şöminenin üzerine koyduğunu söylemiştin...

- Bundan emin misin?...

- Elbette...

- Yola çıkmadan önce bir giyecek, veya, başka bir şey almak için odaya girmediğinden eminsin değil mi?...

- Evet, eminim!...

- İnip, bakalım...Dedi Thorwald...

Anahtar, mutfakta yoktu... Elleriyle, şöminenin üstünü yokladılar, yerlere baktılar, her tarafı karış karış aradılar, fakat, bulamadılar... Anahtar, kaybolmuştu!... Fakat nerede olabilir?... Thorwald, çaresizlik içinde kıvranıyordu...

- Hatırlamaya çalış!...

- Çalışıyorum!... Yeniden araştırdılar.

Bütün gayretleri, boşa gitti; anahtarı bulamadılar... Clara'nın dudakları ter taneleriyle çevrelenmişti... Thorwald'ın sinirleri öylesine bozulmuştu ki, sakinleşmek için, üç bardak dolusu sert alkollü içkiyi, birbiri peşine yuvarladı.

Clara, nihayet:

- Dinle beni! Dedi: Birkaç günden beri, öyle büyük heyecanlı anlar yaşadık ki, hafızamız zayıflamış olabilir... Anahtarı, farkında olmadan, ben, bir başka yere kaldırmış olabilirim... Hatta, sen bile, onun yerini değiştirmiş olabilirsin...

- Ben yerini değiştirmedim! Dedi. Thorwald: Değiştirmedim! Değiştirmedim!...

- Çıkıp, yatsak, daha iyi olacak diye mırıldandı Clara.

Merdivenleri çıktıkları sırada, Thorwald, hafifçe sendeliyordu, solukları kısa ve derindi, yanı başında sessiz ve solgun ilerleyen Clara'nın koluna yaslanmıştı.

Clara'ya ait odanın, kapısının önüne geldikleri zaman, bir an durup, kısa, kaçamak bakışlarla bakıştılar. Yüz yüze durmuşlardı. Thorwald, elini hafifçe kaldırdı ve hafif bir sesle:

"İyi geceler..." Diye mırıldandı.

Clara, onu alıkoymak için, hiçbir hareket yapmadı, Thorwald da, Clara'nın, isteksiz veya sinirli olabileceğini düşünerek, o an, onu kollarının arasına alma cesaretini göremiyordu kendinde...

Clara'nın yukarı kaldırdığı lâmbanın ışığında, Thorwald, sıkıntılı bir halde, ağır adımlarla odasına doğruldu ve kapısını kapatmadan önce, bir kibrit çaktı, garip gölgeler, bir an çevresinde oynaştılar, Thorwald, vakit kaybetmeden, sinirli bir hareketle yağ kandilini yaktıktan sonra kapısını kapattı.

Clara, onun bu davranışından ötürü kızmıştı belki kendisine ama, Thorwald, geceyi onunla geçirebilmek, onun yanında kalmak cüret ve cesaretini bulamamıştı kendinde...

Yarın... Veya yarından sonra; aradan bir kaç gün daha geçmesi gerekirdi... Clara'nın heyecanının geçmesini, sinirlerinin yatışmasını beklemek gerekiyordu...

Elbiseleriyle yatağına uzandı, uykuya dalıncaya kadar, kaybolmuş anahtarlarla, boş çerçevelerle uğraştı durdu...

Ani olarak uyandığı zaman, bütün vücudunu ter kaplamıştı. Uykusunun arasında, imdat isteyen bir ses duyduğu hissine kapılmış gibiydi. Thorwald, titreyerek etrafı dinledi; şato derin bir sessizliğe gömülüydü. Saatine baktı; saat, durmuştu. Kapalı panjurların arasından, gün ışığı sızmıyordu henüz...

Yalnız olduğuna esef ediyordu şimdi... Niçin Clara'nın yanında kalmamıştı sanki?... Clara'nın yanına gitmek lâzımdı... Rüzgâr sesinin, denizin uğultusunun bile duyulmadığı bu korkunç sessizlikte yapayalnız olarak sabahı beklemek, imkânsız bir şeydi...

Kalktı, koridoru geçti, taş döşeme, çıplak ayaklarını donduruyordu, elindeki yağ kandilinin çevresine düşürdüğü gölgelere bakmadan, Clara'nın odasına kadar yürüdü... Sigrid'in odasının önünden geçerken, farkında olmadan, bilinçaltı bir davranışla, yana çekilmişti:

- Clara!...

Ağzını kapının kenarına yaslayarak, hafifçe seslenmişti... Tekrarladı:

- Clara!...

Bu saatte, Clara, derin bir uykuya dalmış olmalıydı...

- Clara!...

Kapının tokmağını tuttu; kısa bir tereddütten sonra hafifçe çevirdi; kapı açıktı... İtti, odanın soğuk havası, dondurucu bir nefes gibi, yüzünü yaladı:

- Clara!... Diye seslendi, ışığı yukarı kaldırdı: Yatak, boştu!...

- Clara!...

Thorwald, acı bir çığlıkla geriye sıçradıktan sonra, koridorda koşmaya başladı... Sıçrayışı sırasında, kandilin alevi titreyip sönmüş, koyu bir karanlık, bir anda çevresini kuşatıvermişti...

Merdiveni yanlayıncaya kadar, çığlık çığlığa; Clara!...Diye seslenerek koştu, ve holde bir ışığın belirdiğini görerek dehşet içinde taş kesilmiş gibi olduğu yerde kalakaldı!...

Öylesine dehşete düşmüştü ki, merdivenin korkuluğuna tutunmasaydı, az daha boşluğa yuvarlanacaktı... Aynı anda; yaklaşan bir ışığın ardından, Clara'nın sesini duydu:

- Ne oluyor?... Ne var?...

Elinde şamdan, uzun, beyaz geceliği ile Clara, sessiz adımlarla merdivenlerden çıkıyordu...

- Oh!... Orada mısın?... Diye, Thorwald, kırgın bir sesle sordu. Clara, gülüyordu:

- Gece, çok iştahsızdım... Bir sandviç yemek için indim... Fakat... Niçin öyle bağırdın Thorwald?... Basamakları çıktı, yaklaştı, elini Thorwald'ın terli alnında gezdirdi:

- Söyle... Niçin öyle bağırıyordun?.. Korkulu bir rüyadan mı uyandın?...

- Seni arıyordum...Diye kekeledi Thorwald: Uyanınca, kendimi birden yalnız hissettim... Sonra.. Yalnız kalamayacağımı anladım... Odan, boştu, ve ben...

Clara, alçak sesle:

- Gel... Dedi.

O gece beraber uyudular, onu takip eden ikinci ve üçüncü geceyi de, beraber geçirdiler. Fırtına, bir haftadan beri, tamamen dinmişti ve önceki günlerin aksine, etrafta garip bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Sarp kayalıklara vuran Baltık Denizinin uğultusu bile, hemen hemen duyulmaz olmuştu ve bu derin sessizlik içinde, koyu, kapanık gökyüzü, müthiş kasırgalara hazırlanıyor gibiydi... Dördüncü geceydi bu...

YEDİNCİ BÖLÜM

~ÖLÜM SESSİZLİĞİ~

Dördüncü gece, on bire doğru, yatmaya çıktılar.

Gün, hiç de fena geçmemişti. Beraberce, Amalstad'a gitmişler, Thorwald, cenaze ve defin masraflarını ödemişti.

Bu arada, Clara, Sigrid'in ruhu için, her altı ayda bir tekrarlanacak ayinden bahsetmişti, onun, rahiple yaptığı konuşma sırasında, kendisine önceden bu konu ile ilgili en ufak bir açıklamada bulunmadığı için, Thorwald, adeta şok geçirmiş, dudaklarını kemirip durmuştu...

Dönüşlerinde, şatoya uzanan yokuşu çıkarlarken, Thorwald, Clara'ya rahibin bahsettiği ayinin, yersiz, hatta, edepsizce bir istek olup olmadığı konusundaki düşüncesini sormuş, Clara, kayıtsızca omuzlarını silkmekle yetinmiş ve iyi ile kötüyü ayırt edebileceğini söyleyerek, bahsi kısa kesmişti...

Thorwald, Clara hakkındaki duygularını kesin olarak tahlil edemiyor, soğukkanlılığı karşısında duyduğu korku dolu hayranlıkla, dipdiri, taze vücuduna duyduğu istek birbirine karışıyor, seks arzuları aşın bir ihtirasla onu Clara'ya iterken, şuuru, genç kadının adeta canavarca duygusuzluğundan kaçmaya, uzaklaşmaya zorluyor gibiydi... Ama, Clara'ya karşı duyduğu arzu hepsinden baskında ve gün geçtikçe de, artıyordu; ürpermeden, aşırı bir heyecan duymadan dokunamıyordu Clara'ya...

Ve Clara, saatlerce, geceler boyu aynı yatakta, yanyana yatmalarına rağmen, ona hâlâ kendini vermemişti ve bu, Thorwald'ın ihtirasını daha da kamçılıyor, şiddetlendiriyordu...

Thorwald, bu şiddetli, önüne geçilmez ihtirasın etkisi altında, Clara'dan başka bir şey düşünme gücünü bile bulamıyor, bu duygu, Sigrid'in ölümünden sonra duyduğu vicdan azabının yerini almaya başlıyordu, son günlerde sinirli oluşunun aşırı sebebi de buydu... Clara'ya karşı duyduğu istek, onun Amalstad'a gelişiyle başlamış, Sigrid'in gömülmesinden sonra, Christianborg'dan dönüşüyle de, son haddini bulmuştu.

O gece, Thorwald, her zamankinden daha fazla içmişti. Clara'nın bütün gün kendisine gösterdiği sıcak ilgi ve yakınlıktan, nihayet arzularına boyun eğeceği mânâsını çıkarmış ve bu düşüncenin verdiği heyecanla, sert alkollü içkiyi, birbiri peşine yuvarlamıştı...

Clara'nın, bir gün söz konusu ettiği, "yemin"e rağmen, düşünmüştü bunları...

Ondan önceki gecelerde de olduğu gibi, odasına gidip gece kıyafetini giydikten sonra, Clara'nın odasına gitti... Clara, onu bekliyordu. Üzerinde incecik bir gecelik vardı. Thorwald içeri girince, ona gülümsedi. Daha da cesaretlenen Thorwald, Clara'ya yaklaştı, ona sarılıp okşadı, mırıldandı:

- Çok güzelsin Clara...

Clara, etrafı aydınlatan zayıf ışıkta tatlı tatlı gülümsüyordu, sakindi ve bu hali, Thorwald'da güven hissi ve arzularına ulaşacağı düşüncesini uyandırıyordu. Dışarıda ve şatoda büyük bir sessizlik hâkimdi. Dalgalar, sarp kayalara sakin sakin vuruyordu. Clara, sordu:

- Yatalım istersen?...

Thorwald, Clara'nın bu sorusunu, "evet" anlamında, tatlı bir tebessümle cevapladı...

Yattılar... Kapı, sımsıkı örtülüydü ve gecenin derin sessizliğinde, Clara'nın yatmadan önce şöminedeki tutuşturduğu odunların tatlı çıtırtısından başka bir ses duyulmuyordu...

Thorwald, Clara'ya sokuldu, kollarının arasına aldı, geceliğini çıkarmaya çalıştı, Clara onu engelleyince de, duyduğu delice isteğin tesiriyle, kollan arasındaki körpe vücudu, rastgele öpmeye başladı, adeta şuursuz bir halde,

dudaklarını onun vücudunda gezdirdi, ellerini öptüğü sırada, yumuşak, tatlı bir sesle:

- Tırnağın kırılmış...Dedi.

Clara gülerek, bunun sebze ayıkladığı sırada olduğunu söyledi... Thorwald, düşünceli bir halde, başını yastığa bırakırken:

- İki, üç gün içinde, Amalstad'a gideceğim... Diye konuştu: Fırıncının karısına ağır işleri görmek üzere, şatoya gelmesini veya bir başka hizmetkâr bulmasını söyleyeceğim... Sigrid'in hastalığı sırasında, köyün kızları şatoya gelmek istemiyorlardı. Ama, şimdi, gelmemeleri için hiç bir sebep yok, çünkü...

Sigrid'in adını tekrarlamaktan sıkıntı duyuyormuş gibi sustu, kısa bir sessizlikten sonra da, gözlerini ateşten ayırmadan, yumuşak bir tavır ile:

- Hayır... Artık, hiç bir sebep yok...Diye tamamladı. Clara, Thorwald'ın koluna sarılarak:

- İşleri, yine eskisi gibi, kendim görmeyi tercih ederim... Dedi: Buraya, kimse gelmesin...

Thorwald, bir an şaşkınlık içinde Clara'yı süzdü, sonra, onun düşüncelerini okuyormuş gibi, söze başladı: -Yani, sence...

Clara, "evet" anlamında, başını hafifçe eğdikten sonra, ellerini, tahrik edici hareketlerle, açılan geceliğinin arasından görünen göğüslerinin çıplak, dolgun yuvarlakları üzerinde okşar gibi gezdirirken:

- Küçük bir tedbirsizlik, bizim için tehlikeli olabilir...Diye devam etti: Birinin, bizi... Öpüşürken görüvermesi meselâ... Ya da, ağzımızdan kaçacak bir söz... Ne bileyim, buna benzer bir şey, bizi ele verebilir...

- Evet... Haklısın...

Thorwald, tekrar sokuldu, kolları arasına aldığı Clara'nın çıplak vücudunu ihtirasla okşamaya başladı, ve... Sık ve kesik nefes alışları, gecenin karanlığında dağılırken, aşağıdan, piyanonun sesini duydu...

Thorwald, piyanonun sesini duyunca, dehşet içinde sıçrayıp doğruldu, yorganın yarısı yere kaymıştı, yüzü, bir anda bembeyaz kesildi:

- Duydun mu?...

Sesi, bir ulumayı andırıyordu...

- Söyle... Duydun mu?...Diye soludu...

- Hayır!... Neyi?

Thorwald'ın görünüşü öylesine dehşet vericiydi ki, Clara da gayri ihtiyarı sarardı. Thorwald'ın bileğini yakaladı, kuvvetle sıktı:

- Thorwald!...

- Dinle...

- Fakat, neyi?... Ne var?... Ne oluyorsun Thorwald?... -Dinle!...

İrileşmiş gözlerle, yataktan kaydı, ağır ağır doğrulurken, Clara, onu bakışlarıyla takip ediyordu: Thorwald'ın şakaklarından ter sızıyor her an biraz daha sararıyordu:

- Şimdi hiç bir şey duymuyorum; ses kesildi diye kekeledi...

- Duyduğun neydi peki?...

Clara da doğrulmuş, hiç bir şeyin farkında değilmiş gibi, yorganı düzeltiyordu. Thorwald, dehşet içinde:

- Piyano!...Diye, kekeledi: Piyanonun sesini duymadın mı?... Biri, piyano çalıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Clara:

- Fakat, Thorwald... Neden bahsediyorsun?...Diye konuştu: İmkânsız bir şey bu!... Kim olabilir? Yani, sence.

- Dinle!... İşte yine başladı...

Ter içinde kapıya yaklaştı, bütün vücudu kasılmıştı. Yumrukları sıkılı, Öne doğru uzanmış, dikkat kesilmişti... Ve... Piyanonun sesini yeniden duydu... Aynı sesler... Aynı dört ses... Dört nota: Do, sol, do, sol... Do, sol, do, sol...

Sonra, bir kere daha: Do, sol do, sol...

Clara'ya döndü... Yüzü öylesine karışmış, korkunç bir hal almıştı ki, Clara, çığlık atacakmış gibi, dudaklarını araladı...

- Şimdi, duyuyor musun?...

Clara, başını eğdi, yüzü, korku ve ümitsizlikle karışmıştı:

- Fakat hayır!...

- Hiçbir şey duymuyor musun?...

- Hayır... Yemin ederim...

Thorwald, tekrar kapıya doğru dönmüştü ama, olduğu yerde duruyor, kımıldamaya bile cesaret edemiyordu. Clara, ona yaklaştı, alçak sesle:

- Yanlış duymuş olacaksın, dedi, elini avuçları arasına aldı ve bütün vücudunun ateşler içinde yandığını hissetti:

- Seni temin ederim ki, yanlış duydun.

- Biri, piyano çalıyordu. Ama, şimdi, hiç bir şey işitilmiyor...

- Fakat, Thorwald.

- Sana, birinin, piyano çaldığını söylüyorum...

- Belki de... Kedi'dir... Tuşların üzerinde gezindiyse şayet...

- Piyanonun kapağı, daima kapalıdır...

- Belki biz açmışızdır farkında olmadan...

- Bu akşam, yukarı çıkmadan önce, piyanonun kapağını günler önce ben kapattım... Ve bir daha da hiç açılmadı...

Kısık, boğuk, bitkin bir sesle konuşuyordu...

Clara, Thorwald'ın ellerini sıkıca kavradı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı:

- Eğer, gerçekten böyle birşey olsaydı, benim de duymam gerekirdi...

- Piyano çaldılar... Diye, bitkin bir sesle tekrarladı Thorwald.

Birbirlerine sokulmuş, odanın ortasında duruyor, dikkat kesilmiş, etrafı dinliyorlardı. Thorwald, nihayet kımıldadı, kapıya yaklaştı, kısa bir bocalamadan sonra, araladı, baktı: Yarı aralık oda kapısından süzülen solgun ışık, koridorun yarısını aydınlatıyordu: Koridor, bomboştu...

- Yatalım artık; diye, kısık bir sesle konuştu Clara: Hiç bir şey yok, Thorwald... Söylediğin şeyin olabilmesi, imkânsız... İster misin, beraberce mutfağa inelim, sana içecek sıcak bir şey hazırlayayım... Ne dersin?...

- Sus!...

- Thorwald!... Neyin var?...

- Dinle!...

- Hiç bir şey duymuyorum...

Thorwald, açık kapının önünde, taş kesilmiş gibi hareketsiz duruyordu. Clara, sessiz adımlarla ona yaklaştı. Kesik kesik soluyan Thorwald'ın parmakları, cilalı tahtayı adeta delercesine, kapının pervazına geçmişti.

- Thorwald!...

Thorwald, cevap vermedi, bütün dikkati, dışarıya çevriliydi, Clara onun kolunu tuttu, tam söze başlayacağı sırada da, yeniden, bir hareketle, konuşmasını engelledi, başını koridora doğru uzatmış; sanki, kendisinden başka kimsenin duymasına imkân olmayan seslere kulak kabartıyor gibiydi, şatoda, derin bir sessizlik uzayıp gidiyordu ve bu derin sessizlikte, Thorwald, bir yerden, hafif, tok vuruşlar duyar gibiydi, bütün dikkatini toplayıp, dinledi, dakikalar geçti: Thorwald, bu seslerin, kalbinin vuruşlarından ileri geldiğinin hissine kapıldı...

Do, sol, do, sol.

- Bu sefer, duydun değil mi?... Clara, ona biraz daha sokuldu:

- Fakat, hayır Thorwald...

- Gel öyleyse... Gel de, dinle...

Sert bir hareketle omuzlarından tuttuğu Clara'yı kapının aralığına doğru itti...

Yeniden, hiç bir şey duyulmaz olmuştu... Clara, yüzündeki hayret ve şaşkınlık ifadesinin yerini alan sıkıntılı ve kızgın bir hareketle odanın kapısını kapatmak, onu, yatağa dönmeye zorlamak istedi, ama, nefes nefese kalmasına rağmen kapının pervazına sımsıkı yapışan Thorwald'ı oradan ayıramadı...

Aşağıdan, deminki piyano sesinin yankıları geliyordu sadece...

Derin sessizliğe dağılan dört nota, ağır ağır boşlukta eriyip, yok oluyordu...

Chopin'in, ikinci valsinin ilk dört notası...

Bir süre duran müzik, piyanonun tekrar çalınmasıyla şatonun içinde, yeniden yankılanmaya başladı... Clara yerinden kımıldamamıştı...

Bakışlarını Thorwald'dan ayırmıyor, yumuşak, müşfik davranışlarla kolundan tutuğu Thorwald'ı, sımsıkı yapıştığı kapıdan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

- Hâlâ duymuyor musun?... Yeniden başladı... Diye, iniltili bir sesle sordu Thorwald. Clara, başıyla "hayır" anlamında bir işaret yaptı.

- Chopin'in, ikinci valsi'nin ilk notaları... "O", her zaman çalardı bunu...

Thorwald, Clara'nın ellerinden kurtularak, koridora çıktı... Onun, bu, hemen hemen şuursuz hareketinden kısa bir zaman sonra, yeniden müthiş bir korkuya kapılacağını hisseden Clara, onu geri döndürmeye çalışıyor, hiçbir şey duymadığına yemin ediyordu...

Ama, Thorwald, duyuyordu...

Karanlığın içinden kopup gelen, kalın seslerin titreyişini duyuyordu...

Piyanonun bas sesler çıkaran tuşları üzerinde dolasan sol elin dokunuşlarıyla, şatonun karanlığında yankılanan sesleri duyuyordu... Sol elle çalınan notaları...

Bir el, aşağıda, büyük salonun karanlıklarında, uzun zamandan beri üstü örtülü duran ve kilitli bulunan kuyruklu, büyük, siyah piyanonun tuşları üzerinde geziniyordu... Aşağıda, karanlıklarda bir el, piyano çalıyordu...

- Clara!... Gidip, bakmak lâzım...

Thorwald, bunları söyler söylemez döndü ve Clara'nın, yanı başında durduğunu fark etti... Clara, kollarıyla sıkıca sardığı Thorwald'i, odaya sürüklemeye çalışıyordu:

- Thorwald, duyduğunu zannediyorsun!...

- Gidip bakmak lâzım...

- Ama, hiç bir şey yok ki!... Hiç bir şey duymuyorum ben...

Thorwald, şaşkınlık, şüphe, kızgınlık içinde, paniğe kapılmış vaziyette, Clara'ya bakıyordu:

- Gerçekten, hiç bir şey duymuyor musun?...

- Hayır!...

Çıplak ayaklarıyla, kararsız, adımlarla merdiven başına yürüdü, aşağıdan, holün koyu karanlığını inceledi, seslendi:

- Hey!... Nedir o?...

Thorwald'ın, acı, ümitsiz bir çığlık halini alan sesi, karanlıklarda yankılandı, koridorlara dağıldı, kubbelere kadar uzandı ve, şatonun ölü sessizliğinde eriyip, yok oldu... İkisi de, dakikalarca, merdiven başında durdular...

Clara, Thorwald'i, yanıldığına inandırmaya çalışıyordu... Sonunda, Thorwald, tek söz etmeden odaya doğruldu, kapının önüne gelinceye kadar da, sık sık dönüp arkasına baktı, ikide bir, eliyle alnındaki terleri siliyordu.

Şatonun bütün köşelerini derin bir sessizlik kaplamıştı. Hiçbir ses duyulmuyordu artık. Hava bile kıpırtısız, kaskatıydı sanki... her şey, esrarlı, garip bir sessizlik halindeydi...

Thorwald, uyuyamadı. Gecenin geri kalanını, yatağında oturup, etrafı dinleyerek geçirdi.

Clara, yattıktan bir süre sonra uyumuştu.

Thorwald, sık sık kalkmış, odada gezinmiş kapının önünde durmuş dışarıya dinlemişti. Nihayet sabah oldu ve günün ilk ışıklarıyla beraber esmeye başlayan rüzgârın alışılmış uğultusu, yeniden şatonun koridorlarını doldurdu...

Ortalık iyice aydınlanınca, Thorwald, büyük salona indi ve piyanonun, örtülü olduğunu gördü.

- Görüyorsun ya...Dedi, peşi sıra gelen Clara'ya: Kedi'nin, piyanonun tuşlan üzerinde gezinmesine imkân yok... Hem, Amigo, bütün gece, dalgınlıkları yüzünden; kapalı kaldığı mutfaktan dışarı çıkmamıştı.

Clara, kayıtsızlıkla omuzlarını silkti ve Thorwald'a, "hayâlinin kurbanı" olduğunu söyledi; daha uygun bir izah şekli yoktu, sonra, kendi de hiçbir şey duymamıştı. Ne var ki, sinirlilik ve korku, bulaşıcı hastalıklar gibidir, bazen insandan insana geçer... Bütün gün, ne Clara, ne de Thorwald, pek ortalıkta görünmediler, ikisi de kendi köşelerine çekilmişti... Rüzgâr Clara'nın sinirlerini bozmuştu... Thorwald'ın da... Acaba, yemek sırasında, Clara'nın tabağını kırmasına sebep, rüzgâr mıydı?...

Ani bir hırsa kapılan Thorwald, çok sevdiği kedisi Amigo'yu, rüzgâr sinirlerini bozduğu için mi tekmelemişti. Şatonun koridorlarından eksik olmayan o alışılmış uğursuz, rüzgârın uğultusu muydu bütün bunlara sebep?... Öyleyse doğru, biraz hava almak, gezinmek gerekiyordu.

Güney rüzgârı, öylesine sert esiyordu ki, dışarıda da, umdukları rahatlamayı bulamadılar... Rüzgâr, çığlığa benzer garip, korkunç seslerle, kurşun renkli denizden kopup geldikçe, ürperir gibi oluyorlardı... Bu ürperiş ısının düşüklüğünden değildi.

Thorwald ve Clara, Britanya dolmenlerine benzeyen bir kayayı siper ederek çimenlerin üzerine oturmuşlardı, konuşmuyorlardı. On metre kadar aşağıda, azgın deniz, kıyıdaki sarp kayalara vurdukça, dalgalar, onların hizasına yükselir gibi oluyordu...

- Ne düşünüyorsun?... Clara'nın bu sorusunu:

- Hiç!...Diye cevapladı Thorwald...

Ayağa kalkmıştı. Sırtındaki siyah paltonun etekleri, rüzgâr estikçe dalgalanıyor, bacaklarına çarpıyordu... Düşünceli, dalgın, üç yüz metre kadar ötedeki, kara taşlarla kaplı kuleleri soluk soluk parıldayan şatoya bakıyordu.

- Amalstad'a inmeliyiz... Dedi.

- Amalstad'a mı?... Neden?...

- Erzak almayacak mıyız?...

- Evet...Diye, belli belirsiz cevapladı Clara; ama, bugün inmemiz şart değil...

- Çilingire de uğramak istiyorum...

- Çilingire mi?...

- Evet... Piyanonun kilidinin ölçüsünü aldım. Bir anahtar yaptıracağım. Öbürü kayboldu. Her taran, saatlerce karış karış aradım ama, bulamadım. Çok zaman önce kaybolduğunu sanıyorum. Bir piyano anahtarı, kolayca kaybolan şeylerdendir...

- Fakat.. Niçin ille de bir anahtar yaptırmak istiyorsun?...Diye Clara, sıkıntılı bir sesle sordu. Piyano kilidinin ölçüsünü aldığı balmumu parçasını, ısrarlı, garip bakışlarla süzen Thorwald:

- Böylece, piyanonun kapağı, gerçekten kapanmış olacak...Diye mırıldandı... Clara inançsızlıkla omuzlarını silkti:

- Aman Allahım!... Çok rica ederim Thorwald, başka şeyler düşün!... Amalstad'a indiler.

Geri döndüklerinde, akşam olmuştu. Matem süresinin henüz başlangıcında bulundukları için, beraber görünmelerinin, dedikodulara, çeşitli yorumlamalara yol açmasından çekinmişler, bir şeyler içmek için köydeki Han'a uğramaya cesaret edememişlerdi... Şatoya uzanan dik yokuşu, ağır ağır çıktılar. Bahçe kapısı gıcırdayarak açıldı, ayaklarının altında çıtırdayan çakıllı yolu geçtiler.

Avluda, cenaze gününden unutulmuş çiçekler, bir köşede solmuş, kurumuştu; Thorwald, onları yakaladığı gibi, öfkeye dışarı fırlattı.

Beraberce yatmaya çıktılar. Clara uyuduktan sonra, Thorwald, odanın kapısına bir sandalye dayadı. İki uyku hapı almıştı ama, haplar tesir etmedi, uyuyamadı bir türlü... "Uyumam lâzım... " Diye düşündü; "Aksi halde, çabucak yıkılırım... Çöker giderim... " Clara'nın yanına uzandı ve yorganın altında, ona iyice sokuldu. O gece, önemli hiçbir şey olmadı.

Yalnız, bir ara, uyku ile uyanıklık arasında bocalayan Thorwald, dişleri birbirine çarparak sıçrayıp doğruldu; ayak sesleri duyduğu hissine kapılmıştı... Ama, bu, korkulu bir rüyadan başka bir şey olamazdı elbet,

çünkü, uyanıp, kendini toparladığı an çevresindeki derin sessizliği de fark etti.

Ama, yine de, dışarı bir göz atmak için duyduğu şiddetli isteği yenemedi, kapıya yaklaştı ve, aynı anda, gecenin sessizliğinde bir patlama gibi yankılanan o korkunç sesi duydu...

Acılı bir miyavlamaydı bu... Amigo!...

Kedinin sesi, koridorun sonundan geliyordu ve, gerçekten, bir korku çığlığı idi...

Thorwald, soluk soluğa geriye sıçradı; bir iki saniye içinde, çıldıracağını zannetti, Clara'ya yaklaştı, şiddetle sarstı:

- Kedi!... Kedi, acı acı miyavlıyor... Orada, koridorda... Duydum ben... Bu sefer, hayali sesler duyduğumu iddia edemezsin!...

Clara, gaz lâmbasını aldı, koridora çıktı... Thorwald, onu takip etti. Amigo, oradaydı.

Tüyleri dimdik olmuştu ve kesik kesik miyavlıyordu. Clara, tatlı bir sesle:

- Amigo! Dedi; Gel, Amigo!...

Kedi, ona yaklaştı, Clara eğilip kediyi aldı, göğsüne bastırdı. Thorwald, dehşetten irileşmiş gözlerle koridoru araştırıyordu...

- Korkmuş...Dedi, Clara. Sadece korkmuş...

- Fakat, neden?...Diye, Thorwald, titreyen bir sesle sordu:

- Bilmiyorum?... Şatoda fareler yok mu?... Kocaman fareler?... Amigo, bunlardan biriyle burun buruna gelmiştir belki... Aralarında, bir mücadele geçmiştir... Olamaz mı böyle bir şey?... Şatoda, fareler var, değil mi?...

- Evet...Diye, Thorwald, zayıf bir sesle cevap verdi; Evet var... Kapıyı kapadı.

Amigo, diken diken olmuş tüyleriyle miyavlayarak, bacaklarına sürtünüyordu; bütün gece, yanlarından ayrılmadı, ikisinin arasında uyudu. Clara'yı da Thorwald'ı da uyku tutmadı o gece. Uzun bir sessizlikten sonra:

- Bilmiyorum, bu bir rüya mıydı?...Diye konuştu Thorwald: Ama, ben...

Ve, Clara'nın gözlerindeki alaycı ifadeyi görmekten çekiniyormuş gibi, sustuktan sonra da:

- Koridorda birinin, yürüdüğünü duydum sanıyorum diye tamamladı.

- Ne zaman?...Diye sordu Clara, kısık bir sesle:

- Amigo'nun, acı acı bağırmasından bir kaç dakika evvel...

- Fareler; dedi, Clara: Şüphesiz böyledir... Farelerden korkmuştur... Tekrar uzun bir sessizlik oldu.

- Mutlaka... Diye konuştu Thorwald; başka, ne olabilir?...

Amalstad'daki çilingir, piyano'nun anahtarını ertesi gün teslim edeceğine söz vermişti. Öğleden sonra, tekrar köye indiler.

Akşam yemeğinden sonra da, beraberce salona geçtiler, Thorwald, anahtarı, iki defa çevirerek, piyanonun kapağını kilitledi ve anahtarı cebine koydu. Bunu yaptığı sırada, Clara'nın kendisini alaycı bakışlarla süzdüğünü fark eden Thorwald, öfkeli bir sesle sordu:

- Bana niçin öyle bakıyorsun?...

- Bu anahtarı yaptırmamalıydın Thorwald... Kendi kendini etki altında bırakmış oluyorsun böylece... Geçen geceki, korkunun, yersiz olmadığı düşüncesini uyandıracak bu!... Gerçekten, bir şey duyduğuna inanacaksın...

- Mümkün ... Ama, ben...

Tereddüt içinde sustu, sonra da, kuru, katı bir sesle, ekledi:

- Ne olursa olsun, piyano için, yeni bir anahtar yaptırmak gerekiyordu, öyle değil mi?... Sessiz sedasız, salondan çıktılar...

- Ne düşündüğünü biliyorum, dedi, Thorwald, merdiveni çıktıkları sırada: Düşünüyorsun ki...

- Fakat, neyi, Thorwald?...Diye, konuştu Clara, Thorwald'ın elini sıkarken... Thorwald, alaycı bir gülüşle yüzünü buruştururken:

- Eğer, bu, bir hayaletse, kilidin, onun piyano çalmasına engel olamayacağını düşünüyorsun... Clara, zorlamalı bir gülüşle:

- Şüphesiz...Diye cevap verdi: Bir hayaleti... Thorwald, parmaklarını, Clara'nın omuzuna geçirmişti:

- Sus!...

Gece yarısına doğru, Clara, uykuya dalacağı sırada, Thorwald'ın acı çığlıklarıyla sıçradı:

- Piyano çalınıyor ! Diye, dehşet içinde kekeliyordu Thorwald: Piyano çalınıyor!... Chopin'in valsinin ilk notaları... Korku ve öfkeden morarmış bir yüzle, yataktan fırladı, büyük komodinin üzerinden aldığı tabancayı sağ elinin parmakları arasında sıkıyordu, Clara'nın haykırışlarına aldırmadan, bir elinde silâh, bir elinde gaz lâmbası, hızla odadan fırladı, koridorda ilerlediği sırada, peşini bırakmayan Clara, hâlâ çığlık çığlığa, adeta ulumalı bir sesle, sinir krizi geçirdiğini, bunun, bir korkulu rüya bir kâbus olduğunu, hiç birşey duymadığını söylüyordu...

Ama, Thorwald, Chopin'in valsinin ilk notalarının, şatonun sessizliğinde yankılandığını duyuyordu hâlâ...

Salona girdikleri zaman, sessizlik, yeniden her yanı kaplamıştı...

Ve piyanonun kapağı, açık değildi...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

~BİTMEYEN KORKULAR~

Bunu takip eden ilk günü, Amalien'de geçirdiler. Thorwald'ın durumu; piyanonun sesini duymaya devam etmesi, Clara'yı endişelendirmeye başlamıştı... Clara, hiçbir şey duymamıştı ve Thorwald'ın, belki de, deliliğe kadar gidebilecek, şiddetli bir sinir hastalığına yakalanmış olmasından korkuyordu. Yaşlı ve üstelik, hiç de bilgili bir doktor olmayan Olafson'un çağrılmasına şiddetle karşı koyan Clara'nın, ısrarlarına boyun eğen Thorwald, nihayet, köye gitmeye razı olmuştu...

Thorwald'ın durumu, gerçekten de, kötüydü: Uyku tutmuyordu. Yemeden, içmeden kesilmişti. Clara, onun, gidip, iyi bir doktora görünmesinin şart olduğunu söylediği zaman, ümitsizlikle başını sallamış, genç kadını, anlamsız bir bakışla süzerken mırıldanmıştı:

- Geri geleceğini, söylemişti!...

- Budala!... Diye, öfkeli öfkeli konuştu Clara: Aptal!... Nasıl oluyor da, kendini böyle saçma sapan, budalaca düşüncelere kaptırabiliyorsun?...

Thorwald, onun böyle konuşmasına rağmen, paniğe kapılmaktan kendini engelleyemediğini tahmin ediyordu.

Amalien'e, yine Gumborg'dan kiraladıktan arabayla gittiler. Oraya vardıkları zaman, Amalstad rahibinin tavsiyesiyle, Doktor Egstrom'a başvurdular. Doktor Egstrom, kulak hastalıkları uzmanıydı ve Thorwald'da, anlatılan rahatsızlıkların hiçbirini bulamadı, bir başka doktor tavsiye etti.

Müşterilerinin çoğunu, gürültücü denizcilerin teşkil ettiği bir handa yemek yedikten sonra, adresini aldıkları doktora gittiler. Artık birlikte

görülmekten çekinecek durumda değillerdi.

Bir saat kadar oturdukları bekleme salonu, bir morg gibi boş, sessiz, hüzün verici ve sıkıntılıydı. Köşedeki kanepede, bitkin, uyuklayan yaşlı bir kadından başka, kimse yoktu.

- Neye yarar?...Diye sızlanıyordu Thorwald: Doktor, ne yapacak bana?... Birtakım ilâçlar verecek... Sonra ne olacak?... Hiç...

- Senin de, bu ilâçlara ihtiyacın var zaten ! Diye, alçak sesle cevapladı Clara...

Bir an, göz göze geldiler, sonra Thorwald, mırıltılı bir sesle, Sigrid'in: "Geri geleceğini... " söylediğini tekrarladı... Bunu, Clara'nın her zamanki gibi, sertlikle karşılayacağı, itiraz edeceği ümidiyle söylemişti ama, Clara, onu alaycı bakışlarla süzdü ve tek söz etmedi, bir müddet sonra da:

- Seni, daha güçlü sanıyordum, Thorwald Egsten diye mırıldandı: Böyle, şuurunu kaybedecek hale gelmene sebep, vicdan azabıdır...

- Bizim öldürdüğümüzü:.. Daha doğrusu, katlettiğimizi bilerek can verdi... Kin ve nefret içinde öldü... Son günlerini hatırla; kediyi boğmak istedi... Senin elini ısırmaya kalkıştı... Son dakikada da... Elimde enjektörle yaklaştığımı görünce, beni lanetledi... Bana kalırsa, o...

- Hayalet diye birşey yoktur...Dedi Clara, kuru bir sesle.

Ama, Thorwald, her şeye rağmen, Clara'nın sesinde, inançsız bir ton sezer gibi oldu...

Doktor, Thorwald'ın, duyduğunu zannettiği seslerin, yorgunluktan ve karısını kaybetmiş olmanın verdiği üzüntülerden ileri geldiğini söyledi, kuvvet şuruplarıyla dolu bir reçete, ayrıca uyku hapları verdi, bir de rejim tavsiye etti. Doktorun, bu çeşit sinir bozukluklarının, herkes de görülebilecek cinsten, şeyler olduğu konusunda, inandırıcı, sakin bir sesle çektiği nutuktan sonra, Thorwald, az buçuk sükûnet bulmuş, rahatlamış bir halde, oradan ayrıldı...

Ama, dışarıda, Clara ile yürürken, duyduğu bu sükûnete rağmen, yine de, şöyle mırıldanmaktan, kendini alamadı:

- Kim ne derse desin, piyanonun sesini duydum!...

Thorwald, kendisine aynı derecede sıkıntı veren, iki müthiş ihtimâl arasında bocalıyordu şimdi: Eğer, piyano, gerçekten çalmıyorsa, demek ki, hayalet diye birşey vardı... Yok, bu sesi yalnız kendisi duyuyor idiyse, çıldırması yakın demekti...

Rüzgârlı havada, uzaklardan bir yerden kopup gelen müzik sesi duydular. Clara, Thorwald'ın kolunu tuttu:

- Gumborg, bana bahsetmişti... Dedi: Amalien'de, Fuar, veya yıllık panayır, buna benzer bir şey varmış... Gidip, şöyle bir dolaşalım istersen?... Senin için, bir değişiklik olur...

Thorwald, hâlâ somurtuyordu:

- Sen bilirsin... Dedi.

Öğleden sonraydı. Saat üç civarıydı ve havanın kötülüğüne rağmen, sokaklar, fuardaki at pazarının açılış zamanı yaklaştığı için, hayli kalabalıktı.

Fuardaki pavyonları ve barakaları, aceleci kalabalığın seline kapılarak dolaştılar. Clara, sıcak birşey içmek istediğini söyleyince de, fuar yerinin yan tarafında, kenardaki meyhaneye girdiler.

İçerisi doluydu, ama, Clara, pencerenin yanındaki küçük masanın boş olduğunu fark edince, o yana doğruldular.

Thorwald'ın, Clara'yı süzen bakışlarında, zavallılık, merhamet uyandıran bir durum vardı... Clara, garsona istedikleri şeyleri söylerken, Thorwald, belli belirsiz bir gülüşle:

- Geminin idaresini, sen ele aldın, değil mi?...Diye mırıldandı: Bugün, sabahtan beri, yeniden çocuk olmuşum gibi bir duyguya kapılıyorum; arabayı sen sürdün... Elimden tutup, beni doktor doktor dolaştırdın... Fuarda gezdirdin... Şimdi de, mükâfatlandırırmış gibi, bana çikolata ısmarlıyorsun...

- O halde, sen de uslu durmakta devam et...Diye güldü, Clara: Ben, gidip şu köşedeki eczanede, ilaçlarını yaptırayım... Sen de, burada uslu uslu otur,

pencereden gelip geçenleri seyret... Tamam mı?...

Thorwald'ın elini ihtirasla sıktı ve uzaklaşmadan evvel, kulağına bir öpücük kondururken, fısıldadı:

- Göreceksin, bak... İşler nasıl yoluna girecek... Başlangıçta her şey güç gelir. Kaçınılmaz bir şeydir bu... Thorwald, kıvrak bir yürüyüşle masaların arasından geçerek kapıya doğru ilerleyen Clara'yı, dışarı çıkıncaya kadar bakışlarıyla takip etti ve onun, kendisinden çok daha güçlü olduğunu düşündü. Ama, bundan daha normal ne olabilirdi ki... Sigrid'le, bütün bir seneyi beraber geçirmişlerdi, ve olup bitenler, onu, Clara'dan daha çok heyecanlandıracaktı elbet... Normaldi bu... Hem, Clara ablasından daima nefret etmişti ama, o, kısa bir süre için de olsa, sevmişti Sigrid'i. İlk karısı Elisabeth'in hatırasına rağmen, yine de, Sigrid'e kalbinde yer vermişti...

Günlerden beri Elisabeth'in resminin önünde dua etmediğini düşündü... Bu gece, şatoya döner dönmez, ilk işi, bu olmalıydı... Evet, yapmalıydı bunu... Günlerden beri, utanç duyduğu için, Elisabeth'in resminin önünde diz çökmemişti. Oysa, en kederli zamanlarında, Elisabeth'in resmine bakmak bile, ona huzur ve sükûn vermişti.

Bunları düşünerek, dışarıdaki kalabalığa dalıp gittiği sırada, gözleri, birden, dehşetle irileşti...

Etrafındakiler, sandalyesiyle beraber geriye kaykıldığını, elindeki, sütlü kahve dolu fincanın, olduğu gibi üzerine döküldüğünü gördüler...

Clara, ellerinde irili ufaklı paketlerle eczaneden döndüğü zaman, onu, masanın yanında, ayakta buldu; kadın garsonlardan biri Thorwald'ın elbiselerini siliyordu. Thorwald'ın yüzü bembeyazdı, ellerini midesine bastırıyordu. Hizmet eden kadın:

- Galiba, mösyö bir rahatsızlık geçirdiler...Dedi.

- Thorwald!...

Clara, onun, telaşlı işaretlerinden, kalabalık arasında konuşmaktan çekindiğini anladı, hesabı ödedi, süratle kapıya doğruldular...

Thorwald, Clara'nın yanı sıra bir robot gibi yürüyordu. Meyhaneyi kaplayan sessizlikte, bakışlarıyla onları takip edenlerin, aralarında şöyle

konuştuklarını duydular:

- Vay canına be!... Şeytan görmüş gibi çarpıldı!...

- Ayaklarının dibine yıldırım düştü sanki!...

- Ne gördü dersin?...

- Ne görürse görsün arkadaşım ben, onun gördüğünü görmek istemem!... Dışarı çıktılar.

Dondurucu, sert bir rüzgâr, yüzlerini yaladı, Thorwald, ilerideki yolun sonunu işaret ediyordu:

- Oradan!...

- Thorwald, neyin var?... Yine ne oluyor?...

- O'nu gördüm... Sigrid'i...

- Thorwald, hayâl görüyorsun!...

- Durmadan, hayâl gördüğümü söylemekten vazgeç!.

Dudakları titriyordu... Öyle kuvvetli bağırmıştı ki, yanlarından geçenler, dönüp baktılar.

Clara, onu kolundan yakaladı, oradan uzaklaştırmaya çalıştı; meyhanenin penceresinden, onlara hâlâ merakla bakanlar vardı. Kuzey rüzgârının denizden sürükleyip getirdiği sislerle, panayır yerinin müziği havada çılgınca savruluyordu.

- Thorwald, gerçekten o'nu gördüğüne emin misin?...

- O, kahvenin önündeki kaldırımdan geçti... Üzerinde, evlendikten kısa bir süre sonra aldığım, uzun, gri mantosu vardı...

- Delisin sen!...

- Buna, benim de inanasım gelmiyor... Clara!... Çıldırmış gibi bir hâlim var mı?...

- Öyle sanıyorum ki, sen, büyük bir sinir krizi geçiriyorsun, manevî bir çöküntü içindesin... Sigrid'den başka kadınların da, onunkine benzer, uzun gri mantoları vardır...

- İnan bana o, Sigrid'di...

- Sakin ol...

- Saçının şekil, hastalığından önceki gibiydi; yarım daire halinde, başını çevreliyordu, kürk yakasını, her zaman yaptığı gibi, kaldırmıştı...

- Nereden geçti?...

- Oradan...

Bulundukları yerin öbür köşesini gösteriyordu:

- Aceleyle kaldırımdan indi, caddeyi geçti, at cambazlarının bulunduğu şu çadırla, atış poligonu arasında kayboldu...

- Gidip, bakalım...Dedi, Clara.

Gidip baktılar ve bulamadılar... Her taraf, öyle kalabalıktı ki, aranılan kim olursa olsun, bulunmasına imkân yoktu...

O gece Amalstad'a dönmediler...

Thorwald, öylesine kötü bir durumdaydı ki, Clara, geceyi Amalien'de geçirmelerine karar verdi; bu fırtınalı, berbat havada, şatoya dönebilmek için, o korkunç çorak arazide yapacakları yolculuğu gözüne kestiremediğini söylemişti. Hele gece olup da, karanlık bastığında, imkânsızdı bu.

Clara, Thorwald'ı yakındaki kahvelerden birine götürdü ve ona bir akwavit söyledikten sonra, gündüz, küçük şehrin giriş yerindeki özel ahıra bıraktıkları ata ve arabaya bakmaya gitti.

Clara, bir saat sonra döndü:

- Bir otel aradım...Dedi: Fakat, Amalien'de, otel denebilecek iki yer var, onlar da, fuar münasebetiyle, tıklım tıklım dolu... Bütün odalar, civardan gelen köylülere kiralanmış...

- O halde... Şatoya mı dönüyoruz?...Diye, korku dolu bir sesle sordu Thorwald...

- Hayır... Otele benzer bir yerde, boş bir oda buldum... "Konak" diyorlar oraya... "Baltık Konağı... " Amalien'in, tam çıkış yerinde, Christianborg yolu üzerinde. Hemen yemeğimizi yer, yatıp uyuruz... Doktorun verdiği

hapları alırsın. Öyle sanıyorum ki, senin, her şeyden çok, uykuya ihtiyacın var...

Sözlerini tamamladıktan sonra da, alçak sesle:

- Thorwald, Tanrı aşkına, biraz kendine hâkim olmaya çalış ! Diye ekledi: Kendini, yine hayâllerine kaptırma!...

- Ya sen?... Sen, etki altında değil misin sanki?...Diye, dişlerinin arasından konuştu Thorwald...

- Neyin etkisi altında?...Diye, meydan okuyan bir sesle sordu Clara... Bir an, göz göze geldiler...

Sonra, Thorwald göz kapaklarını, ağır ağır indirdi:

- Öyle olsun...Dedi, içki dolu bardağını, bir yudumda boşalttıktan sonra: Ama, her şeye rağmen, sen de, göründüğün kadar sakin değilsin!...

"Baltık Konağı"nda, Thorwald, yatar yatmaz uyudu. Doktorun verdiği sakinleştirici ilaçlan ve uyku haplarını birbiri peşine almıştı avluda, günün ilk saatlerine kadar devam eden gürültüler bile, onu, deliksiz, derin bir uykudan uyandıramadı. "Baltık Konağı", modern, konforlu bir yer değildi ama, Thorwald, yine de, kendini rahat hissetmişti burada. Akşam yemeğinden sonra Clara ile Thorwald, şehirdeki iki otele son bir defa daha uğramışlar ve odaların hâlâ boşalmadığını öğrendikten sonra, dönüp, geceyi "Baltık Konağı"nda geçirmek zorunda kalmışlardı.

Thorwald, öğleye doğru uyandığı zaman, kendini, sebebi belirsiz bir hastalığa yakalanmış gibi, yorgun ve bitkin hissetti, fakat, o sırada daha önce kalkmış ve makyaj yapmakta olan Clara'ya, bundan hiç bahsetmedi, pencereye gitti, panjurları açtı, Amalien'in ıslak damları üzerinden denize baktı: Hava, her zaman olduğu gibi, kötüydü. Müthiş bir rüzgâr, bütün gece, aralıksız esmişti...

Thorwald, yüzünü yıkadıktan sonra, beraberce aşağı indiler. Kocaman salon bomboştu ve henüz temizlik yapılmadığı için; masalar, üzerinde kirli tabaklan ve ıslak, buruşuk örtüleriyle öylece duruyordu. Dışarıda sis vardı. Salonun pencerelerinden sadece ikisinin pancuru açıktı ve oradan içeri

süzülen, zayıf, soluk ışık, yerdeki bira birikintilerini, ıslak yerleri sararmış sigara izmaritlerini aydınlatıyordu.

Köşede, pencerenin önündeki masalardan birine oturdular. Kirli camların dışında bir bahçe, yarısı yıkık bir duvara uzanıyor, kapanık, basık gökyüzü altında sisler, dalga dalga yayılıyor, sislerin bittiği yerde, uçsuz bucaksız Wilhemsborg ormanı başlıyordu...

Kadın hizmetkârlardan biri, salona girdi, genç ve çekici bir kızdı bu; yürürken sendelemesinden ve kızarmış gözlerinden, bütün geceyi oldukça hareketli ve uykusuz geçirdiği anlaşılıyordu, onlara yaklaştı, kahvaltı isteyip istemediklerini sordu...

- Bize, kahve getirin...Dedi, Clara.

- Yiyecek bir şey?... Ne arzu edersiniz?...

- Önemi yok... Ne olursa, olsun...

- Gidip bir bakayım...Dedi kız yorgun bir ifadeyle: Pek fazla bir şey bulabileceğimi sanmıyorum... Alışverişe çıkılmadı henüz... Bu gece, Wilhemsborg'dan gelenler, ne var ne yok, hepsini tükettiler. Patron da henüz kalkmadı...

Sendeleyerek uzaklaşırken de:

- Amalien'de Fuar olduğu zamanlar, hep böyle olur!...Diye ekledi...

Hizmetkâr kızın getirdiği yumurta, peynir ve bir parça salamla kahvaltı ettiler. Thorwald, "Baltık Konağı'nın ahırına çektikleri atı ve arabayı hazırlamaya gitti, uzun, loş koridoru geçti, giriş holüne yöneldi ve, işte o zaman, kahvesini içmekle meşgul olan Clara, Thorwald'ın, kendisini çağıran boğuk, çığlığa benzer sesini duydu. Sesin geldiği tarafa döndü ve salonun açık kapısına doğru yaklaşan Thorwald'ı gördü; yanına gelmesi için, kendisine işaret ediyordu... Clara kalktı, ona yaklaştı.

Thorwald'ın, irileşmiş, hareketsiz gözleri, holdeki portmanto'ya dikiliydi. Portmanto'nun, geyik boynuzlarından yapılan askılarından birinde, gri bir manto asılıydı...

Thorwald, ense kısmındaki ince zincirle askıya geçirilmiş, portmantoya asılı tek mantoyu işaret etti:

- Sigrid'in mantosu...Dedi.

İlk olarak, Clara portmantoya doğru ilerledi... Ayaklarının altında kurşun varmış gibiydi. Yürüyebilmek için, bütün gücünü kullandığı sanılırdı.

- Binlercesi arasından, bu mantoyu tanırım... Diyordu Thorwald.

- Bu... Belki de, dün gördüğün kadının giydiği mantodur!... Clara'nın sesinde, her zamanki, kendinden emin ifade yoktu...

- Mantonun astarı ipektendir...Diye, Thorwald, donuk bir sesle, olduğu yerden kımıldamaksızın konuştu: Astarın sağ tarafı yırtılmış ve Sigrid, örmüştü onu...

Thorwald, ani bir hareketle mantoyu çevirip iç kısmına bakan Clara'nın boğuk çığlığını duyarak, dikkatle baktı:

Mantonun içindeki ipek astarın sağ üst köşesinde, sonradan örülmüş bir yırtık yeri vardı...

İkisi de, saniyelerce bir tek kelime bile söylemeden şaşkın bakışlarla birbirlerini süzdüler...

Sonra Thorwald geri döndü, büyük salona girdi ve masalarını hazırlamakla meşgul olan hizmetkâr kıza:

- Matmazel... Portmantoda asılı duran manto, kime aittir?... Sahibi nerededir?... Diye sordu... Thorwald'ın sesinde öyle garip, sinirli bir ifade vardı ki, hizmetkâr kız, elinde olmadan sıçradı:

- Fakat!... Hangi manto?...Diye şaşkın bir ifadeyle sordu...

Thorwald, kızın kolundan tutarak, portmantonun önüne kadar adeta sürükledi:

- İşte ! Diye, boğuk bir sesle homurdandı, mantoyu işaret ederken:

- Bu otelde kim kalıyor?...

- Fakat...

- Boş lâfı bırakın... Bu mantonun sahibi olan kadın, hangi odada kalıyor, onu söyleyin bana...

- Fakat, burada, patronla, benden başka kadın yok...Diye, hizmetkâr kız kekeledi; Thorwald'ın sesindeki garip ifade, onu dehşete düşürmüştü.

- Ne söylüyorsunuz?...

- Burada, hepsi hepsi, iki oda var... Birinde siz kaldınız... Öbürünü de üç çiftçi kiraladı ki dün gece, içkiyi fazla kaçırdıkları için hâlâ kalkmadılar...

Bir sessizlikten sonra, Thorwald, alnında biriken terleri silerek:

- Öyle ise... Bu manto, size, veya buranın sahibine ait, değil mi?...Diye sordu... Kız, adeta yalvaran, fakat, şüphe edilmesine imkân olmayan kati bir ses tonuyla :

- Hayır mösyö!.. Dedi. İkimize de ait değil!... Thorwald, kızın kolunu yakaladı:

- Kimin peki?...

- Bilmiyorum mösyö!... Dün, bütün gün ve bütün gece, buraya, yemek yiyip, bira içmek için, bir çok kadın ve erkek gelip gitti... Hepsi de, palto ve mantolarını oraya astılar... Bu mantoyu kimin giydiğini bilemem ki!...

Thorwald, bir an sustuktan sonra:

- Dikkatle bakın...Dedi, Clara'yı işaret ederek: Dün gece, hizmet ettiğiniz müşteriler arasında, bu bayana çok benzeyen bir kadın var mıydı?... İyi düşünün, hatırlamaya çalışın... Bu bayana çok benzeyen, fakat, sarışın ve saçlarını ortadan ayırmış bir kadın?...

- Hayır mösyö!... Hatırlamıyorum... Hem, dün gece, buradan o kadar çok kimse gelip geçti ki...

- Peki...Dedi Thorwald, içini çekerek: Teşekkür ederim...

Hizmetkâr kız, onları, uzaklaşıncaya kadar bakışlarıyla takip etti ve doğruca gidip, arabaya bindiklerini görünce, sinirli bir biçimde omuzlarını silkti sonra içeri girdi...

Thorwald'la, Clara'nın bindikleri araba, Amalstad'a doğru ilerlemeye başladı... Yükselen deniz, kapalı olan gökyüzü gibi, kurşun rengindeydi...

Yola çıktıktan sonra, ikisi de bir müddet konuşmadılar... Nihayet, Clara, sessizliği bozdu:

- Mantoların astarları çabucak yırtılır... Hele, öyle bir yerde... Hem, yeryüzünde, astarı yırtılan bir tek manto mu var sanıyorsun?...

- Fakat... Gri bir manto!....Diye, boğuk bir sesle konuştu Thorwald: Yakasında öyle bir kürkle, Skoç tüvitinden bir manto!...

Clara, konuşmak için dudaklarını araladı, fakat, aynı anda esen sert rüzgâr bunu engelledi, genç kadın mantosunun yakasıyla yüzünü örttü, yol, öylesine bozuktu ki, Clara'nın bütün vücudu sarsılıyordu...

Şatoya döndükleri zaman, ilk işleri, köşe bucak mantoyu aramak oldu: Her yanı karış karış aradılar, fakat... Sigrid'in mantosunu bulamadılar... Clara, Sigrid'in mantosunu hiç görmemişti... Çoktan beri kaybolmuş olamaz mıydı?... Son zamanlarda, çalışmak üzere şatoya gelen ve sık sık değişen hizmetkârlardan biri de alıp götürmüş olabilirdi mantoyu... Bu ihtimallerle, pekâlâ izah edilebilirdi, Thorwald'ın, bu mantoyu iki defa görmüş olması...

Ve, Thorwald, hiç ses çıkarmadan, Clara'nın, sesine inandırıcı bir ton vererek söylemeye çalıştığı bu sözleri sonuna kadar dinledi, yatacakları zaman gözünü kapıya dikti:

- Peki Clara...Dedi: Belki haklısın... Ama, şunu da unutma ki, orada, Amalien'de gördüğüm, sadece bir mantodan ibaret değildi...

Thorwald'ın sesi, fısıltı halinde ve titrekti... Bakışlarını kapıdan ayıramıyordu bunları söylerken... Her an, o kapının açılıp, birinin içeri girivereceğinden son derece eminmiş gibi bir hali vardı... Gara, bu bahsi bir an önce sona erdirmek isteyen bir tonla:

- Sigrid'e benzeyen başka kadınlar da vardır...Dedi... Thorwald, acı bir gülüşle:

- Belki ! Diye konuştu: Aksini iddia edemem!... Mantonun çalınmış olmasını da kabul ediyorum.. Fakat, Clara, orada, "Baltık Konağı'ndaki manto niçin sahipsizdi?... Hı?... Niçin bu manto gözlerimizin önüne

bırakılmıştı?... Clara... Dün geceki gibi, berbat bir hava da, "Baltık Konağı"nı terk eden bir kadının, mantosunu unutmuş olmasına imkân var mı?...

Fakat, Clara, Thorwald'ın bütün sorularını nasıl cevaplandıracağını biliyordu:

- Mümkündür elbet! Diye konuştu: Eğer bu kadın sarhoş olmuşsa, elbette mümkündür... Hizmetkâr kız sana söyledi ya; gece yarısı ben de duydum: Yığınla insan, yiyip içmek için gelip gitti... Fuar zamanları, bütün kasabalıların, her vakit yaptıkları gibi... Hem, gayet iyi bilirsin ki, "Baltık Konağı" gibi bir yerin, alışılmış müşterileri olan, hayvan satıcılarının karılan öteberi yürütmekte, en az, kocaları kadar beceriklidir... Bu çeşit kadınlar, çalınmış bir mantoyu, yok pahasına satın alabilecekleri gibi, sarhoş olduktan sonra, pek âlâ unutabilirler de... Dahası var: Mantoyu çalan kadın, seni görüp, tanıdıktan sonra, yakalanmaktan korkup, oraya bırakmış olamaz mı?...

- Mantonun çalınmış olması faraziyesine, beni boş yere inandırmaya çalışıyorsun...Diye homurdandı Thorwald: Hiç de makul ve mantıklı değil söylediklerin, Clara...

Gözlerini kapamaya çalıştı, uyumaya yeltendi, fakat boşuna bir gayret sarf ettiğinin kendi de farkındaydı, nitekim, Clara'nın, söndürmek üzere petrol lâmbasına uzandığını hissetti, kolunu tuttu:

- Bırak, söndürme... Yan aydınlığı, zifiri karanlığa tercih ederim... Kısa bir sessizlikten sonra da:

- Bütün bu söylediklerin iyi!... Hepsi güzel ! Diye ekledi: Ama, mesele bununla bitmiyor ki!... Ortada, sadece bir manto hikâyesi olsa, neyse... Ya odasının anahtarı?... Evet?... Ya, portresi?... Kendi kendine çalan piyano

Sesinde, yeniden, son derece sinirli bir ton sezen Clara:

- Thorwald!...Diye haykırdı: Sus!...

Clara'da, gizlemeye çalıştığı korku ve endişenin, titreyen ses tonundan dolayı kolayca anlaşıldığını fark ediyordu... Thorwald:

- Ya, piyanonun anahtarı?...Diye, devam etti: Evet?... Piyanonun anahtarı?...

Yeniden terlemeye başlamıştı...

Sesine, inandırıcı bir ton vermeye çalışarak:

- Piyanoların anahtarları, her zaman kaybedilir...Dedi, Clara...

Thorwald, bütün vücudu terle kaplı, parmaklan birbirine kenetlenmiş:

- O başka...Diye soludu: Fakat, bu defa ki normal değil...

- Thorwald, haplarını al ve uyu!...

Clara, bunları öylesine yüksek, çığlıklı bir sesle söylemişti ki, kendi de, Thorwald da, korkuyla ürperdiler, dehşet içinde hafifçe doğruldular, bomboş koridorlarda uzaklaşan zifiri karanlıkta ve ölü sessizlikte dağılan, yankılanan çığlıklı sesi, eriyip, kayboluncaya kadar dinlediler...

- Ya piyano?...Diye Clara'nın sessizliği yırtan çığlığı gibi, adeta uluyan korku ve dehşetten ürperen bir sesle konuştu Thorwald: Piyanonun sesini duymuştum... Do, sol, do, sol... Chopin'in Valsi'nin ilk notaları!...

- Bu gidişle çıldırman yakındır...Dedi, Clara...

Fısıldamıştı bunları söylerken... Sessizliği bozmaktan çekiniyor gibiydi... Thorwald'ın terli yüzünü avuçlarının arasına aldı, hafif hafif okşarken, fısıltılı sesiyle onu teselli etmeye çalışıyordu :

- Doktorun dediklerini unuttun mu?... Sen de gayet iyi biliyorsun ki, aşırı derecede sinirlilik hallerinde şiddetli yorgunluklarda, yüksek heyecanlarda, insan, hayal gördüğü düşüncesine kapılabilirmiş... Olağanüstü bir şey değil bu!...

- Fakat, piyanonun sesini gerçekten duydum: Hem de, gayet belirli bir şekilde, Clara!... Kafamın içinden geçen sesler değildi bunlar!...

Elini, karyolanın tahtasına tempoyla vurarak tekrarladı:

- Do, sol, do, sol... Duyuyordum!... Duydum!...

- Hiçbir şey duymadın. Yüz defa tekrar et istersen... Hiçbir şey duymadın ve duymayacaksın.

- Fakat, neden bir başka müzik değil de, Chopin'in valsi?... O, her zaman bu parçayı çalardı. Thorwald, birden sustu.

- Dinle!...Diye, ağlar gibi bir sesle konuştu... Sonra: Dinle Clara!... Yine piyano çalıyor!...

Clara, sıçrayıp doğruldu, dinledi, olduğu yerde döndü, Thorwald'ın kollarına tutunmak istedi, dizlerinin üzerine çöktü...

- Duyuyor musun?...Diye, iniltili bir sesle sordu Thorwald: Duyuyor musun?... Clara'nın yüzü, bembeyazdı:

- Evet...Diye, korkulu bir sesle kekeledi: E-v-et... Ben de, duyuyorum şimdi...

DOKUZUNCU BÖLÜM

~ESRARENGİZ ÖLÜM~

- Saat kaç?...

- Gece yarısı...Dedi Clara.

Mutfaktaydılar. Son bir kaç gündür devam eden garip, esrarlı sessizlik, tabiatın üzerine çökmüştü. Közleri küllenmeye yüz tutmuş ocağın önünde, Amigo, minderine kıvrılmış, uyuyordu.

- Kendini nasıl hissediyorsun?... Ateşin düştü mü acaba?... Thorwald, koltuğunun altındaki dereceyi çıkarıp baktı:

- Otuzdokuz derece dedi.

Masanın ortasında bir tabak, tabakta, sonuna kadar içilmiş dört yaprak sigarasının izmariti vardı, beşinci sigara, kendi kendine yanıp tükeniyor, tavana doğru tüten, incecik, mavimsi dumanı, konuşuldukça dalgalanan havada, belli belirsiz titriyordu.

- Gidip yatalım mı?...Diye sordu Clara... Thorwald:

- Biraz daha bekleyelim...Dedi.

Bir gün sonraydı... Thorwald'ın aniden yükselen ateşi, hâlâ düşmemişti... Salon, bomboştu... Piyano, kapalıydı...

- Benim de sinirlerim bozulmuş olabilir, demişti Clara.

Beraberce, tekrar yukarı çıkmışlar, bütün gece, gözlerini kırpmamışlar, ancak ertesi günün ilerlemiş saatlerine doğru uyuyabilmişlerdi. Gündüz,

Thorwald, Amalstad'a inip, rahiple konuşmaktan bahsedince, Clara, çok kızmıştı:

- Seninle alay etmesi için değil mi?... Yahut, daha kötüsü, ne sebeple bu çeşit hayâller gördüğümüz konusunda, sana sorular sorması için!... Bizi sorguya çektiklerini, ikimizden birinin boş bulunup, ağzından bir lâf kaçırdığını ve sonuca ulaştıklarını düşün!... Haksız mıyım?... Düşünebiliyor musun bunu?...

- Bunlar, hayâl değil...Diye cevap vermişti. Thorwald: Bunların, hayâl ve kuruntu olmadıklarını, sen de, benim kadar iyi biliyorsun...

- Hayâl değil, kuruntu değil... Nedir öyleyse?...

- Sigrid, geri geldi...Diye, fısıldadı Thorwald: "Geri geleceğim" demişti... Geldi işte...

- Saat kaç?...

- 24'ü, 20 geçiyor...

Kedi, sıcaklığını kaybetmeye başlayan ocağın önünden, sallantılı, ağır bir yürüyüşle uzaklaşmıştı. Masanın üzerindeki tabakta, altıncı yaprak sigarası, kendi kendine tütüp duruyordu. Yine aynı gün, Thorwald:

- Gidelim Clara ! Diye tekrarlamıştı: Bavullarımızı hazırlayalım, çekip gidelim buradan...

Clara, onunla aynı fikirde değildi... Thorwald, bütün ısrarlarına rağmen, düşüncelerini ona kabul ettirememiş, bu konuda herhangi bir uzlaşmaya varamamışlardı... Sonunda:

- Evet, bir gün belki gitmemiz gerekecek ! Diye, ıslıklı bir sesle konuşmuştu Clara: Fakat, biraz daha bekleyelim...

- Beklemek mi?... Neden?...

Clara, Sigrid'e karşı cephe aldığını açıktan açığa belli eden, kin dolu bir sesle:

- Onu, mağlup etmek lâzım...Diye, eklemişti: Bizi paniğe uğratmasına göz yummamalıyız... Hâkimiyeti biz ele alalım... Darbeyi biz indirelim Thorwald... Onu, ancak böyle durdurabiliriz...

Clara'nın bu sözleri üzerine, Thorwald, kekelemişti:

- Yani... şimdi sence, buralarda bir yerde mi o?... Bizi dinliyor mu?... Artık sen de inanıyor musun?...

- Burada olmuş veya biz sadece kafamızın içindeki hayaletlere, hortlaklara kurban gitmişiz, ne fark eder?. İkisi de kötü... Eğer, gerçekten geri geldiyse, o zaman duruma hâkim olmamız lâzım...

Yüzünde, yırtıcı, vahşi bir kuvvetin izleri vardı... Öyle ki, Thorwald, bir an kendini onun yanında gayet emin hissetti, iyice rahatladı adeta... Clara:

- Hem, buradan gitmek neye yarar?... Diye tamamlamıştı sözlerini: Nereye gidersek gidelim, eğer o bir hayaletse, o zaman bizi her yerde bulur... Onu, burada mağlup etmemiz lâzım, Thorwald!... Daha sonra da, gideriz...

Şatonun sıkıntılı havasından biraz olsun sıyrılabilmek için, bir saat kadar, sahilde ki yüksek kayalıkların arasında dolaşarak vakit geçirdiler. Thorwald, şatoya doğru uzanan sarp kayaların dibinde, kıyıya vuran azgın dalgaların havaya savruluşunu seyre koyulmuştu, aşağıda, kayalıkların, denizle birleştiği yerde büyük bir mağara vardı... Thorwald, eskiden sık sık giderdi oraya... Bir seferinde, denizin sakin bir zamanında, mağaradan acı bir çığlığın yükseldiğini duyar gibi olmuştu... İşte... Aynı ses... Aynı acı çığlık...

Thorwald, dikkatle dinledi... Ama, evvelce duyduğu sesin, çağrışımlarla kafasının içindeki yankılanışı mıydı bu, yoksa, aynı sesi bir daha, yeniden mi duymuştu, kestiremedi...

Ve, akşam rüzgârı, bitip tükenmek bilmeyen uğultularıyla esmeye "başladı...

Thorwald'la, Clara, ürpertici karanlığın her yana uzandığı saatlerde şatoya dönmüşlerdi...

Bu, korku ve dehşetin de başlangıç saatleriydi...

Ve, şato ürperişler içindeydi...

- Saat kaç?...

- İkiye yirmi var...

Thorwald, ocağın önüne çömelmiş, sırtı Clara'ya dönük, bir dal parçasıyla külleri karıştırıyordu, dalgındı...

- Oh!... Gidip yatalım...Dedi, Clara.

- Ne bekliyoruz?...

Thorwald, aynı anda küçük bir çığlık duyarak, sesin geldiği tarafa döndü; Clara dizlerine atlayan kediyi, sinirli bir hareketle uzaklaştırmaya çalışıyordu: -Defol!... Pist!... Pist!... Thorwald'ın kendisine baktığını görünce:

- Aniden kucağıma atlayınca, korktum... Dedi: Ben...

- Oh!... Rahat bırak beni Amigo!...

Clara, kediyi ensesinden yakaladı, koridora çıkardı, kapıyı kapadı.

Birden rahatlamıştı ama, bu küçük hareketten yorulmuş gibi elleri titriyordu...

- Gidip yatalım ! Diye söylendi : Bu bekleyiş sinirlendiriyor beni... Ne bekliyoruz?... Niçin yukarı çıkmamızı istemiyorsun?... Tanrım... Bu sessizlik...

Thorwald, içinde sinirleri yatıştırıcı ilâç bulunan bir ampul kırdı, ilâcı, biraz su koyduğu bardağa boşalttı, bir yudumda içti...

Aynı anda, Amigo'nun, korkunç bir sesle, inler gibi, acı acı miyavladığını duyarak, bakıştılar... Ses, koridorun sonundan geliyordu... Az sonra da, kapının tırmalandığını duydular... Thorwald, bütün vücudunun ürperdiğini hissetti...

Ve, Clara'nın sert bir hareketle açtığı kapıdan hızla giren Amigo, masanın üzerine sıçrayıp, Thorwald'a sokularak, miyavlamaya başladı; bir şeyden korkmuştu besbelli...

- N'oluyor buna?... Nesi var?...

Amigo'nun gözleri yuvalarından uğrarcasına irileşmiş, tüyleri diken diken olmuştu ve tırnakları, bir tehlike bekliyormuş gibi, hâlâ dışardaydı...

- Nesi var?...Diye tekrarladı Thorwald...

Mutfaktan sızan soluk bir ışık, koridor boyunca uzanıyordu... Clara, kapıyı kapadı.

Amigo, mutfakta dolaşıp duruyordu, tüyleri hâlâ diken dikendi, tırnaklarını içeri çekmemişti, masadan inip kapıya yaklaştığı sırada, acı bir miyavlamayla, bir şeyden ürktüğünü belli etti...

Kedinin, dehşet uyandıran halini, bakışlarıyla takip ettiler... İkisi de, büyülenmiş gibiydi adeta... Nihayet, Clara dayanamadı:

- Çıkar onu dışarı ! Diye haykırdı: Dışarı at onu!... Sana söylüyorum Thorwald!... At dışarı!... Niçin böyle acı acı bağırıyor?... Nesi var?...

Clara, Thorwald'ın herhangi bir hareket yapmasına veya konuşmasına vakit bırakmadan kapıyı açtı ve korkuyla miyavlamaya başlayan kediyi, bağırarak dışarı kovaladı...

- Herhalde... Yine, bir fare görmüştür...Dedi. Thorwald...

Bunları söylerken, sesi öylesine zayıf çıkmıştı ki, söylediklerine, kendisinin de inanmadığı belliydi... Clara, yüzünü, masaya yasladığı kollarıyla örtmüş, kesik kesik hıçkırıyordu... Eski bir duvar saati ikiyi vurdu. Thorwald:

- Haydi, gidip yatalım...Dedi...

Yüksek ateşin tesiriyle şakakları zonkluyordu...

Birbirlerine sıkı sıkı sarılarak, petrol lâmbasının yuvarlak, sarı, soluk ışığında, mutfaktan dışarı çıktılar...

Koridorun, başındaki büyük salon kapısı, açık bırakılmıştı... Açık kapının önüne geldikleri zaman, lâmbanın soluk sarı ışığı, dip tarafta duran, büyük, kuyruklu siyah piyanoyu, bir an, hafifçe aydınlattı... Kapağı kapalıydı, örtüsü de bozulmamıştı.

Yukarı çıkıp, Sigrid'in odasının önüne geldikleri zaman, Sigrid'in ıstırap çektiği, öldüğü, öldürüldüğü odanın kapısını, ikisi de aynı anda gördüler: Odanın kapısı açıktı!...

Ve ikisi de, aynı anda, boğuk birer çığlık attılar:

Sigrid'in öldüğü yatağın üzerinde, Amigo, hareketsiz olarak uzanmış yatıyordu: Ölmüştü... Yaklaştılar; vücudu hâlâ sıcaktı kedinin... Yay gibi bükülmüştü... Fakat, en ufak bir yara izi yoktu; gözleri, yuvalarından fırlarcasına dışarı çıkmış, dili sarkmıştı...

- Boğulmuş...Dedi, Clara. Ardından da bayıldı...

Nihayet, o gece, Clara, kendini Thorwald'a teslim etti...

Sabahın üçüne doğru, şiddetli bir rüzgâr, ıslık çalarak esmeye başlamış, korku ve dehşetin kamçıladığı sinirleri koparcasına gerilen Clara ile Thorwald, cinnete benzer bir şehvet kasırgası içinde, çılgınca sevişmişlerdi... Islık çalarak esen azgın rüzgârın bitip, tükenmek bilmeyen uğultuları, onları, daha da heyecanlandırmış gibiydi... Thorwald, Clara'ya sahip olduktan sonra, koridora çıkıp histerik bir sesle haykırmıştı:

- Korkmuyorum!... Hayır!... Korkmuyorum!... Gelsin!... İçeri girsin!... Korkmazsak, onu mağlûp edebiliriz Clara... Ateşi yükselmişti yine... Yuvarlandığı uçurumun, sonunda , ölümle yüz yüze geleceğini bilen, fakat, her şeye rağmen, belli belirsiz bir umut ışığının aydınlığında kurtulacağını uman bir adamın, yaşamakla ölmek arasında duyabileceği müthiş bir sevinç içindeydi Thorwald...

Ona, esrarlı gölgelerin kımıldadığı karanlık koridorlara çıkmak, Sigrid'in odasına girip, sevgili kedisinin intikamını alacağına dair yemin etme cesaretini veren de, uzun süredir duyduğu azaptan kurtulma umudunun, delice sevinci idi...

Koridorlara doğru:

- Sigrid! Diye haykırdı. Meydana çık, Sigrid!... Fakat, karanlık koridorlardan gelen, sadece korkunç sesinin titreyişi oldu.

Ve, Clara, kapının eşiğinde, korkudan titriyordu...

Thorwald, korkunç kahkahalarla karanlığa daldı, sonra elinde bir akwavit şişesi ve boşlukta salladığı kâğıtlarla geri döndü:

- Onu yenmek lazım!...Diye homurdanıyordu: Sadece bir seferde mağlûp etmek lâzım... Onu, içimizden de, dışımızdan da kovmak, defetmek

lâzım!... Bak; şu kâğıdı görüyor musun?... Bu, onu memnun etmek için, kendi isteğine göre düzenlemiş olduğum vasiyetname!...

Ve, kâğıdı yırttı, ufak parçalara ayırdı, koridorun karanlıklarına doğru savurdu... Odaya girip, kapıyı kapadığı zaman, Thorwald da titriyordu:

- Değil mi?...Diye, boğuk bir sesle konuştu: Bunu yapmak lâzım... Değil mi Clara?...

- Evet...Diye kekeledi Clara: O'ndan, bir çırpıda kurtulmamız lâzım... Bütün gölgeleri kovmak gerek... O'nun hayâlini defetmek, "O"nu mağlûp etmek gerek!...

Sustu...

Kısa bir sessizlikten sonra da, duyduğu korku ve dehşetten ötürü titriyormuş hissini veren boğuk bir sesle:

- Bir şey daha yap...Dedi: O'nu tamamen yok edebilmek için, beni sevdiğini, benimle evleneceğini söyle... O'ndan korkmadığını ispat etmek için, servetinin bir kısmını bana bağışla mesela... Ne bileyim, ne olursa olsun, bir şey daha yap!...

- Evet!...Diye, homurdandı Thorwald: Evet!...

Hemen yatağın başucunda duran küçük masanın çekmecesinden, boş bir kâğıt ve kalem alan Thorwald, elleri titreye titreye yazmaya başladı... Yazdıklarını, yüksek sesle de tekrarlıyor ve ikide bir, sanki, arkasında kendisini dinleyen biri varmış gibi, kapıya bakıyordu:

- Ben, Thorwald Egsten, aklen ve bedenen tamamen bilinçli olarak, baldızım Clara Gustafson'a, içindeki bütün eşyalarla beraber, Amalstad'daki şatomu ve ayrıca, Christianborg'daki orman ve topraklarımı bırakıyorum...

Ve, Clara, yatağın üzerine çökmüş, arada bir, iniltiye benzer bir sesle, mırıldanıyordu:

- Hayır, hayır, Thorwald!...

Thorwald, zaman zaman tekrar dehşete kapılıyor, sesi garip bir şekilde incelip, titriyordu... Kısa bir zaman sonra, heyecandan yorgun düşerek adeta yarı baygın bir halde, odada bulunan bir sandalyeye çöktü.

Ve, işte tam bu sırada, uğuldayan rüzgârın dindiği bir anda, tavan arasındaki oda kapısının yavaşça açıldığını duydular...

Ağır kapı, sanki birisi tarafından, yavaşça itilmiş gibi gıcırdayarak açılmış, gıcırtı sesleri, koridora uzanan merdivene kadar ulaşıp yankılanmıştı...

- Oh!... Tanrım ! Diye, Clara, ellerini dehşet içinde göğsüne bastırarak, ölü bir sesle mırıldandı...

- Rüzgâr ! Diye, boğuk bir sesle homurdandı Thorwald: Rüzgârdır bu!... Duymuyor musun?... Rüzgâr işte!... Hırıltılı sesi, garip bir şeklide titriyordu...

Lâmbayı aldı, koridora çıktı ve Clara'nın, arkasından dur, gitme diye bağırdığını duyduğu halde, geriye dönemedi. Gözlerini gördüğü manzaradan ayıramıyordu. Saçları korkudan diken diken oldu: Orada, koridorun sonunda, çatı katına uzanan merdivenden bir şey iniyordu... Bu "şey", Sigrid'in ölümünden kısa bir zaman önce satın aldığı tekerlekli kötürüm sandalyesi idi... Tekerlekli sandalyenin freni sıkılmış olmalıydı ki; kısa aralıklarla birbirini takip eden basamaklardan, ağır ağır iniyordu...

Tekerlekli sandalye, Sigrid'in öldüğü gecenin sabahı, çatı katındaki odaya çıkarılmış, kapı kilitlenmiş ve o günden sonra da, hiç kimse, oraya çıkmamıştı...

Ve, sandalye, bomboş, korkunç şekilde bomboş olarak, ağır ağır iniyor, adım adım Thorwald Egsten'e yaklaşıyordu... Tek yapabildiği korkunç bir çığlık atmak oldu.

ONUNCU BÖLÜM

~ŞÜPHELİ DURUMLAR~

Bir el vardı...

Bu el boşlukta asılı duruyordu, duman gibiydi, bulanıktı...

Nereye bağlı olduğu bilinmeyen bu el, sislerin arasında gelip gidiyordu...

Sonra, hafif, yumuşak hareketlerle ona yaklaştı ve bir nefes, yüzünü yalayıp geçti...

- Hayır!... Hayır!... Defol!...

Bütün çırpınışlarına, bütün gayretine rağmen, gitgide, her an biraz daha, korkunç ıslıkların duyulduğu sisli bir uçurumun dibine çekildiğini hissediyordu... Şarkılar söyleniyordu...

Sonra, ölülerin bırakıldığı karanlık mahzenlerden yükselen rutubet kokusu, genzine doldu... Şarkılar sona erdi.

Org sesleri, gök gürültüsü gibi, boşluğu doldurdu bir an...

Sonra da, derin bir sessizlik çöktü... Bu garip sessizlik, bilinmeyen bir "zaman"dan, "sonsuzluğa" kadar uzanacakmış gibiydi ve, bu uçsuz bucaksız sessizlikte, şu dört notayı sürekli tekrarlayan piyano sesi duyuluyordu şimdi: Do, sol, do, sol...

Sisler dağıldı...

Thorwald, Sigrid'in ıstırap ve ölümün değiştirdiği yüzüyle üzerine eğildiğini görerek, ulur gibi haykırdı tekrar:

- Defol!...

Ve, sonra, bir çift kolun vücudunu sardığını hissetti, toparlandı:

Ona sarılan, Clara idi. Üzerine eğilen, onun yüzüydü; Clara, korku dolu gözlerle ona bakıyordu, elindeki mendille, alnını sildi:

- Oh!...Diye kekeledi Thorwald: Sensin!... Birden Sigrid sanmıştım... Bu... Benzeyiş!... Birbirinize bu derece benzemeniz müthiş bir şey!... Çok müthiş!...

- Uyudun...Dedi, Clara. Sabah olmuş, gün, yarılanmıştı.

Odanın penceresi ardına kadar açıktı ve hafiften ısınmaya başlayan hava, soluk bir güneş ışığı ile, Thorwald'a uzanıyordu.

Thorwald'ın vücudundan ter kokusu yükseliyordu. Üzerindeki örtünün yarısı yere kaymıştı. Kendini müthiş şekilde halsiz hissediyordu; ateşler içinde yandığını biliyordu; özellikle, Clara'ya bakarken, gözlerinde şaşkınlık ifadesi beliriyordu, sorgulu, şaşkın, bakarken:

- Müthiş bir şeydi bu!... Değil mi?...Diye konuştu Clara: Bağırmanı duydum, odadan çıkınca, senin, Sigrid'in odasına girdiğini gördüm!... Tekerlekli sandalye koridorun ortasındaydı. Şüphesiz, oradan uzaklaşıp, kaçmak istemiş, bunun için de, karşına çıkan ilk yolu seçmiştin... Bayılmıştın... Vücudun, önüne yığılıp kaldığın kapının açılmasına engel oluyordu... Ben de, tekerlekli sandalyeyi gördüğüm zaman, korkudan bayılacaktım az daha...

Thorwald, aynı sorgulu, bomboş, garip bakışlarla Clara'ya bakıyordu!...

- Thorwald!...

Thorwald'ın dudakları hafifçe kımıldadı, elini tereddütle yüzünde, omuzlarında gezdirdi, göğsünde dolaştırdı, parmaklarının altında varlığını hissetmesi, ona, inanılmaz bir şey gibi gelmişti sanki...

- Öldüğümü sanıyordum...Diye, boğuk boğuk konuştu: Evet, öldüğümü sanıyordum!... Nasıl olurda, uyanabilirim?...

Ağır ağır doğruldu, kalktı... Sendeliyordu, soluk soluğa giyindi, aynanın önüne gelince, baktı: Terden alnına yapışmış saçları, daha da ağarmıştı...

- İnanılır şey değil ! Diye kekeledi: İnanılır şey değil!...

Clara'ya, onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Cehennemin karanlıklarından çıkmış ve ilk defa canlı bir varlıkla yüz yüze gelmiş gibi, şaşkındı:

- Tekerlekli sandalye?...Diye, sordu.

- Koridorun ortasında duruyor... Thorwald, çıkıp sandalyeye baktı.

Dipte, tavan arası odasının kapısı, karanlık bir boşluğa açılmış, öyle duruyordu. Tek kelime söylemeden, merdivenin korkuluklarına tutunarak, aşağı indi, Clara onu izledi. Thorwald, Clara'nın bütün ısrarlarına rağmen, yemek yemedi akwavit doldurduğu bardakları, ardarda yuvarladı. Yüzü şişmiş, hemen hemen tanınmaz hale gelmişti, elleri, kötü şekilde titriyordu:

- Amigo?...Diye sordu.

- Biliyorsun...

- Doğru!...

- Tekerlekli sandalyeye hiç dokunmadın mı?...

- Hayır

Thorwald, hafif bir cinnetin izleri okunan garip bakışlarla Clara'yı süzüyordu: Sustular... Thorwald, yutkundu, sordu:

- Kedi?...

- Gömdüm..

- Bahçeye mi?...

- Evet..

- Belki de... Daha iyi olurdu, denize atılsaydı...

- Bir daha bahsetme bundan.

Thorwald, Clara'nın sesini duyunca irkildi. Sevdiği, berrak, her zaman, duymaya alıştığı iç gıcıklayıcı, yumuşak bir ton, sevilen ses değildi bu; bu ses, hissiz, merhametsizdi, boğuktu, bu seste garip bir acılık gizliydi...

İçki doldurduğu bardağı bir kere daha yuvarladı. Mutfak penceresinin önünde ışıklar oynaşıyordu. Hava soğuktu, ateş yakılmamıştı.

Thorwald'ın bakışları, masanın üzerinde duran şişesiz petrol lâmbasına ilişince, Clara:

- Evet. lâmbanın şişesi kırıldı dedi. Senin elindeki lâmbaydı bu... Neyse ki, içinde petrol azdı da, düşer düşmez söndü... Yoksa, Amalstad şatosu, alevler arasında ve hazin bir şekilde ömrünü tamamlayacaktı... Tabii, biz de beraber...

- Akwavit, kalmadı...Diye, hıçkırıklı, konuştu, Thorwald: Köye inip bulman lâzım...

- Yarım şişe var... Hem, sonra...

- İçki bulmalı; diye tekrarladı karanlık bir sesle:

- Kendini içkiye verecek değilsin herhalde!...

- Neden olmasın?...Diye alçak sesle homurdandı, Thorwald...

Clara, ona yaklaştı, omuzuna tutunarak, yüzünü, yüzünün hizasına getirmeye çalıştı:

- Thorwald, kendini kapıp koyverme... Eğer, bir de içkiye alışırsan, bu, hepsinden berbat olur, sen de gayet iyi biliyorsun...

- Hiçbir şey, bundan daha berbat olamaz! Dedi Thorwald, Clara'yı kendinden uzaklaştırırken... Clara, içini çekti, uzaklaştı, pencerenin önüne gitti...

Saatin tik-taklarından başka ses duyulmuyordu.

- Haydi, git! Diye tekrarladı Thorwald: İçkisiz kalmak istemiyorum...

Clara, hiç ses çıkarmadan, onun önünden geçti, mantosunu alıp, giydi, köye inmek üzere yola koyulduğu zaman Thorwald'ın mutfak kapısını kapayıp, kilitlediğini duydu.

Geri döndüğünde, kapı, ancak, beşinci, altıncı vuruşundan sonra açıldı: Thorwald, içkinin geri kalanını da içmişti ve eni konu sarhoştu, Clara ona yaklaştığı zaman, sendele-ye sendeleye geri çekildi, Clara'ya dokunmaktan

korkuyor, çekiniyormuş gibiydi, genç kadının, onu kucaklamak için uzanan kollan, iki yanına düştü, Thorwald, kayalıklara doğru bir gezintiye çıkacağını söyleyerek uzaklaştı...

Thorwald, iki saat sonra döndü... Pelerini ve botları sırılsıklam olmuştu, yağmur filan da yağmıyordu oysa...

- Nereye gittin?... Diye, Clara, bakışlarını ondan ayırmadan, boğuk bir sesle sordu: Sahile mi indin?... Thorwald, "evet" anlamında bir işaret yaptıktan sonra, sandalyeye çöktü dirseklerini masaya dayadı, elbiselerini

değiştirmeye lüzum hissetmiyormuş gibiydi; korkunç bir umutsuzluk ve kaçınılması imkânsız bir ölümün kahredici, karanlığı, bakışlarından okunuyordu sanki:

- Gitmek!...Diye kekeledi: Gitmek, ama, nereye?... "O", nereye gitsek, bulacak bizi...

Clara, cevap vermedi.

- Öyle değil mi?...Diye yumruğunu masaya vurarak bağırdı: Nereye gidersek gidelim, "O", bizi bulur!...

Clara, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı; Thorwald'ın, bardağa yeniden içki doldurduğunu gördü, Thorwald, içkiyi bir dikişte boşalttı, bardağa tekrar doldurdu ve Clara'ya uzattı:

- İç!... İç şunu!... senin de içmen gerek...

Thorwald, yeniden, kendini kaybedercesine paniğe kapılmıştı; yarı deli, bomboş gözlerle, kıpırdamaksızın, belirsiz bir noktaya bakıyordu.

Sonra, doğrulup, kalkmaya yeltendi, ama, tekrar sandalyeye yığıldı ve uyuklamaya başladı... Sızdığı sırada da, durmadan, acı acı inledi...

Ve, akşam oldu...

Akşamla beraber, sessizlik ve korku da, dört yanı sardı...

Thorwald, bir ara uyanıp, tekrar dışarı çıktı ve geri döndüğü zaman, Clara'nın peşpeşe sıraladığı sorulara karşılık, dışarıda dolaştığını ve deniz kıyısına indiğini söyledi... -Peki ama, neden Thorwald?...Diye Clara, onu kollarından tutup, sarsarak, sordu:

- Ölmek için, iyi bir yer buldum...Dedi, Thorwald: Buradan, kayalıklar boyunca uzanan küçük yol, denizin derinleştiği bir yere, dimdik iniyor...

Sesinde, kesik kesik, bağlantısız sözlerinde, deliliğin ifadesi, açıkça okunuyordu...

- Thorwald!...

- "O" bizi, her zaman takip edecek!...

Sandalyesini devirerek kalktı, dehşet içindeydi, tırnaklarını yüzüne geçirmişti, bir an öylece kaldı, sonra ulur gibi haykırdı:

- Dinle, dinle... Piyano!... Gene başladı... Bir tekmede mutfağın kapısını açtı...

- Hayır hayır...Diye sızlandı Clara: Hayır!... Seni temin ederim...

Thorwald, azgın bir deli gibi, günün son ışıklarının aydınlattığı hole atıldı; peşi sıra dışarı fırlayan Clara, onun, kasırga gibi, salona girdiğini gördü, çıldırmışcasına, artık piyanonun sesini duymak istemediğini haykırıyordu...

Clara, salona seğirtti: Thorwald, iki büklüm çömelmiş öğürüyor, dehşet içinde kulaklarını tıkıyor, arada bir, yumruğunu sıkarak, kapağı kapalı piyanonun bulunduğu tarafa sallıyordu...

Sonra, birden, Clara'nın en ufak bir hareket yapmasına fırsat bırakmadan sert bir hareketle doğruldu, uzun koridorları aşarak, bahçeye atıldı...

Clara, peşinden koşuyordu, onun, demir parmaklıklı bahçe kapısından çıktığını, sahil boyunca, kayalıkların yanı-sıra uzanan ve denizin derinleştiği yere dikine inen küçük yolun sonuna doğru, güçlükle, düşe kalka ilerlediğini gördü...

Kış güneşinin soluk ışıkları kayboluyor, ufuktan doğru, koyu, donuk bir karanlık, etrafa yayılıyordu...

Kısa bir zaman sonra da, saatlerdir ıslık ıslığa esmekte olan akşam rüzgârı, uğuldayan denizin dalgalarını, sahil boyunca yükselen kayalıklara savurmaktaydı...

peşi sıra koşan Clara, Thorwald Egsten'in, yolun sonuna vardığını, pelerinin sert bir hareketle, havada geniş bir daire çizerek dalgalandığını gördü...

Aralarında, iki yüz metreye yakın mesafe vardı ve Clara, yolun sonuna, denize doğru meyillendiği noktaya geldiği zaman, aşağıya baktı; bulunduğu yer, denizden, beş, altı metre kadar yüksekteydi ve kabarmaya başlayan dalgaların üzerinde, Thorwald'ın pelerininden başka bir şey göremedi...

Deniz seviyesinde, kayalıkların içine doğru, mağara ağzı gibi bir oyuk vardı, inip bakmak istedi ama, her an biraz daha yükselen sular ve köpüren dalgalar, buna engel oldu.

Kayalıklara çarpan denizin uğultusu, ulumayı andıran korkunç seslerle yankılanıyordu...

Clara, imdat çağırmak için, çığlık çığlığa köye koştu ve kancalı, meşaleli adamlarla geri döndü... Mezarcı Gumborg, beraberinde getirdiği kalın halat ve çengelle, üç-dört defa suyu taradı, fakat, Thorwald'ın cesedi bulunamadı: Akıntı, burada çok şiddetliydi ve dalgalar, denize düşen her şeyi açıklara sürüklüyordu... Clara ile gelenler, tüm çevreye yayılmaya başlayan uğursuz sisin arasında, Amalstad'a döndüler...

Clara o gece, belediye başkanının evinde misafir edildi ve ardarda gelen sinir krizleri sebebiyle, doktor çağırmak zorunda kaldılar... Doktorun, sakinleşip, rahatlaması için yaptığı iğnelere rağmen, Clara, bütün gücünü harcayarak, durmadan aynı şeyleri tekrarlıyordu:

- Oh!... Bunun, böyle olacağını tahmin etmiştim... Tahmin ettiğim için de, onu bir an olsun yalnız bırakmak istememiştim... Kızkardeşimin ölümünden sonra, hiçbir şey onu teselli edememişti... Bana öyle geliyor ki, daha ilk gün, kafasına yerleştirmişti intihar etmeyi ilk gün...

Clara, ancak ertesi gün öğleden sonra şatoya döndü. Demir parmaklıklı bahçe kapısı hâlâ açıktı. Thorwald'ın ardından dışarı fırladığı için, giriş kapısı da, kilitli değildi ama, hole girince, kapıyı dikkatle örttü, doğruca yukarıya çıkıp, bir odanın önünde durdu.

Önünde durduğu bu odanın kapısı kilitliydi. Clara, belirli aralıklarla sanki şifreli gibi, kapıya dört kez vurdu.

İçeriden ayak sesleri işitildi.

Anahtar, kilidin içinde iki defa döndü, kapı açıldı ve... Sigrid, göründü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

~RUHLAR GERİ GELİRLER~

Birlikte odaya girdiler ve kapı, bir kere daha içeriden kilitlendi. Karşı karşıya geçip oturdular:

Benzerlikleri şaşırtıcıydı, inanılmaz şeydi; iki su damlası gibiydiler...

Büyük bir mutluluk ve merhametsiz, vahşi kahkahalarla, katılırcasına gülmeye başladılar sonra...

- Bu, hiç de fena değildi '...Dedi, Sigrid...

- Mükemmeldi!...Dedi, Clara. Sesi bir yankı gibi çıkmıştı: Fena değildi ne kelime şekerim!... Kendini nasıl denize attığını gördün mü dün?...

- Evet. Bu odanın penceresinden... Salonda ve holde attığı çığlıkları duyduğum vakit, artık tamamen sıfırı tükettiğini, daha fazla dayanamayacağını anlamıştım zaten... Neyse ki, tam zamanında oldu bu iş!... Hani az daha ben de sapıtacaktım neredeyse!... Aylarca deli ve hasta numarası yaptıktan sonra, bir de hayalet ve hortlak rolü oynamak, seni temin ederim ki, hiç de iç açıcı bir şey değil!... Her an yakalanma korkusu da cabası!...

- Ben de bundan korkuyordum! Dedi Clara: Bereket versin ki, her seferinde dehşete düşüp, müthiş bir paniğe kapılıyordu da, ne olup, ne bittiğini araştırmaya cesaret edemiyordu... Özellikle, piyanoyu ilk çalışın var ya, o an olduğu yerde kalbi duracak sandım... Onu bütün bütün çileden çıkaran en idi, biliyor musun?.. Benim, ısrarla, piyano sesi filan duymadığımı söylemem!... Bu, piyano meselesinde, ne kadar isabetli davrandığımı şimdi anladın değil mi?... Piyanonun anahtarını yanına alman

konusunda iyi ki ısrar etmişim... Bak, ikinci bir anahtar yaptırmayı akıl edebildi, elimizde anahtar olmasaydı, en kuvvetli numaramız, iki seksen yatardı...

- Sonunda bitti; diye güldü Sigrid: Uzun süredir bir insanla, konuşmaya hasret kalmıştım. İnan ki, en çok buna bozuluyordum!...

- Eh, kolay mı güzelim... Bir Şato sahibinin, kibar bir adamın karısı olmak, ne demek!...

- Boş versene kuzum!... Cendereden farkı yok!... Kasvet basmıştı bu lanet yerde!... Düpedüz, manyaktı bu herif!... Ölen karısının anılarıyla başbaşa, ömrünü tüketmekten başka hiçbir düşüncesi yoktu ki!... Çekmiş elini eteğini dünyadan, gelip kapanmış buraya, bu canım yere, elektrik bile getirtmemiş!... İçi kararmış adamın!... Hangi yüzyılda yaşıyoruz yahu!...

- Aldırma!... En ufak bir açık vermeden hallettik ya işimizi, sen ona bak!... İşte; ne karısının hatırası var şimdi, ne de kendisi!... her şey, bize kaldı...

- Olacağına bak!.. Yemeyenin malını yerler şekerim!... Büyük bir mutlulukla, uzun uzun güldüler... Sonra, Sigrid:

- Evet...Diye konuştu: Şu piyano anahtarı meselesinde gerçekten çok haklıydın hayatım...

- Ya Amigo?...Diye sordu Clara: İlk defa koridorda bağırdığı vakit...

- Kulağını ısırmıştım... İkinci sefer de, sen, mutfağın kapısından fırlatıp attığın zaman, kaçmasına fırsat vermeden yakaladım ve boğuverdim... Ama, pis hayvan daha önce beni kötü şekilde tırmaladı... Bak!...

Ellerini öne doğru uzattı: Bileklerinde, kapanmaya yüz tutmuş, geniş, derin, üç tırmık izi vardı... Bir an sessiz durdular...

- Farelerden sanıyordu...Dedi, Clara; Kedinin, farelerden korktuğunu sanıyordu... Yeniden bir sessizlik...

- Ne zaman korktum, biliyor musun?...Dedi. Sigrid:

Gece yarısı ikiniz birlikte salona indiğiniz zaman... Düşün sene, ben, o anda, orada salonda bulunuyordum!... Çıkmaya vakit bulamamıştım... İyi

ki, ona, çıldırdığını, bir şey duymadığını bağıra bağıra söyledin ve içeri girmesini geciktirdin. O an sizin geldiğinizi duyunca; "İşte, şimdi, bir çuval incir mahvoldu!... Bu iş, rahat yatar!..." Dedim, kendi kendime... Bereket, kocaman, kalın perdelerin arkasına gizlenmeye vakit bulabildim ve sen, onun, oralara kadar gelmesine engel oldun...

- Çatı katındaki tavan arası odasında çok sıkıntı çektin mi?...

- Ne söylüyorsun!... Soğuktan titredim, durdum... Donacaktım az daha... Getirdiğin ekmek ve sosislerden de gına geldiydi yani!...

- Geçti bunlar... Artık, sadece sosis değil, dilediğini yiyebilirsin... Sosislerin acısını rahatça çıkarabilirsin... Bu sırada aklına gelmiş gibi, biliyor musun; servetinin önemli bir bölümünü, bana bağışladı... Dedi.

- Biliyorum...Dedi Sigrid, gülerek.

- Ah, bak şekerim; Amalien'de, onun, dönüşümü beklediği meyhanenin o kadar yakınından geçmen, büyük tedbirsizlikti doğrusu... Çıkar çıkmaz seni yakalayabilirdi isteseydi!... Yalan mı?...

- Beni iyice görsün istiyordum... ya, "Baltık Konağı'nda?... Orada hiçbir şeyden şüphelenmedi, değil mi?...

- Mantonu oraya asmak üzere girdiğini kimse görmemişti!... Bu, onda bir şok tesiri yaptı!... Güzel numaraydı bu manto dalgası!... Daha sonra, piyanonun sesini duyduğumu söylediğim zaman, iyice allak bullak oldu ve öyle sanıyorum ki, işte o vakit aklı yerinden oynadı... Kedinin ölümü, onun için son darbeydi, senin, çatı katından aşağı indirdiğin tekerlekli sandalye de son darbelerden biri oldu. İçkiyi, bu hesaba katmazsak tabii!... Aklını bu derece kaçırmasında, bol bol içirdiğim ya da içmeye zorladığım içkinin de payı var elbet...

- Bazı anlar bu işi başaramayacağımızı düşündüğüm de oldu...Diye mırıldandı Sigrid...

- Ona, benim isteklerime uygun bir vasiyetnameyi nasıl yazdırabileceğimi veya, yazılı bağışta bulunmasını sağlayabilmek için nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum ama, kendiliğinden oluverdi bu iş!... Evvela, kafasına, senin hayaletini defetmesi gerektiği fikrini

yerleştirdim iyice... Senden korkmadığını ispat etmek için, beni sevdiğini söylemesini, bir şeyler yapmasını, meselâ bağışta bulunmasını bir fikir olarak ortaya attım... Ben, bunları ona anlatırken, o, kafasının içinde, dilediğim şeyleri yazmaya başlamıştı bile!...

Tekrar, uzun uzun, kahkahalarla güldüler... Gülüşleri de, yüzleri gibi, şaşırtıcı bir benzerlikteydi...

- Nalları dikti!... Diye konuştu Sigrid: Evet... Nihayet, nalları dikti!... Clara, ona durgun bir bakışla baktı, hafifçe ürperdi:

- Böyle kötü kelimeler kullanma...Dedi, alçak sesle: Her şeyden evvel, uzun zamandır ele geçirmeye çalıştığımız şeylere, paraya, servete sonunda kavuştuksa, bunu, ona borçluyuz, unutma...

- Ama, bu uğurda biz de az şey feda etmedik!...

- Evet!... Dedi, Clara, rüyalı, dalgın bir sesle: Çok garip ayrıca, şu senin düşüncen...

- Hangisi?... Onu öldürmek hususundaki düşüncem mi?...

- Onu, böyle yavaş yavaş, acı çektirerek, gaddarca; ölüme mahkûm etmen!...

- Ya o?... Beni öldürmek istemedi mi?... Morfin ampullerinin içinde su olduğunu bilmiyordu!... Oh... Ondan nefret ediyorum. Benimle, sadece cinsî isteklerini gidermek için evlendiğini, karısının hayalini, hatırasını hiçbir zaman defedemeyeceğini anladığım günden beri, ondan nefret ettim...

- Buraya, bir aşk evliliği yapmak için gelmedin!...Dedi, Clara...

- Olabilir!...Diye cevapladı Sigrid, yırtıcı bir sesle: Gelecek için hiçbir şey düşünmüş olmasam bile, onun, beni böyle hiçe saymasını, önem vermemesini affedemezdim...

Garip bakışlarla birbirlerini süzdüler...

- Her neyse!...Dedi Clara: İntikamını toptan aldın işte!... Mükemmel bir şekilde hem de!...

- Evet... Toptan... Diye Sigrid bir yankı gibi cevapladı: Birinci karısından, cimriliği yüzünden bana çektirdiği acıdan!...

Son kelimeleri yumuşak bir sesle, gülerek söylemişti... Clara'da gülmeye başladı.

Sonra, ikisi de ayağa kalktı; birbirlerine yaklaştılar, sarıldılar, karşılıklı yardımlarından ötürü ikisi de birbirine teşekkür etmek istiyor gibiydi...

- Satış zamanına kadar burada kalır, sonra da Christianborg'a gideriz...Dedi, Sigrid: Sen, resmi makamlarla gerekli işleri halledersin, bu arada ben de şatodaki odalardan birinde, işler sona erinceye kadar gizlenmeye devam ederim. Neyse ki, servetini bağışlamış bulunuyor... Aksi halde, cesedi bulununcaya kadar, zırnık alamazdık!...

- Evet, şansımız varmış...Dedi Clara: Müthiş bir şanstı bu doğrusu... Sustu, sonra da:

- Gerçekten müthiş... Diye tekrarladı. Ve, sesi yavaş yavaş ölgünleşti. Gözlerini Sigrid'e dikerek:

- Evet... Dedi: Bir an evvel, çekip gitmeli buradan. Mümkün olduğu kadar çabuk!...

Sesi, garip bir şekilde titremişti bunları söylerken... Sigrid, ona, sorarcasına baktı:

- Mümkün olduğu kadar çabuk mu?... O da ne demek?...

- Bu şato...Diye mırıldandı Clara, kaçamak bir tavır ile: Bu rüzgâr... Sonra, buradaki bütün bu garip eşyalar... bu varlıklar.

- Nasıl varlıklar?...

Sigrid'in sesi sertleşmişti, Clara'yı kolundan yakaladı:

- Hey!... Umarım ki, korkmuyorsun!...

- Korkmak mı?... Neden korkacakmışım?... Sigrid, alaycı bir gülüşle:

- Onun hayaletinden!... Dedi. Kırk sekiz saat geçti.

Clara, bazı formaliteleri halletmek için bir kaç defa Amalstad'a inmişti.

Karşılaştığı tanıdıklar, onu teselli ediyor, Clara da, hiç renk vermeden, hem de mükemmel bir şekilde, kısa zamanda üst üste gelen felâketlerin perişan ettiği acılı kadın rolünü oynuyordu.

İkinci akşam, mezarlığın yakınlarından geçerken, mezarcı Gumborg'la karşılaştı, onu saygılı bir şekilde selâmlayan Gumborg, yıllardan beri tanıdığı bahtsız Thorwald Egsten'den, ayak üstü uzun uzadıya söz etmeye koyuldu.

Mezarcının sözleri, sıkıntı vermişti Clara'ya...

Oradan ayrılacağı sırada, Gumborg, ileride, kayalıklar üzerinde, karanlığın çevrelemeye başladığı şatoyu işaret ederek, sordu:

- Yalnız başınıza, oraya dönmeye korkmuyor musunuz Matmazel?... Demek istiyorum ki... Geceleri, bu koca şatoda... Geceyi, köyde geçirseniz, daha iyi edersiniz...

Sebebini bilmiyordu ama, mezarcının konuşması sırasında, hafifçe ürperdiğini hissetti... Mezarcı Gumborg, titrek sesiyle, devam ediyordu:

- Ruhlar, geri gelirler... Onların geri döndükleri yerde kalmak, iyi değildir...

- Mezarlıkla olan yakın ilginiz, sizde, garip fikirlerin uyanmasına sebebiyet vermiş, mösyö Gumborg!... Diye, Clara, hiç de nazik olmayan bir tonla lâfını yarıda kestiği ihtiyar mezarcıyı hafif bir baş işaretiyle selâmlayıp, oradan uzaklaştı...

Şatoya uzanan yol, her zamanki gibi, ıssız, insansızdı...

Yolun yarısında rüzgâr, nefesini kesecek kadar sertleşti, Clara, mantosuna sıkı sıkı sarıldı... rüzgârın uğultusu, ona hiç de yabancı değildi... Ama, bu akşam, başka sesler de karışıyordu rüzgâra sanki; inlemeye benzeyen korkunç sesler... Clara, dikkat kesildi, dinledi:

Evet!... Cehennemin karanlıklarından kopup gelircesine, korkunç inleyişlerdi bunlar!...

"Acaba, ben de, Thorwald gibi, şuurumu kaybetmeye mi başlıyorum?... " Diye düşündü: "Acaba, ben de, şeyin pençesine mi düşeceğim?... "

Neyin pençesine?... O şey ne vicdan azabı mı?... Öyle ya, Thorwald'ı o hale getiren, vicdan azabından başka ne olabilirdi ki?... Thorwald, bu yüzden deliliğe adım adım yaklaşmış, bu yüzden çıldırmış, hayatına son vermişti... Aslında, bir cinayetti bu... "Ben de bir cinayet işledim..." Diye düşündü... İşin aslı, buydu...

Peki ama, neden, ölümüne sebep olduğu adam, doğru dürüst biri miydi sanki?... Thorwald Egsten'di bu... O da, bir katildi... Karısını zehirlenmekten kaçınmayan bir adam!...

Rüzgâr bütün şiddetiyle esiyor, Clara, dondurucu soğuğa rağmen, bütün vücudunu ter kapladığını hissediyordu... Düzlükteki ağaçlar, gittikçe koyulaşan uğultulu karanlıkta, ürkütücü, garip şekiller almaktaydılar; çıplak dalları, onu yakalamak için boşlukta sallanan hain birer kola benziyordu... Üzerinden, cehennem ateşi geçmiş gibi, kavruk ağaçlardı bunlar...

Şatoda ışık yoktu...

Clara, Sigrid'in karanlıkta kalmaktan korkup korkmadığını sordu kendi kendine... Ama, aslında doğru olanı da buydu... Onun, şatoda bulunmadığı zamanlar, ışık yanmaması, herkesi, şatonun boş olduğuna, içeride kimsenin bulunmadığına, kolayca inandırmaya yeterdi...

Oh!... Gitmeli... Gitmeli buradan...

Böyle düşünürken, kendine adıyla seslenildiğini duyar gibi oldu. Tüm vücudunu ateş sardı. Kim çağırdı onu?...

Ellerini kalbine bastırarak döndü, etrafına bakındı; dört yanı gecenin karanlığıyla kaplanmıştı, kendisini çağıran sesi, bulunduğu düzlüğe, rüzgârın sürükleyip getirdiği hissine kapıldı; ona öyle geliyordu ki, gecenin karanlıklarından taşarak adını çağıran ses, bir ölünün sesiydi...

Bir kez daha seslenildi.

Durdu. Bütün dikkatini topladı, baktı: Kim çağırabilirdi onu "Clara... " Diye, Sigrid'den başka?... Ama, Sigrid, böylesine dikkatsizlik yapmazdı.

Hem bu ses, şatodan gelmemişti ki!... Üstelik bu ses Sigrid'in sesi değildi. Bu ses bir erkeğe aitti. "Hayır, hayır, hayır!... Hiç kimse bana seslenmedi... Adımı çağırmadı..." Diye düşündü... Düşündüklerini, yüksek

sesle söylediğini fark edince de, tepeden tırnağa titredi... Her açılışında inler gibi gıcırdayan demir parmaklıklı bahçe kapısını itti, koşarak merdivenlere atıldı:

- Sigrid!...Diye seslendi yaklaşırken...

Bu kahredici karanlık, dehşet veriyordu ona!...

- Sigrid!... Işığı yakabilirsin... Buradayım!...

Sigrid'in kısık sesi, lâbirentlerin derinliklerinde yankılanıyormuş gibiydi; öylesine boğuk!...

- Oh!... Çabuk gel, Clara...

- Neredesin?...

- Mutfaktayım...

- Lâmbayı neden yakmıyorsun?...

- Cesaret edemiyorum!... Gel... Çabuk gel!... Oh!... Niçin bu kadar geç kaldın?...

Clara, dehşet içinde, soluk soluğa, zifiri karanlıkta el yordamıyla ilerledi, mutfağa gelince, Sigrid'in kesik kesik soluduğunu duydu ve onun, bir köşede, yüksekçe bir şeyin üzerine çıkmış olarak, ayakta durduğunu fark etti...

- Sigrid... Ne yapıyorsun?...

- Yak şu ışığı Tanrı aşkına!... Burada bir şey var üzerime sürtündü... Faredir herhalde... Kocaman, parlayan gözleri vardı. Birden kayboldu. Bu lanet şatonun, pis farelerinden biri olmalı!...

Clara'da farelerden korkuyordu, kısa bir bocalayıştan sonra eteklerini toplayıp yukarı çekti, petrol lâmbasını yakmak üzere telaşlı el hareketleriyle aradığı kibriti buldu, çaktı, yarı karanlıkta bir an gölgeler oynaştı, lâmbanın ışığı etrafı aydınlattı, tam bu sırada masanın örtüsü kımıldadı. İkisi de, aynı anda çığlığı bastı:

Amigo, birden gizlenmiş olduğu masanın altından fırladı, musluğun taşına tırmanıp oturdu, parlayan şeytani gözleriyle onlara bakıyordu.

İkisi de, bir an, sessiz soluksuz öylece kalakaldılar. Clara, dehşet içinde atılmış, hâlâ çıktığı sandalyenin üzerinde, ayakta duran Sigrid'in bacaklarına sarılmıştı:

-Nedir bu?...Diye kekeledi: Nereden çıktı bu kedi?...

Korkudan, dişleri birbirine çarpıyordu...

Evet, Amigo idi bu: Aynı kırçıl tüyler, ince, beyaz çizgilerle çevrelenmiş pençe ve ayaklar... Tüylerinin yarısı dikilmişti, ağzı yarı açıktı, vahşi bir duruşla sırıtıyor gibiydi...

- Bağırarak sandalyenin üzerine sıçradığım zaman korkmuş olacak, diye kekeledi Sigrid: Kovsana onu... Ne bekliyorsun?...

- Bu... Amigo...

- Aptal!... Bunun, Amigo olmasına imkân var mı?. Öldü o. Ben öldürdüm, boğdum onu...

Evet... Tabii. Amigo olamazdı bu... İmkân yoktu buna... Fakat, tepeden tırnağa ürperen Clara, bu hayvanı kovmak için en küçük bir hareket yapma cesaretini bulamıyordu kendinde...

- Buraya nasıl girmiş?

- Nereden bileyim?... Her yanda, kedilerin girip çıkması için delikler var...

Sigrid'de, soğukkanlılığını kaybetmeye başlıyordu. Aylarca oynamak zorunda kaldığı o iğrenç komedi yüzünden, sinirleri kopacakmış gibi geriliydi. Sandalyeden yere atladı, kapıya koştu. Kedi, bakışlarıyla onu izliyordu.

- Sana bakıyor!...Diye iniltili, kesik bir sesle mırıldandı Clara: Sanki, adeta... Seni istiyor!...

- Budalaca konuşmayı bırak ta, bana yardım et, dışarı çıkaralım...

Clara etrafta bir şey aradı ve eline geçirdiği süpürgeyle yaklaştığı zaman kedi, dişlerini göstererek tıslamaya başladı; tüyleri dimdik oldu, ileri atılacakmış, saldıracakmış gibi gerildi ve Clara midesine berbat bir sancının bıçak gibi saplandığını hisseti aynı anda. Soğukkanlılığını kaybetmişti,

adeta şuursuz bir halde, elindeki süpürgeyi, yay gibi bükülmüş duran kedinin sırtına indirdi, hayvan, dosdoğru, dehşet içinde haykırmaya başlayan Sigrid'in üzerine atıldı, sonra da, açık kapıdan koridorun karanlıklarına dalarak gözden kayboldu...

Sigrid'in, elleri titriyordu.

İki ince çizgi halinde, kan, dirseğinden, bileğine sızmaktaydı.

- Aynı yerden, tırmalamış... Öbürünün...

- Sus!...

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

İkisi de, taş kesilmişcesine hareketsiz, kedinin gözden kaybolduğu karanlık koridora bakıyordu.

- Yaraların üzerine akwavit dök...Dedi, Clara.

O gece, hiç rahat edemediler. Uykuları kaçtı. Berbat bir gece geçirdiler. Belirli aralıklarla, bitip tükenmek bilmeyen miyavlamalar, karanlıklarda yankılandı.

Kediyi bulup, şatodan dışarı atmak istediler ama, koca şatoda öyle çok kuytu yer vardı ki, bütün aramaları hiç bir sonuç vermedi.

Gece yarısına doğru, Clara, bir çeşit sinir krizi geçirdi ve Sigrid onu defalarca tokatlamak zorunda kaldı. Gün doğduğu zaman ikisi de yorgun ve bitkindi... Gündüz, kediyi yine aradılar ama, bulamadılar: Geldiği gibi, esrarengiz bir şekilde yok olup gitmişti!... Öğle oldu, sofraya oturup yemek yemek bile gelmedi içlerinden...

- Bir kedi için!...Diye, öfkeli, öfkeli, söyleniyordu Sigrid: Bu, sinirlerimizin ne durumda olduğunu açıkça ortaya koyuyor... Buradan bir an evvel gitmek gerekir...

- Ama, daha tamamlanması gereken, noterle ilgili bir sürü iş var, sen de pek âlâ biliyorsun... Üç, dört gün sürer bu işlerin halledilmesi... Şatoya, en kısa zamanda alıcı bulabilirsek tabii!...

- Bir bardak akwavit ver bana...

Aynı gün, çıkış kapısı vurulduğu zaman, saat iki idi... Salonda oturmaktaydılar o sırada... Bir an önce yukarı kata çıkıp, saklanmak için acele eden Sigrid, merakla sordu:

- Kim olabilir bu?...

- Kim olduğunu nasıl bilebilirim?... Belki noterdir... Buraya uğrayacağını söylemişti...

Gumborg'tu gelen. Birbirine karışmış uzun bıyıkları, bir mezar taşının donuk ifadesini taşıyan yüzüne, her zamankinden daha hazin bir anlam veriyordu, kavisli, kısa bacaklarının üzerinde sallanıyor, kollarının arasında siyah bir şey tutuyordu:

- Deniz alçalınca, kayalıklardan, sahile indim...Dedi: Bunu, buldum... Mösyö Thorwald'ın pelerini, değil mi?... Kayalıklara asılıydı... Zavallı Mösyö Thorwald düşerken takılmış olacak... Ya da, dalgalar onu geri atmış olabilir. Her neyse böyle değerli bir hatıranın, sizi memnun edeceğini düşündüm...

- Teşekkür ederim...Dedi Clara, donuk bir sesle...

Gumborg'un uzattığı, ıslak pelerini alırken, duyduğu tiksintiyi gizlemeye çalışıyordu... Bu nazik davranışından dolayı, Gumborg'a, içeri girip, bir bardak birşey içmesini rica etti:

- Biliyor musunuz!...Diye, titrek sesiyle konuşuyordu mezarcı: Cesedin açık denize sürüklenmediğini sanıyorum ben!... Kayalıkların dibinde bir yere sıkışıp kalmış olacak... Sular, o kadar derin değildir oralarda... Bazen, olur bu... Cesedinin bulunmasını istediğinizden eminim... Ne dersiniz?.. Öyle değil mi matmazel?...

- Evet...Dedi, Clara: Ben... Elbette... Çok müthiş bir şey... Gidip, dua edecek bir mezarının bile olmaması... Clara, birden, bütün kanının çekildiğini hissetti: Mutfaktaki masanın üzerinde, hâlâ iki tabak, iki peçete, yarıya kadar şarap su dolu iki bardak vardı ve tabaklardaki yemeğe, dokunulmamıştı bile!...

Budalalığın dik âlâsını yapmıştı ihtiyarı içeri çağırmakla!... Nasıl düşünmemişti bunu?... Bir şeyden şüphelenmiş miydi acaba mezara?...

Masaya dayanmış, akwavit dolu bardağını, derileri yol yol çatlamış avucunun içinde evirip çevirirken, sinsi bir ifadeyle, tekrar araştırmaya teşebbüs edilirse, Thorwald'ın cesedinin muhakkak bulunacağını söylüyordu sürekli...

Nihayet, çekip gitti... Onu, kapıdan, adeta iter gibi, yol göstererek çıkaran Clara, arkasından, öfke ve korku dolu bakışlarla, gözden kayboluncaya kadar baktı... Islak pelerin, bırakıldığı sandalyenin üzerinde duruyordu.

Az sonra, Sigrid aşağı indiği zaman, Clara'nın, kendisine korkuyla baktığını fark etti...

- Pelerinini bulmuşlar! Dedi Clara, boğuk bir sesle: Gumborg getirdi...

Yüzünü avuçlarının arasına almıştı, bakışları belirsiz bir noktaya dikiliydi, sesi, ancak işitilebiliyordu:

- Mezarcı, dedi ki... Ceset, belki hâlâ, buralarda bir yerde... Şatonun altındaki kayalıklarda olabilirmiş. Sigrid'in sesi, aksine, sert ve yırtıcıydı:

- Varsın, olsun!... Ne yapalım yani?... Ceset bu alt tarafı!... Elinden geleni ardına koymasın!... Varsa bir numarası, yapsın da görelim!...

Diyordu ama, yine de sesinde, gizleyemediği, kırık, bezgin bir ifade seziliyordu Sigrid'in... En katı madenlerin bile özlerinde bazen küçük boşluklar vardır!... O gece, kedi, durmadan miyavladı.

Amigo'nun sesi!... Yanılmak mümkün değil, bu onun sesi... Birbiri ardına, iniltilerle uzayıp giden, sonra da, vahşi bir şekilde karanlıkları yırtan o korkunç ses!... Müthiş bir şeydi bu!. Ve, ele geçmiyordu bir türlü...

Clara ile Sigrid, histeri krizlerine yakalanmış gibiydiler... İkisi de son derece sinirliydi... O sabah, ilk defa kavga ettiler: Thorwald'ın ölümünden, ikisi de birbirini sorumlu tutuyor, suçu, birbirlerine yüklüyorlardı. Clara, dudakları mosmor:

- Bu komediyi başlatan sensin!... Diye söyleniyordu : O yüzden de, bak, ne hallere düştük!... Bu hortlak, hayalet numaralarından sonra insanın sinirleri laçka olur elbet!... Eh, artık müsaade et de, küçük bir ses, bir kapı

gıcırtısı, bizi rahat rahat dehşete düşürsün!... Aklımızı yitirip, çırılçıplak şatodan kaçıp, köye inmediğimize şükret!...

- Yeter! Diye, çığlıklı bir sesle, konuştu Sigrid: Böyle birbirimizi yemenin bir anlamı yok. Sen, noterle ilgili işleri halletmeye çalış... Sonra, çeker gideriz bu uğursuz yerden...

Öğle üzeri, Clara, bir tedbirsizlik, daha doğrusu, boşboğazlık etti, Gumborg'un mezarlıkta karşılaştıkları akşam ruhların dönüşleri hakkındaki sözlerini anlattı ve bu, Sigrid'i, yine çileden çıkarmaya yetti:

- Ruhlar geri gelir! Diye ıslıklı bir sesle konuştu: Efendim?... Neymiş?... Ruhlar geri gelirmiş!... İnsanın, böyle budalaca şeylere inanabilmesi için, ya Thorwald kadar aptal, ya da, Afrika vahşileri kadar ilkel olması lâzım... Bana vız gelir böyle şeyler!...

- Pekâlâ... Öyle olsun! Dedi, Clara, kamçı gibi saklayan bir sesle: Ama, onu sen öldürdün; şimdi ne kadar inkâr etsen, faydasız... Ona, durmadan hakaret etmen de, hiç bir şeye yaramaz ayrıca!...

- Öldürmek!... Ya sen?... Senin, en ufak bir suçun yok, değil mi?...

- Yeter! Dedi, Clara, bir sandalyeye çökerken: Günlerimizi, hırlaşarak, hatalarımızı, birbirimizin yüzüne vurarak geçirecek değiliz... Benim hiç de böyle bir niyetim yok... Kapatalım bu konuyu, bitsin gitsin...

Ama, Sigrid, Clara'nın söylediklerini dinlemiyordu...

Bir öfke ve kin kasırgası halinde, kapıya koştu, ardına kadar açtı, şatonun bomboş odalarına, koridorlara doğru, çığlık çığlığa bağırmaya başladı:

- Aptal! Evet, o bir aptaldı!... Sırılsıklam bir aptal hem de!... Ondan korkmuyorum!... Ondan korkmadığımı söylemeye de çekinmiyorum!... Yaptıklarımdan da, pişmanlık duymuyorum!...

Son derece şiddetli bir rüzgâr, bütün gün, aralıksız esti... Aşağıda, Amalstad'da, köyde biri ölmüştü ve çan sesleri arada bir şatoya kadar uzanıyordu... Esen rüzgârın etkisiyle açık olan panjurlar çarpıyor, Clara ile Sigrid, her seferinde oldukları yerden sıçrıyorlardı...

Bütün gece içtiler... Yatmaya çıktıkları zaman, ikisi de iyice sarhoştu...

Sigrid, Thorwald'ın tabancasını bulmuştu ve boğuk bir sesle, o lanet kediyi bütün gece arayacağını, bulur bulmaz da geberteceğini söylüyordu.

Ve, kedi, esrarlı bir sezişle bunu hissetmiş gibi, o gece meydana çıkmadı, hiç miyavlamadı, karanlık koridorlarda, sadece rüzgâr, gün doğuncaya kadar gezindi kapalı olan panjurları sarsıp durdu...

Ertesi sabah da, Gumborg geldi ve Thorwald'ın cesedinin bulunduğunu haber verdi.

ONİKİNCİ BÖLÜM

~YENİ KORKULAR~

Thorwald'ın cesedi, içi mağara gibi oyuk kayalığın altında bulunmuştu. Clara, yüzü tanınmayacak şekilde parçalanmış cesedin feci manzarasını görünce bayılacaktı az daha...

Clara'yı yengeçlerin kemirdiği cesedin manzarasından çok ayaklarındaki, kocaman ayakkabılar dehşete düşürdü: Thorwald'ın, sağken, hemen her gün giydiği, kaba, kalın, yürüyüş ayakkabılarıydı bunlar, şüphe edilecek bir taraf kalmamıştı artık-, suyun altında tanınmaz hale gelen ceset, Thorwald'a aitti:

Köyden gelen adamlar, bir örtüye alelacele sardıkları cesedin şatoya taşınmasında, Gumborg'a yardım ettiler...

Clara, onları sendeleyerek takip ederken, yardıma gelen adamların yanlışlıkla Sigrid'in gizlendiği odaya girmeleri ihtimalini düşünüyor, soğukkanlılığını kaybeder gibi oluyordu.

Şatoya gelir gelmez, Thorwald'ın cesedini, yukarı taşımamalarını salona bırakmaları istedi. Ve böylece, adamların, yukarı çıkarak yanlışlıkla Sigrid'in bulunabileceği bir odaya girmelerini engelledi, hemen yukarıya koşup, yatak odasındaki dolaptan büyük bir örtü alarak aşağı indi. Feci şekilde başı dönüyor, midesi bulanıyor, kusacağını hissediyordu.

Thorwald'ın alelacele sarıldığı örtü açılırken öylesine heyecanlandı ki, dışarı çıkmak zorunda kaldı, kapının önüne gelince, eskisinden müthiş bir bulantıyla, midesi alt üstü oldu... Arkasından gelen Gumborg:

- Vah vah!... Zavallı matmazel... Dedi: Bu işleri bize bırakın... Gelin benimle... Bir genç kız için hiç de iç açıcı bir manzara değil bu...

Beraberce mutfağa geçtiler... Gumborg, ona bir bardak içki doldurdu. Gumborg dışarı çıkınca, Clara, onu takip etme gücünü bulamadı kendinde... Rahatsızlığı ve mide bulantısı öylesine şiddetlenmişti ki, Gumborg'un veya öbür adamlardan birinin, yukarı çıkıp Sigrid'in gizlendiği odaya girmeleri düşüncesi bile onu yerinden kıpırdatmadı sadece Sigrid'in, bulunduğu odanın kapısını içeriden kilitlenmiş olması düşüncesiyle avundu. Birden kusmaya başladı... Clara ancak, on-on beş dakika sonra kendini toparlayıp çıkabildi mutfaktan...

Thorwald, Gumborg'un köyden getirtmiş olduğu kapaksız tabutları yerleştirilmiş olarak, salondaki büyük masanın üzerine konulmuştu.

İşleri sona eren adamlarla beraber, Gumborg'un koluna yaslanarak, bahçeye çıkarken, yaşlı mezarcıya, geceyi şatoda geçirmesini rica etmek için, şiddetli bir istek duydu; yaklaşan geceyi bir ölü ile geçireceği düşüncesi, onu şimdiden perişan ediyor, şato, cehennemden farksız görünüyordu... Gumborg, ancak ertesi gün öğle sıralarında gelecek, tabutun kapağını da o zaman getirecekti...

Oh!... Nasıl geçecekti bu korkunç gece... Nasıl?...

Clara, kendisini canevinden yakalayan o müthiş, kahredici korkuya rağmen, Gumborg'a hiç bir şey söyleyemedi, buna cesaret edemedi...

Ve, "gece" oldu...

Geleneklere uyularak, önünde iki mum yakılan tabutta, Thorwald, örtülere sarılmış olarak, upuzun yatıyordu... Tabutun üstü açıktı, Gumborg çivileyecekti kapağını... Olağanüstü, garip bir sessizlik, şatoda bütün gece devam etti.

Clara ile Sigrid, kapısını sıkı sıkıya örtüp, kilitledikleri odada, kımıldamaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı: Ağır ağır ölüme sürükledikleri adamın, o gece yakınlarında bulunması, dehşet verici bir şeydi... Adını anmaktan bile çekmiyorlardı.

Gece yarısı olmuştu ama ikisini de uyku tutmuyordu.

Gece yarısından sonra, sabaha doğru, sinirlerini yatıştırmak için odada bir aşağı, bir yukarı gezinen Sigrid, bir ara, hayalet kedinin miyavlamasını duyar gibi oldu, müthiş bir korkuya kapıldı, titreyen eliyle tabancayı, kavrayıp koridora çıkarken:

- Onu öldürmem lazım!.. Diye homurdandı: Bu gece yapacağım bu işi... Bir daha miyavlayamayacak lanet kedi,..

- Gitme!... Ne olur!... Geri dön...Diye, Clara, arkasından yalvardı ama, Sigrid, koridora çıkmıştı bile...

Clara'da, çaresiz, Sigrid'in peşinden gitti...

- Benim eski odamda olduğunu sanıyorum... Sesi oradan geliyor... Diyordu, Sigrid: Getir lâmbayı, hesabını göreyim şu pis hayvanın...

Kedi, odada yoktu. Onların geldiğini duyunca, kaçıp başka bir yere saklanmış olmalıydı. Sigrid'in, bakışlarıyla etrafı araştırdığı anda, Clara, birden, hafif bir çığlıkla, parmaklarını onun koluna geçirdi; gözleri dehşetle irileşmiş, taş kesilmişti sanki.

- Hey!... Ne oluyorsun kuzum?... -Bak!...

- Nereye bakayım?...

- Şöminenin üstüne...

Şöminenin üstünde, Clara'nın, Thorwald'i dehşete düşürmek için, çareler araştırdığı günlerde, Sigrid'in fotoğrafını alarak aynı yere boş olarak bıraktığı bambu ağacından yapılmış çerçeve duruyordu. Üstelik bomboş olması gereken çerçevenin içinde bir fotoğraf vardı:

Thorwald'ın resmiydi bu...

Kısa bir sessizlikten sonra, Sigrid:

- Nerede duruyordu bu resim?...Diye sordu-. Yatak odasındaki küçük masanın üzerinde, değil mi?...

- Galiba... Evet!...

Clara'nın dehşetten ürperen sesi, bir fısıltı gibi, zayıftı...

Her ikisi de taş kesilmişlerdi. Sigrid yutkunarak, bir şeyler söylemek istiyordu ama, bir türlü konuşamıyordu. Kendini ilk toparlayan Clara oldu :

- Sigrid'in koluna yapışarak odamıza dönelim...Diye sızlandı Clara: Dayanamayacağım artık... Burada acayip şeyler dönüyor. Gömüldükten bir gün sonra, işler halledilmiş olsun, olmasın, Christianborg'a gidelim... Burada biraz daha kalırsam, çıldıracağım...

Üç gün sonra, Christianborg'a doğru, yola çıktılar... Amalstad noteri, Clara'nın, oturmaya tahammül edemediğini söylediği şatonun satışı ve bütün öbür işlerle meşgul olacak, neticeyi de, Christianborg'daki adresine bildirecekti... Bütün köy sakinleri gibi, noter de, üst üste gelen felâketlerin, her gün biraz daha çökerttiği, solgun yüzlü, zavallı matmazel Clara'ya büyük bir merhamet duyuyor, onun yaşadığı kötü olayları unutmak için, uzaklara gitmesine hak veriyordu...

Amalien'e kadar, Clara'nın bagajını, Gumborg taşıdı...

Sigrid, "manto numarası" için, Amalien'e indiği zamanki çareye başvurmuş, şatonun bir köşesinde duran ve uzun zamandır kullanılmayan bisiklete atlayıp, yüzünü de bir tülle örterek akşam vakti yola çıkmıştı...

Thorwald Egsten'in cenaze işi, normal şartlar altında olmuş, yalnız, Clara, bir iki defa hafif bir baygınlık geçirmişti...

İki kardeş, Christianborg garı yakınlarındaki küçük kafeterya da buluştular. Sigrid, sabah treniyle geldiği için, Clara'yı bir süre beklemişti.

Beraberce tenha bir köşeye geçip oturdular. Sigrid, Christianborg'da pek tanınmamasına rağmen, yine de yüzündeki tülü açmamıştı. Sigrid:

- İşler yolunda gitti mi?... Bir aksilik olmadı ya?... Diye sordu:

- Hiçbir aksilik olmadı...Dedi, Clara: Sen ne yaptın?... Yolda zorluk çektin mi?... Sigrid, başıyla, "hayır" anlamında hafif bir işaret yaptı:

- Yol boyunca, Gumborg, bana Thorwald'dan bahsetti. Diye ekledi Clara: Bunak herifi en az on defa öldürmek geldi içimden...

- Burada, daha rahat edeceğiz...Dedi, Sigrid: her şeyden önce, bana, yeni bir kimlik kâğıdı temin edecek adamları bulmamız gerekiyor... Gerisi kolay;

parayı alır almaz, çeker gideriz yabancı bir memlekete...

- Yola çıkmadan az önce, noteri gördüm...Dedi, Clara: Amalstad şatosu ve ormanlar için bir alıcı çıkmış... Bu iş halledilirse, satıştan sonra, elimize çok para geçecek... Şatoyu satın almak isteyenler, orayı sanatoryum olarak kullanmayı düşünüyorlarmış... İstenilen miktarı vermeye hazır olduklarını da söylemişler... Öyle sanıyorum ki, kısa bir zaman içinde yapılır satış muamelesi...

- O, çok daha iyi olur!...Diye, mırıldandı, Sigrid...

- Elbette...

Kahvelerini içtikten sonra, çıktılar... Yağmur başlamış, karanlık bulutlar, Christianborg'un damlarına abanmıştı. Uzun bir süredir ayrı bulunduğu bu büyük taşra şehri, Clara'ya yabancı geliyordu.

Onbeş, yirmi dakika yürüdükten sonra, Clara'nın, Amalstad'a gidinceye kadar kaldığı eski binaya geldiler. Clara'nın odası, kiralan ödendiği için, başkasına kiraya verilmemişti...

Antre loştu. Sigrid, Clara'nın ev sahibiyle konuştuğu müddetçe, yüzünü mümkün mertebe gizlemeye çalışarak, gölgeli, kuytu bir köşeye çekilip, bekledi...

- Beraberimde, bir arkadaşımı da getirdim, Madam Kronlein...Dedi Clara: Kendisi, bir müddet benimle kalacak... Onun için de, bir fark vereceğim tabii...

Kadın, Clara'nın omuzları üzerinden Sigrid'e baktı... İhtiyar Madam Kronlein, Sigrid'i daha önce tanıdığı için, çok dikkatli davranmak gerekiyordu. Odalarına çıktılar... Eski yapılara has bir rutubet ve küf kokusu her yanı sarmıştı. Hemen soyunup, yattılar...

Burada, Amalstad şatosunun çevresinde uğuldayan uğursuz rüzgârın uğultuları ve ondan daha beter olan, o korkunç sessizlik yoktu...

Clara, gece yansı, Sigrid'in çığlığa benzer sesiyle, sıçrayarak uyandı, elektriği yaktı, Sigrid'i şiddetle sarsmaya başladı:

- Resim... Diye sayıklıyordu Sigrid, yan uykulu bir halde: Thorwald'ın resmi!...

- Uyan... Kendine gel diye, dürttü, Clara; dehşet içindeydi... Bir süredir adını anmadığı Thorwald Egsten'i ve bütün olup bitenleri, yeniden hatırlamıştı!...

Gördüğü kâbusla uykudan uyanan Sigrid, biraz yatıştıktan sonra tekrar yattılar... Yattıktan bir süre sonra, kapı vuruldu... Üç defa...

Üç kısa, hafif vuruş... Fosforlu saat, üç'ü gösteriyordu... Sigrid, ürpertiler içinde, kısık bir sesle:

- Kim o?... Kim var orada?... Diye, korkulu bir sesle sordu... Hiçbir cevap gelmedi.

Sigrid'e sokulan Clara:

- Gerçekten kapı vuruldu mu?...Diye mırıldandı: Bize öyle gelmiş olmasın?...

- Kim var orada?... Diye tekrar seslendi Sigrid.

- Belki de; odasını şaşıran biridir...Diye kekeledi Clara: Bir, ziyaretçi...

- Sabahın üçünde!...

- Burada... Bu binada... Herkesle düşüp kalkan kızlar da var... Belki, onlardan birini ziyarete gelen ve kapıyı şaşıran bir adamdır...

Clara'nın sesi boğuktu... Titriyordu. Kapıyı açıp bakmaya cesaret edemediler.

Sabahleyin, kapılarının altından bir mektup atıldı... Mektup, Christianborg mezarlığı müdürlüğünden geliyordu ve Sigrid, mektuba göz gezdirince, birden ürperdi: Gelen mektup; kendi mezarının ödenmesi gereken bazı masraflarıyla ilgiliydi, altındaki notta da, mezarda meydana gelen çöküntü sebebiyle içeri su sızdığı ve onarılması gerektiği belirtiliyordu...

Sigrid, mektubu Clara'ya uzatırken, zoraki bir gülüşle:

- Gidip görmek istiyorum...Dedi: Üzerinde, kendi adı yazılı bir mezarı görmek, dünyada pek az kimseye nasip olmuştur... Bu fırsatı kaçırmak istemem...

- Vazgeç rica ederim...Diye sızlandı Clara: Yapılması gereken çok daha önemli şeyler var... Hem... Ne kadar gizlemeye çalışırsan çalış, boşuna, en az benim kadar rahatsız ve bitkinsin!...

Clara, onu takip eden iki gün zarfında, Sigrid'e sahte bir kimlik ve diğer önemli evrakları sağlamanın çarelerini araştırmakla geçirdi. Bu, hiç de kolay bir iş değildi ama, bulundukları binada, şüpheli, karanlık işlerle uğraşan kimseler de barınıyordu ve Clara, bir yolunu bulup onlardan biriyle dost oldu, bir takım yalanlar uydurdu, adamı ikna etti, beraberce, şehir dışındaki kenar mahallelerin birinde, bu çeşit işlerle meşgul olan kimselerin yönettiği bir büroya gittiler...

Geri döndüğü zaman:

- Öyle sanıyorum ki, bu iş olacak!... Dedi, Clara: Senin, eskiden kalma vesikalık resimler, yetecek bu iş için. Yalnız, bize çok pahalıya malolacak ve parayı peşin yermeden, kâğıtları alamayacağız... Bu sebeple, şatoyu bir an evvel satmamız lâzım!...

Clara, Sigrid'in, kendisini dikkatle dinlemediğini fark etmişti... Sigrid, elinde tuttuğu zarfı uzatırken:

- Yine mezarlıktan çağırıyorlar... Dedi, soluk halsiz bir gülüşle: Sen gittikten sona, kapının altından attılar... Anladığıma göre, mezarlığın sınırlarını değiştirecek, bu arada, bazı mezarları, bir başka bölgeye nakledeceklermiş... Benimki de, bunların arasında...

- İyi... Ben gidip bakarım...

- Ben de seninle geleceğim!...

- Oh!... Bazen, gerçekten sıkıcı oluyorsun Sigrid!...

- Söyledim ya; adımı, bir mezar taşı üzerinde, yaldızlı harflerle kazılı görmek, hayli eğlenceli olacak benim için... Hem, bu odada, bir esir gibi yaşamaktan usandım artık...

Mezar bekçisine ait kulübede, kimse yoktu. Clara, kulübenin kapısına bir kaç kere vurdu ama, cevap veren olmadı. Mektupta, ölenlerin yakınlarından, birilerinin gelip, nakledilecek mezarlarla ilgilenmeleri bildiriliyordu. İleride, mezar bekçisine rastlayacaklarını umarak, yürüdüler; yol, bomboştu. Kimseye rastlamadılar. Mezarlık boyunca ilerlediler; kimseler yoktu!...

- Dönelim...Dedi. Clara; kendini hiç de iyi hissetmiyordu, Sigrid'in koluna tutunmak istedi ama, o, içerilere doğru yürümeye başlamıştı bile... Bir kaç adım attıktan sonra döndü, garip, donuk bir gülüşle:

- Niçin, gidip mezarımı görmek istemiyor musun?... Diye konuştu: Ne çıkar bundan?... Clara, içini çekti ve tek lâf etmeden, Sigrid'in peşinden yürümeye koyuldu...

Bu boş mezarlık, ikisini de garip bir şekilde heyecanlandırıyordu: Şehir gürültüsü duyulmuyordu buradan... Kelimenin tam manasıyla, "ölü bir sessizlik" kuşatmıştı etraflarını...

- Belki yetkili birine rastlarız... Dedi Sigrid: Ve, bu garip çağrının sebebini sorarız...

Sessizlik içinde, bir kaç adım yürüdüler...

- Çok "garip... "

Clara'nın sesi, hafifçe titriyordu...

Kaçamak bakışlarla birbirlerini süzdüler... Sigrid, dişlerinin arasından mırıldandı:

- Mektup gönderip, çağırdıkları halde, hiç kimsenin bizi karşılamamasını, ve bizden başka kimsenin bulunmamasını biraz garip bulmuyor musun?...

- Belki... Sen ne düşünüyorsun?...

- Hiç... Hiçbir şey...

İkisi de, konuşmak istemiyor, konuşmaktan çekiniyor gibiydi... Mezar taşlarının arasından uzanan dar yolda, sessiz sedasız ilerlediler... Sigrid, önde gidiyordu ve ilk önce, o gördü:

Taşında, yaldızlı harflerle adı yazılı mezarın üzerinde, çiçekler vardı... Kocaman bir demet, taze krizantem!. Sigrid, olduğu yerde donakaldı... Sesi, boğuluyormuşçasına, hırıltılıydı:

- Bu ne, bu?...

- Ne?... Diye sordu Clara... O da çiçekleri gördü.

Mezarın, iki metre kadar yakınına gelip taş kesilmiş gibi kalakaldılar...

Bu krizantem demeti, onlar için, dehşet verici bir anlam taşımaktaydı sanki...

Sendeleyerek, birbirlerine tutunarak ilerlediler... Şimdi iyice yakma gelmişlerdi. Sigrid, kısa, boğuk bir çığlık attı: Krizantem demetinin ortasında, Thorwald Egsten'in kartviziti vardı ve üzerinde şunlar yazılıydı: Sevgili Karım Sigrid'e. Thorwald'ın el yazısıydı bu... Odalarına dönmüşlerdi,

Sigrid, heyecan dolu, sıkıntılı günlerinde edindiği alışkanlıkla, odada, bir aşağı, bir yukarı gidip geliyor arada bir pencereye yaklaşıyor, dışarı bakıyordu.. Clara, yatağın üzerine oturmuştu, parmaklarının arasında, kendi kendine yanıp tükenen bir sigara vardı...

- Ölümünden evvel, Christianborg'taki çiçekçilerden birine, krizantemlerin mezara bırakılması için, bu kartı yazıp göndermiş olamaz mı?... Böyle bir şey yapmadığına emin misin?...

- Bunu düşünmek bile gülünç... Seni öldürdükten sonra, tutup bir de çiçek mi gönderecekti!... Hem, krizantemler, taptazeydi; dün bırakılmış olduğu besbelli... O davetiyenin ne maksatla gönderildiği de anlaşıyor şimdi; krizantemlerle, kartviziti görelim diye... Maksat, bu...

Sigrid, Pencerenin önüne gelmişti, perdelerin aralığından yarı karanlık sokağa bakıyordu, birden sıçradı. Ses çıkarmadan, heyecanlı bir şekilde Clara'ya işaret ederek yanına çağırdı:

- Sokakta biri var...

Sokakta biri vardı, yağmurun altında yapayalnız, karşı kaldırımda duruyordu, koyu gri paltosu, kaşlarına indirdiği şapkasıyla siluet halinde,

kıpırtısızdı.

Bir kaç dakika orada kaldı, sonra, ağır ağır sokağın bitimine doğru yürüdü, Sigrid'le, Clara, gözden kayboluncaya kadar, bakışlarıyla onu takip ettiler.

- Önemli değil... Diye mırıldandı Clara: Herhalde, randevusu olan biri... Odaya, yeniden sessizlik çöktü.

Üst katta, küçük bir çocuğun ağladığı duyuluyordu.

- Ölmedi o... Dedi Clara: Bu, akıl almaz birşey gibi görünüyor ama, ölmedi o... Bizim kullandığımız hileyi, şimdi de o, bize karşı kullanıyor; bizi korkutarak, dehşete düşürerek öldürmek istiyor, bizim silâhımızla, bizi vurmaya çalışıyor...

Sigrid, dudaklarını kanatırcasına ısırıyordu:

- Fakat... Cesedini gördün!...

- Bulunan ceset tanınmayacak haldeydi.

Ayakta duruyor, parmakları arasındaki mendili, didik didik etmek istercesine, hırsla çekiştiriyordu.

- Kartvizitteki yazı, onun el yazısıydı... Diye, devam etti: Hayaletler, hortlaklar, yazı yazmazlar Sigrid... Hayaletler davetiye göndermez...

- Ya, Amigo'ya benzeyen kedi?... Diye sordu Sigrid. Onu, getirip, şatoya bırakan da, bir hayalet değil!...

Sigrid'in alnında, ter taneleri birikmişti... Clara'nın elleri buz gibiydi, her tarafı derin bir sessizlik kaplamıştı; gece, yaklaşıyordu

-Yatalım...Dedi, Sigrid: Çıldıracağım neredeyse...

Karanlıkta uyuyamıyorlardı. Clara ışığı yakmak istedi. Sigrid engel oldu. Bir ara, odalarının penceresi kısa bir süre aydınlandı, Sigrid, bunun, elektrik feneriyle verilen bir işaret olduğunu sandı; onları korkutmak, dehşete düşürmek için, "O"nun şeytanca hilelerinden biriydi bu...

Veya, "O", ölmüştü ve ruhların geri döndükleri, intikam almak için geceyi bekledikleri, doğruydu.

Ya da, "O", ölmemişti. Bu takdirde, etraflarında dolaşan ve onları gözetleyen amansız bir düşmanla karşı karşıya idiler...

En küçük bir gürültü, birinin konuşması, bir kapının açılması veya kapanması, sessizlik; bütün bunlar, ikisini de dehşete düşüren bir tehlikenin işaretleriydi... Gece yarısı olmuş, hâlâ uyuyamamışlardı. Sigrid'in ısrarı üzerine ağır eşyaları, kapıya dayadılar.

Fakat, eğer bu bir hayalet ise, bütün bunlar, neye yarardı?... Hayaletler, hortlaklar, ruhlar engel tanımazlardı ki...

- Bu, bir hayalet değil. Dedi Clara: Yaşıyor o... Buralarda bir yerde... Çok yakınlarımızda hem de... Mağlûp olduk Sigrid...

- Fakat, nasıl?... Mümkün mü bu? Nasıl olabilir böyle birşey?...

- Bilmiyorum... Saat, üç.

Sigara içiyorlar. Sigaralarının kırmızı ateşi, koyu karanlıkta kısa aralıklarla, endişeli gözlerini aydınlatıyor. Saat, dört.

Sabah olmayacak mı?... Evet... gerçekten de, hiç sabah olmayacak sanki... Clara, kısık bir sesle fısıldıyor:

- Belki de, anladı... Herşeyi öğrendi...

- Geçen gece, kapıya vuran o muydu dersin?... Birbirlerine sokulmuşlardı.

Her an sıçrayıp kalkıverecekmiş gibi tetikteydiler... Sigrid, bir kelimeye dikkat kesildi: "yardımcısı..."

- Ne dedin?... Diye sordu:

- Ona yardım eden biri, bir yardımcısı olmalı, diyorum... Gumborg... Pelerinini, Gumborg getirdi. Cesedi, Gumborg buldu...

Tekrar sessizlik...

Karanlık gibi, kahredici bir sessizlik...

- Bizi öldürecek mi acaba?... Diye sordu, Sigrid... Cevap alamadı.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

~KAN LEKELERİ~

Üç gün sonra, şehrin öbür ucundaki küçük bir otele taşındılar. Adı, "Deniz Oteli" idi buranın.

Clara, yeni adresini, Amalstad noterine bildirmişti ve ondan bir miktar para alabileceğini kuvvetle umuyordu. Sigrid'e, sahte kimlik temin edecek adama uğramış, fakat, parayı peşin ödemeden, bu konuda en ufak bir şey elde edemeyeceğini anlamıştı.

Son üç günü, şüphe, endişe ve korkular içerisinde geçiren Clara, "Deniz Oteli" ne taşındıkları ilk günün gecesi, ani bir karar verdi:

- Amalstad'a gideceğim... Dedi.

- Amalstad'a mı, diye sordu Sigrid: Niçin?...

Konuşurken, dili dolaşıyordu, çünkü, aşağı yukarı kırk-sekiz saatten beri durmadan içiyordu. Otele gelirken aldıkları kocaman bir şişe akwavit, bitmek üzereydi...

- Noteri göreceğim... Dedi Clara: Bir noter, para temin edebilir... Vermesi lâzım... Ondan alacağım paranın, yeter derecede karşılığı var...

- Evet... Belki!...

- Belki ne demek?... Bu, böyle devam eder mi sanıyorsun?... Aklımızı kaçıracağız neredeyse... En kısa zamanda, yabancı bir ülkeye çekip gitmemiz şart...

- Dinle beni... Acaba, sahiden ölmedi mi, diye peltek peltek konuştu, Sigrid... Sesinin, perişan, zavallı, ürkek ifadesi, Clara'yı çileden çıkarmıştı:

- Yeter... Diye tersledi: Kafa şişiriyorsun artık!...

Sigrid, karyolanın üzerine kapandı, kesik kesik hıçkırmaya başladı.

- Yalnız kalmak istemiyorum... Yalnız kalmak istemiyorum...

Clara, geceden yola çıkmıştı. Amalien'e ilk tren, sabahın beşinde idi. Giderken, Sigrid'e Thorwald'ın tabancasını bırakmış ve dönünceye kadar yerinden kıpırdamamasını sıkı sıkı tembihlemişti. Bütün bunlar, boşunaydı. Çünkü Sigrid, öylesine dehşet içindeydi ki, burnunun ucunu görecek hali yoktu.... Clara'ya gitmemesi için uzun süre yalvarmıştı. Ama, yalvarmaları boşa gitmiş, üstelik bir sürü de lâf işitmişti: Clara, gerekli parayı sağlamak için Amalstad'a gitmeye mecburdu.

Ayrıca Gumborg'u bulup, ona bazı şeyler sorması gerekiyordu... Bundan, Sigrid'e hiç bahsetmemişti ayrıca...

Ona öyle geliyordu ki, hayatını cehenneme çeviren soruların cevabını, Gumborg verebilirdi ancak... Ama, alacağı cevaplar, neticeyi değiştirecek miydi?...

Thorwald'ın ölmemiş olması, en az ölmüş olması kadar dehşet vericiydi...

Ne var ki, birinci ihtimâlden, yabancı bir ülkeye kaçarak kurtulmak mümkündü...

İkincisinden ise... Cehenneme bile gitse, kurtulmak mümkün değildi.

Sokaklar tenhaydı... Rüzgâr, uğultu çıkararak esiyordu. Açık tek bir kahve yoktu, istasyon civarında bile...

Hiç kimseye rastlamadan gara geldi, biletini aldı, karamsar düşüncelerle, treni beklemeye başladı. Gumborg'un titrek, hırıltılı sesi, uğursuz karanlıklardan kopup gelircesine, kafasının içinde yankılanıyordu:

"Böyle, tek başınıza, şatoya dönmeye korkmuyor musunuz Matmazel?... Ruhlar geri gelir... Ruhlar geri gelir... Ruhlar geri gelir... "

Clara, 9.30'da, Amalien'e vardı. Trenden indiği zaman, hafif hafif kar yağmaya başlamıştı. "Baltık Konağı"ndan temin ettiği küçük arabayla yola çıktı...

Amalien'den beri, kimseyle karşılaşmamıştı... Yol boyunca, düşünceler birbirini kovalamıştı kafasının içinde... Denizin kıyısından yükselen kayalıkların hizasına gelince, etrafını dikkatle gözden geçirdi, dizginleri çekip, yere atladı, atın dizginlerini büyük bir kayaya bağladıktan sonra, şatonun bulunduğu tarafa baktı; Thorwald'ın kaybolduğu yeri kafasının içinde ölçtükten sonra da o yana doğruldu.

Thorwald'ın gözden kaybolduğu yerle deniz arasında, hemen hemen altı metre yükseklik vardı.

Kayalara tutuna tutuna kıyıya indi; Thorwald'ın, bir anda gözden kaybolduğu yerin hizasındaki kayalıklara bakınca, dehşet içinde, birden irkildi:

Deniz çekilmiş, alçalan sular kayaların iç tarafına doğru mağara gibi açılan, geniş bir kovuğu meydana çıkarmıştı... Thorwald, karış karış bilirdi buraları. Denize atladıktan sonra, bu mağaraya gizlenmiş olamaz mıydı?...

Tekrar, kayalara tutunarak, yukarı çıktı, şatoya baktı...

Bütün anahtarlar yanındaydı...

İliklerine kadar ürperdiğini hissetti...

Atı çözdü, arabaya bindi, şatoya sürdü...

Bahçe kapısının önünde indi arabadan... Anahtarı giriş kapısının kilidine sokarken, elleri buz gibiydi: Ya, kedi oradaysa hâlâ?... Amigo'ya, ikiz kardeş gibi benzeyen o uğursuz mahlûk?... Ayak sesleri, holde yankılanıyordu...

Amalstad şatosu, ölü bir sessizlik içindeydi... Telaş, heyecan ve sabırsızlıkla, bir odadan ötekine giriyor, bir şeyler arıyor, bir şeyler bulmaya çalışıyordu... Ama, kendi de tam olarak bilemiyordu neyi aradığını... Sigrid'in odasında, her şey bırakıldığı gibiydi, hiçbir şey değişmemişti...

Karyolaya yaklaştı, örtünün kenarındaki, belli belirsiz, kurumuş kan lekeleri ilişti gözüne: "Sigrid'in kanı... " Diye düşündü: Thorwald bu kan lekelerini görmüş, bundan, işin içyüzünü anlamış olamaz mıydı?... Sigrid'in Amigo'yu boğduğu zamana aitti bu lekeler... Nasıl da daha önce fark etmemişti?...

Karyolanın yanındaki küçük masanın gözünü çekti; kutuyu buldu, bir tek ampul vardı kutuda... Sigrid için kullandıkları beş ampul hariç, yedi tane daha olması gerekirdi...

Diğerleri, neredeydi?...

Kafasının için, aydınlandı birden:

Sigrid'in, çatı katındaki odadan tekerlekli sandalyeyi yuvarladığı gün Thorwald, kaçarak bu odaya girmişti... Bu odaya girmiş sinir krizi geçirip ve o müthiş kâbustan bir an önce kurtulmak için, hayatına son vermeyi düşünmüş, kutudaki morfin ampullerini de, birbiri ardına vücuduna enjekte etmişti...

O müthiş krizi atlattıktan sonra söylediği sözleri hatırladı:

"Öldüğümü sanmıştım Clara... "

Öldüğünü sanmıştı... Hayatına son vermek istemişti çünkü!...

Sonra da, ampullerin içinde, morfin olmadığını ve Sigrid'in ölmeyip hayatta olduğunu anlamış, belki de bütün gün araştırmalar yapmış başka ipuçları da elde etmiş, ve... Sonuca ulaşmıştı... Acaba?... Acaba, gerçekten böyle miydi? Doğru muydu bütün bunlar?... her şey, düşündüğü gibi mi olmuştu?... Sigrid'in, odasından çıktı, merdivene doğruldu, aşağı indi.

Ama... Ya ceset?... O'nun cesedi?... Ceset, tanınmaz haldeydi ama ayaklarındaki ayakkabılar onundu... Gumborg mezardan çıkardığı bir cesedi onu buldukları yere; kayalıklara bırakmış olamaz mıydı?... O gün; Thorwald; gezinti yapacağını söyleyerek; iki sefer çıkmıştı... O bahaneyle, Amalstad'a inip, Gumborg'la anlaşmış olamaz mıydı?... Neden olmasın!...

Gidip, Gumborg'u bulmaktı en iyisi...

- Gumborg mu?... Gumborg, öldü...Dedi, adam.

Clara, mezarlığa gelmiş,- fakat, mezarcının kulübesinden, bu, tanımadığı adam çıkmıştı.

- Öldü mü?... Nasıl?...

Adam, kulübenin karanlık bir köşesini gösteriyordu:

- Burada asılı buldular.

- Asılı mı?... Ne zaman?...

- Fakat... Neden?... Sebep ne?...

- Kimse bilmiyor... Ölümünden üç dört gün öncesine kadar, durmadan içiyordu, sürekli sarhoştu... Son gece, Olaf'ın meyhanesinde birdenbire bağırmaya başladı... Onun hayaletini gördüğünü söylüyordu...

- Kimin hayaletini?... Diye Clara, boğuk bir sesle, sordu...

- Bilen yok... Bazıları, bunun, Thorwald Egsten'in hayaleti olduğunu sanıyorlar... Çünkü, onu gömdükten sonra bir takım normal dışı haller göstermeye başlamıştı.

Clara, adamı hafif bir baş işaretiyle selâmladı, arabaya doğru yürüdü... Ayaklarının altında karlar gıcırdıyordu:

Bir hayalet... Gumborg, bir hayalet gördüğünü sanmıştı. Kimin hayaleti? Belki de yaptıklarından dolayı pişmanlık duyarak, sinir krizleri geçirmeye başlamıştı. Büyük bir kriz sonucu da kendini asmıştı.

Ya da... İşin içyüzünü kimse öğrenmesin diye Thorwald öldürmüştü onu. İntihar süsü vermek için de, asmıştı onu...

Arabaya bindi, at, ağır bir yürüyüşle yola koyuldu...

Evler, tipiye çeviren karların gerisinde gözden siliniyor, kargaların kara çağrısı havaya dağılıyordu.

Amalstad Noteri, en ufak bir güçlük çıkarmadan ona istediği parayı verdi... Clara, nihayet Sigrid'e ait kâğıtların bedelini ödeyeceği ve en kısa zamanda, yabancı bir memlekete, çekip gitmenin mümkün olabileceği düşüncesiyle, tarifsiz bir huzur duyuyordu.

Gelirken, satış konusunda herhangi bir aksilikle karşılaşması ihtimali onu dehşete düşürmüştü ama, böyle bir şey olmamıştı.

Ayrılacağı sırada:

- Şatonun alıcıları onu, sanatoryum yapmak isteyen kimseler değil mi?... Diye sordu:

- Bir istekli daha var...Dedi Noter: Christianborg'dan bana telefon eden biri... Fakat, ben, bunun bir şaka olduğunu sanıyorum... Çünkü; bu zat, daha sonra gelip benimle görüşeceğini söyledi ve ne sebeple bilmiyorum adını vermek istemedi...

- Christianborg'tan!... Diye, mırıldandı Clara...

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

~SONUN BAŞLANGICI~

Hangi saatte dönecek acaba?... Bu akşam gelebilecek mi?...

Sigrid odanın içinde bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Sinirleri koparcasına geriliydi. Bütün bir geceyi yalnız başına geçirebilecek gücü bulamıyordu kendinde...

Clara gittikten sonra, etrafın aydınlanmasını beklemişti. Zaman, ilerlemiyordu. Ufak bir gürültü bir ayak sesi, onu yerinden sıçratmaya yetiyor; peşi sıra gelen sessizlik ise cehennem karanlığı gibi, yüreğine çöküyordu.

Sonra, gölgeler yer değiştirdi, soluk bir aydınlıkla; nihayet gün doğdu; "Deniz Oteli"nde hayat başladı ve Sigrid uyudu...

Öğle üzeriydi şimdi...

Kendi kendine, belki bininci defa, Clara'nın noterden parayı alıp almadığını sordu; yine en az bininci defa, onun, akşam erken saatte dönüp; dönmeyeceğini sorusunu tekrarladı...

Bu mevsimde çabucak akşam oluyordu. Bu mevsimde, "gündüz", "gece"nin iki karanlığı arasında; çabucak tükeniveren zayıf; soluk bir aydınlıktı...

Ya Clara gecikirse?... O zaman ne yapacaktı?... Bir geceyi daha mı yalnız geçirecekti?.. İmkânsızdı bu! Olamazdı böyle bir şey!

Oteldeki kadınlardan birini odasına çağırsa?.'.. Hiç değilse, Clara dönünceye kadar, kendisine arkadaşlık etmesini rica etse?...

Koridorun sonundaki odada, yaşlı bir kadın oturuyordu... O, kabul ederdi belki, kendisine böyle bir yardımda bulunmayı... Hasta olduğunu söylerdi yaşlı kadına... Bir şey uydururdu elbet... Fakat... büyük bir ihtiyatsızlık yapmış olmaz mıydı böyle davranmakla?... Bir "Ölü" idi o!...

Bunu hiç bir zaman hatırından çıkarmamalıydı... Bir an bile unutmamalıydı!... Evet, bir "Ölü"... Kimse onu görmemeliydi, tanımamalıydı... - Tanrım! Ne yaptım ben!... Diye sızlandı: Niçin yaptım bunu... Niçin... Niçin?...

Karyolanın kenarına ilişti. Anlamsız bir boşluk, bir eziklik vardı içinde... Bekliyordu. Ne beklediğini, neyi beklediğini kendi de bilmiyordu... Belki de, tek kurtuluş çaresi olarak "gerçek ölümü'ydü beklediği... Aynı anda, kapı vuruldu... Kalbi duracaktı neredeyse:

Geçen gece, öbür eski evde de duyduklarına benzer kısa; esrarlı vuruşlardı bunlar... "Ama gündüz şimdi... " Diye düşündü: "Korkmam için bir sebep yok... " Kapı, yeniden vuruldu.

- Kim o?...

Otel sahibinin sesini tanıdı:

- Sizi telefondan istiyorlar madam... Diyordu, kapının önünde...

- Kimi?... Madam Gustafson'u mu?...

- Hayır. Arkadaşını...

Kendisi!... Telefondan çağırıyorlardı Onu!... Fakat, burada bulunduğunu, kim bilebilirdi?... O, bütün herkes gibi, biri değildi ki. Tanıdıkları, onu "ölü" biliyorlardı!...

- Yanılmış olmayasınız?... Diye sordu...

Otel sahibi gitmişti herhalde... Cevap gelmedi dışarıdan.

Merdivenlerden inerken, ayakları birbirine dolaşıyordu... Otelin yemek salonundan yayılan taze balık kokusu, midesini bulandırdı... Takmış olduğu koyu renk tülle, yüzünü mümkün olduğu kadar gizlemeye çalışıyordu...

Telefon, koridorun sonundaydı, yürüdü... Vestiyerin önünden geçerken, dehşetle irkildi, kalakaldı olduğu yerde: Bir, iki adım ötesinde, korkunç bir

gölge belirmişti, loş koridorda, kapkara bir siluet halinde, yolunu kesiyordu... Sigrid, bunun vestiyere asılı, büyük bir palto olduğunu fark edince geniş bir nefes aldı, ilerledi, telefona yaklaşırken, kalbi yeniden hızlı hızlı çarpmaya başladı, ahizeyi aldı Clara'nın sesini tanıdı...

Clara'nın sesi çok uzaklardan boğuk boğuk geliyor, garip bir şekilde titriyordu:

- Beş treniyle geleceğim... Bundan öncekine yetişemedim. Saat dokuza doğru Christianborg'da olacağım...

- Noterle, görüştün mü?...

- Evet... Artık paramız var... Allahaısmarladık...

- Güle, güle, Clara...

Odasına çıktı. Kendini birden bire iyi hissetmeye başladı ama, havanın kararmasıyla beraber, o kahredici, bunaltıcı sıkıntı endişe ve korkular da, geri geldi. Dakikalar, bitip, tükenmek bilmiyordu. Şehirdeki mağazalar aydınlandıkça, sokaklar kararıyordu...

Saat, beş oldu. Altı oldu. Bir kaç saat sonra, Clara dönecek... Yarın da, gerekli kâğıtları alıp gidecekler buradan...

Yedi oldu.

Yedi buçukta, kimseye görünmemeye çalışarak Otelin mutfağına indi, elinde bir tabak soğuk etle yukarı çıkarken,

Otelin sahibiyle karşılaştı merdivende; uzun boylu, zayıf, gözlüğünün kalın camları ardından kederli kederli bakan bir adamdı bu...

Sigrid, ona bazı şeyleri sorup sormamak konusunda, kararsız, bocalarken, farkında olmadan konuşmaya başlamıştı bile:

- Mösyö Lindstrom...

- Evet Madam?...

- Size... Sormak istiyorum ki...

Söyleyeceklerini daha şirin göstermek, hafifletmek ister gibi, zoraki olarak gülümsedi, ekledi:

- Mösyö Lindstrom, size sormak istiyordum ki... Herhangi birinin, Otele girmesi mümkün olabilir mi diye... Yani, otel müşterilerinin dışında birinin, demek istiyorum...

Otel sahibi, ona kuşkulu kuşkulu baktı. Sesinde, hakarete uğramış bir eda vardı:

- Bir... Hırsız mı demek istiyorsunuz?... Fakat Madam, giriş kapısı, saat beş sıralarında kapanır ve, o kapının anahtarı, sadece müşterilerde bulunur... Bunu bana niçin soruyorsunuz?...

- Hiç... Öylesine... Diye kekeledi, aceleyle uzaklaşırken: Özür dilerim Mösyö Lindstrom; dedi. Işık yakacak mıydı bu akşam?...

Bu akşam, karanlık dayanılır gibi değildi; ışığı yaktı. Kalın perdeler, pencereyi sımsıkı örtüyordu.

Karyolanın kenarına ilişti, tabağı dizlerinin üzerine koydu, fakat, daha ilk lokmayı alır almaz, yemek boğazında düğümlendi, tabağı bıraktı, kalktı, odanın içinde dolaşmaya başladı.

Saat dokuzda, uzaklardan gelen tren düdükleri duydu ve Clara'nın geldiğini düşündü, pencereye gitti, perdeyi araladı, burnunu cama dayadı, sokağı gözetlemeye koyuldu:

Bütün gün, aralıklı yağan kar, tekrar başlamıştı. Dükkânların kepenkleri kapalıydı, sokakta kimseler yoktu.

Dokuz buçuk oldu, Clara gelmedi.

Çıldıracak gibiydi, mutfağa indi, otelci ile karısı yemek yiyorlardı. Özür diledi, kekeleyerek, Amalien Treni'nin geleceği kesin saati bilip bilmediklerini sordu. Otelci de bilmiyordu, gara telefon edip sormasını hatırlattı, Sigrid telefona koştu, uzaklardan gelen bir ses:

- Amalien Treni geleli, kırk beş dakika oldu madam!... Dedi. Kırk beş dakika...

Gardan burası, kırkbeş dakika sürmezdi ki... Clara, niçin gelmedi?... Ne olmuştu Clara'ya?... Treni kaçırmış olması mümkün değildi, çünkü,

geleceği saati telefonla bildirmişti. Korkudan çılgına dönmüştü... Odasına çıktı. Saati, on oldu.

Sigarası kalmamıştı. Bütün tesellisi, içkideydi...

Ve aynı soru, kafasının içinde dönüp duruyordu sürekli olarak:

"Clara'ya ne oldu?... Clara'ya ne oldu?... Clara'ya ne oldu?... "

Bu soru, bir başka cümleye bağlanıyordu sonra:

"O'na olan bana da olacak... Bana da olacak... Bana da olacak... "

Ne olduğunu bilmiyor, kestiremiyordu ama, bütün varlığı, çok korkunç, çok müthiş birşey olduğunu çığlık çığlığa haykırıyordu sanki... Sonra, birden:

"Fakat... Egsberg'e gitti o!... " Diye düşündü...

Egsberg, Sigrid'e yeni bir kimlik ve diğer gerekli kâğıtları temin edecek olan adamdı...

Clara, giderken, parayla döndüğü takdirde, Egsberg'e uğrayıp, kimliği ve öbür kâğıtları da alacağını söylemişti...

Evet... Hatırlıyordu şimdi!... Hatta, bu işleri hallettikten sonra, Christianborg'da, fazladan bir gün bile kalmayacaklarını, sabah treniyle, başka bir şehre gideceklerini eklemişti sözlerine... Tabii ya!... Hepsi buydu işte... Başka bir şey değil...

Saat tam onbirde, yorgun düşüp uykuya daldığı sırada odasının kapısı yavaşça açıldı. Açılan kapının ardındaki koridor karanlıktı. Sigrid, karyoladan kalkarken, uykulu bir sesle:

- Nihayet gelebildin... Diye konuştu: Seni...

Fakat, kelimeler, dudaklarında donup kaldı, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşti, ağzı alabildiğine açık, gerilemeye başladı. Geriledi, geriledi, geriledi...

Müthiş, korkunç çığlıklar, göğsünde toplanıyor, bütün oteli, bütün şehri, bütün kâinatı ayağa kaldırmak için, umutsuzca, bir yol bulmaya çalışıyordu...

Fakat, boğazı bir mengeneyle sıkıştırılıyormuş gibiydi en ufak bir ses, bir soluk bile çıkmıyordu...

Gerilerken ayağı kül tablasına çarptı devirdi...

Bağırmak... Bağırması gerekiyordu...

Ama, hemen, şimdi... Çünkü, bir saniye sonra, çok geç olacak... Fakat, sesi çıkmıyordu ki...

Sırtı, aynalı dolaba çarptı, dolabın kapısı, iniltiye benzer uzun bir gıcırtıyla ağır ağır açıldı...

Dolaba doğru geriledi, oradan şömineye doğru geriledi, nihayet, duvara yaslanınca, kımıldayamadı...

Ağzı, dehşet içinde, alabildiğine açıktı...

Clara, hızlı hızlı yürüyordu... Trenden iner inmez, Egsberg'e gitmiş, adama parayı verir vermez, Sigrid için düzenlenen yeni kimliği ve öbür kâğıtları alıvermişti hemen... Temin ettikleri sahte evrak karşılığında istedikleri para büyük bir yekûn tutuyordu ama, ilk trenle başkente gidebilmeleri için, elinde kalan miktar, bol bol yeterdi... Yarın sabah, ilk trenle, yola çıkmış olacaklardı.

Yarının, yarınların mutluğunu yaşamaya başlamıştı bile...

Saate baktı: On biri on geçiyordu.

Egsberg'e uğraması epeyi zaman almıştı, Sigrid, endişelenmeye başlayacaktı...

Kar, durmadan yağıyordu... Sokaklara, bütün gürültüleri emen bir halı serilmiş gibiydi... Sokaklar, ıssız, insansızdı, kahveler bile kapalıydı. On, onbeş adımda bir, dönüp arkasına bakıyordu; yok canım, peşinden gelen kimse yoktu... Hiçbir şey düşünmemeye, bütün dikkatini gelecekle ilgili meseleler üzerinde toplamaya çalışıyordu...

Amalstad'dan ayrıldığı zaman, sakindi, endişesizdi... Ama, gecenin karanlığı birden dört bir yanını sarmıştı ve bu kahredici sessizlik, beyninin içinde, aynı anda, bir çok sorunun birden belirivermesine yol açıyordu:

Gumborg, neden ölmüştü?... Christianborg'tan, notere telefon eden meçhul adam, kimdi?... Thorwald mı? Thorwald; bir hayalet veya canlı bir insan... Ve, belki de, ikisi birden!...

"Deniz Oteli'ne geldi...

Binanın cephesinde bir tek ışık bile yoktu, yalnız, aşağıda, antrede, otelin müracaat kısmında aynı zamanda Mösyö Lindstrom'un, büro olarak kullandığı küçük bölme aydınlıktı...

Çantasından çıkarttığı anahtarla kapıyı açtı, hole girdi, yürüdü... Bölmenin önüne çekilmiş perdenin gerisinden, Lindtsrom'un, masaya eğilmiş silueti görülüyordu, bütün hesapları kendi tuttuğu için, bazen geç vakitlere kadar çalışırdı...

Geç saatlere kadar dışarıda kalmak pek iyi karşılanmazdı otelde... Gürültü etmeden merdivenleri çıktı, odasının bulunduğu ikinci koridoru yürüdü, kapının önüne geldi, işaret parmağını bükerek havaya kaldırdı, sonra vazgeçti-, ürkerdi uyuyorsa...

- Bak hele.. Söndürdün mü ışığı?... Anahtarıyla açtı kapıyı.

İçeri girmiş, kapıyı kapamıştı... El yordamıyla, elektrik düğmesini arıyordu...

- Uyuyor musun?...

Düğmeyi buldu, çevirdi, bir çıtırtı duyuldu, elektrik yanmadı. "Bir arıza... " Diye düşündü:

- Sigrid...

Uyuyor olmalıydı... Geçirdikleri, bütün o korkunç, uykusuz gecelerden sonra, rahat bir uyku uyuyabilmişti nihayet.

Kibrit olacaktı bir yerde... Neredeydi acaba?... Sahi, sonuncu kutu, geçen gün bitmişti...

Küçük bir cep lâmbası olacaktı, tuvaletin yanındaki bölmedi...

Sigrid'i uyandırmamak için, ayaklarının ucuna basa basa ilerledi...

Durdu sonra... Garip şey: Sigrid'in, sesi, soluğu çıkmıyor!...

Yatağın bulunduğu tarafa döndü ve seslendi...

- Sigrid!...

Tuvaletin yanındaki bölmeye koştu, cep lâmbasını buldu, yakar yakmaz, lâmbanın yuvarlak sarı ışığı, yatağı aydınlattı:

- Sigrid!...

Sigrid, sırtüstü yatıyordu. Yüzünde müthiş bir korkunun ifadesi vardı... İrileşmiş gözleri, lâmbanın ışığına dimdik bakıyordu.

- Sigrid! Diye, haykırırcasına, korkunç bir çığlıkla, kardeşinin hâlâ sıcaklığını muhafaza eden cesedinin üzerine atıldı...

Cep lâmbası yere düşmüştü ve yuvarlak ışığı, odanın sonuna doğru uzanıyordu. Lâmbanın ışığı, orada, dolabın aynasına akseden bir şeyi aydınlatıyordu...

Clara, Sigrid'in vücudunu, sımsıkı, göğsüne bastırırken, tepeden tırnağa ürperdi... Çünkü, cep lâmbasının, yuvarlak, sarı ışığında, aynaya akseden bu şey; Thorwald Egsten'in yüzüydü... Gülüyordu.

Gülerken, en ufak bir ses çıkarmıyor fakat, yarı aralık dudakları arasından, dişlerinin parıldadığı görülüyordu.

- Canlı olduğunu biliyordum... Dedi Clara...

Sigrid'i, incitmekten çekiniyormuş gibi, ağır ağır yatağa bırakırken:

- Canlı olduğunu biliyordum!... Diye, çığlık çığlığa bağırdı...

Ümitsizce, imdat isteyerek, dışarı fırladı sonra... Kapılar açıldı. Otel sahibi, elinde bir lâmbayla geldi. Clara, ona doğru atıldı, gözleri irileşmiş, suratı karmakarışık olmuştu:

- Bir adam!... Diye bağırdı: Thorwald Egsten!... Benim odamda. Kardeşimi öldürdü.

Bağırıyor, hıçkırıyor, otel sahibini kolundan yakalamış, sarsıyor, her halinden, deliliğin eşiğinde olduğu anlaşılıyordu...

- Onun, otele girmesine göz yumdunuz. Siz, onun...

- Otele, hiçbir yabancı girmedi... Dedi. adam: Arkadaşınız da bana bir takım acayip sorular sordu bu akşam... O da, yabancıların otele girip giremeyeceklerini soruyordu... Akşamın sekizinden beri büromdan ayrılmadım... Otel müşterilerinden başka hiç kimse girmedi içeri...

Kalabalık, bir anda odaya doldu. Koridorun sonundaki odada oturan yaşlı kadın, odaya girdiğinde Sigrid'in cesedini görünce düşüp bayıldı. Cesetten başka hiçbir şey yoktu odada...

Clara, kalabalığın arasından çıktı... Bakışlarını odanın içinde gezdiriyor, hırıltılı, garip bir sesle, kendi kendine konuşuyormuş gibi, mırıldanıyordu:

- Gülüyordu... Güldüğünü gördüm... Thorwald!... Aynanın içinden bana bakıyordu...

Birden, kendini yere attı ve boğazlanan bir hayvan gibi haykırmaya başladı adeta... Otelci, oğluna döndü:

- Hastahaneye telefon et... Dedi.

~ SON ~

BENOIT BECKER

CHATEAU DU TRÉPAS

ANGOISSE

Editions
"FLEUVE NOIR"

BENOIT BECKER
LA TOUR DE FRANKENSTEIN
D'après le célèbre personnage de Mary Shelley : FRANKENSTEIN
ANGOISSE
Éditions "FLEUVE NOIR"

HALLUCINATIONS
REVUE MENSUELLE DE BANDES DESSINÉES POUR ADULTES
La nuit de Frankenstein
DE BENOIT BECKER
COMICS POCKET

HALLUCINATIONS

REVUE MENSUELLE DE BANDES DESSINÉES POUR ADULTES

Belgique 40 F. N° 36
Suisse 3, 50 F .
Canada 80 CTS . 4 F

SPÉCIAL 196 PAGES

B. Becker.

CHÂTEAU DU TRÉPAS.

